

in Libera

Combra

L

INSTITV

(1)

TIONES ABSO-

LVTISSI-

MAE

IN

GRAECAM

LINGVAM.

ITEM

Annotationes in Nominum, Verborumq; diffi-
cultates.

Inuestigatio Thematris in uerbis Anomalis.

Compendiosa Syntaxeos ratio.

NICOLAO CLENARDO

AVTORE.

VIRTUTE DVCE,

COMITE FORTVNA.

[Handwritten scribbles and lines]

APVD SEB. GRYPHIVM

LVGDVNI,

1553.

NICOLAUS CLE-

NARDVS HOVERIO, LVDI

literarij moderatori apud Me-
chlinienses.

VM ante annos aliquot, discipulis meis, quos priuatim docendos susceperam, Græcas literas tradere uellem, congeſi in eam linguam breues admodum institutiones, ut rudimentorum candidatis, instar enchiridij forent. Id opusculum anno superiore prælo committere studei, partim ut auditoribus nostris expeditior uia sterncretur, partim ut desiderio tuo satisfacere, cui necessitudinis nomine plurimum deberem. Verum nec commoditas in præsentia dabatur Typographi, & otium alioqui decrat, quantum lambendus ille partus requireret. Itaque his proximis diebus temporis partem natus, & Rescio nostro benignè operas præbente, libellum ad limam reuocari, iustoq; auctario locupletatum reddidi. Meritò autem tibi dicandum duxi, ut hoc ueluti testimonio, Mechliniensium iuuentuti gratulaber, quæ tam diligentem sortita præceptorem, non ipsa modò in Græcis literis strenuè promouet, sed exteros quoque plurimos studiorum fama in ludum tuum pellicit. adeo ut non triuiali scholæ, sed celeberrimæ cuiusdam Academiæ præesse uidearis, industria paratis ædibus, quæ numero nostrorum gymnasiorum sunt æmula. Faxit Deus, ut iste auspiciatissimus cursus, magis ac magis in dies prosperetur. & quem admodum Latinos discipulos optime eruditos, ita iam incipias Græcanica literatura præditos, è nouis istis Athenis ad nos dimittere. Vale, Louanij xviij. Calend. Aprilis, Anno

G R A E C O - R V M L I T E - .

R A E .

A, α	ἄλφα,	alpha.	a
B, β, β	βῆτα,	uita.	b
Γ, γ, γ	γάμμα,	gamma.	g
Δ, δ, δ	δέλτα,	delta.	d
E, ε	εψιλόν,	ephsilon.	e
Z, ζ, ζ	ζῆτα,	zita.	z
H, η, η	ἦτα,	ita.	i, longum.
Θ, θ, θ	θῆτα,	thita.	th
I, ι	ἰῶτα,	iota.	i
K, κ, κ	κάππα,	cappa.	c
Λ, λ	λάμβδα,	lambda.	l
M, μ	μῦ,	my.	m
N, ν, ν	νῦ,	ny.	n
Ξ, ξ	ξῖ,	xi.	x
O, ο	ομικρόν,	omicron.	o, paruum.
Π, π, π, π	πί,	pi.	p
P, ρ, ρ	ῥῶ,	rho.	r
Σ, σ, σ	σίγμα,	sigma.	s
T, τ, τ	ταῦ,	tau.	t
Υ, υ	υψιλόν,	ypsilon.	y
Φ, φ	φῖ,	phi.	ph
Χ, χ	χῖ,	chi.	chi
Ψ, ψ	ψῖ,	psi.	psi
Ω, ω	ωμεγα.	omega.	o, magnum.

Vocales { Longæ, η, ω.
Breues, ε, ο.
Ancipites, α, ι, υ, quæ & communes
dicuntur, quòd modò sint longæ,
modò breues. 5

DIPHTHONGI.

Propriæ, Impropiæ.
α, αω, ε, εω, οι, ου. α, η, ω, ηυ, υ, ωυ.
æ, au, ι, eu, ι, u, a, ι, ο, iu, ι, ou. 10
In αω, εω, ηυ, ωυ, pronuntiatur, υ, ut u, consonās.

Vocales item { Præpositiuæ, α, ε, η, ο, ω, pro-
pterea quòd in diphthongis
præponantur.
Subiunctiuæ autem ι, υ, quòd 15
subsequantur.

Faciunt uerò per se syllabam, quoties duobus
in apice punctis notantur, πᾶις, pais, disylla-
bum: ἄϋπνϙ, aypnos, trisyllabum. Cæterum
in tribus α, η, ω, iota non ad latus adfigitur, sed 20
infra scribitur.

Mutæ { Tenuis π, κ, τ.
Mediæ β, γ, δ.
Aspiratæ φ, χ, θ. 25
? σδ.
Duplices { ξ κσ, γσ, χσ.
ψ πσ, βσ, φσ.

Liquidæ, siue Immutabiles quatuor, λ, μ, ν, ρ.

LIT. GRÆCÆ.
CANONES PRONUN-
TIATIONIS.

5

- 3 Accentus tres { Acutus / , θεός, theós : λόγος. *Accentus.*
 λόγος: τὴν πῆλομην, typtomen.
 Grauis \ , πμὴ, timi.
 Circumflexus ~ , ποιῶ, πιδό: βοῶ-
 τε, υοᾶτε.

Acutus, & Circumflexus attollunt syllabam,
quam afficiunt: Grauis deprimat.

- 10 SPIRITVS duo: Asper siue densus, ἄμα, *Spiritus.*
hama. Leuis siue tenuis, ἐγὼ, ego. Semper au-
tem uocalis, aut diphthongus initio dictionis,
alterum possidet è spiritibus. Consonans ρ, in
principio quidem aspiratur, ῥώμην, rhomi: in me-
15 dio uero si geminetur, priore loco leuigatur, po-
steriore aspiratur, πορρῶ, porrho.

- APOSTROPHOS nota est reiectæ uocæ
lis, α, ε, ι, ο, aut diphthongi αι, οι. quod fit ob
sequentē uocalem: quæ si aspiretur, migrat præ-
20 cedens tenuis in aspiratam: πάντα ἔλεγον, πάντ'
ἔλεγον, pandalegon. Prolatio enim est in morem
unicæ dictionis: ἀπὸ δ', ἀφ' δ': ἡπὶ δ', καθ' δ': νύκτα
ὄλλω, νύχθ' ὄλλω.

- Gramma γ ante γ, ξ, χ, sonat perinde ut n:
25 ἄγγελος, angelos, λύγξ, lynx, ἔγχος, enchos. Sic
ante κ, sed ipsum κ, sonandum ut g, πέφαγκα,
pephanga.

Tau τ, post ν, ut d, τὸν πάνταλον, ton dan-
dalon.

Ny v, ante β, μ, ω, ut m: τὸν βίον, tom uion, τὴν μερίδα, timmerida, τὸν πῖθον, tom bitō, per b.

Pi π, post μ, ut b, Latinum, πῆμω. pembo. Itidem post v, in diuersis dictionibus, τὸν πῖθον, tom biton. 3

PARTES ORATIONIS

OCTO.

NOMEN, Verbum, Participium, Pronomen, Articulus, Aduerbiū, Coniunctio, Præpositio. 10

CASVS quinque, Nominatiuus, Genitiuus, Datiuus, Accusatiuus, Vocatiuus, siquidem Ablatiuo Græci carent.

NVMERI tres, Singularis, Dualis, Pluralis. 15

Vtīmur Duali, cūm de duobus est sermo. In Duali uox eadē Nominatiui, Accusatiui, & Vocatiui: itidem Genitiui, & Datiui. Sic in Plurali semper Nominatiuus itidem cum Vocatiuo.

Articulus. Latini inter declinandum usurpāt Hic, Hęc, 20 Hoc: Græci uerò Articulum ὁ, ἡ, τὸ: quem uocant Præpositiuum, quod nominibus præponatur. Inflectitur autem sic:

Mascul. Sing. Nominatiuus ὁ, hic. Genitiuus τοῦ, huius. Datiuus τῷ, huic. Accusatiuus τόν, hunc. Dual. Nominatiuus & Accusatiuus τῶ, hi & hos, de duobus, Genitiuus & Datiuus τοῖν, horum. & his, de duobus. Plur. Nominatiuus οἱ, hi, Genitiuus ὧν, horum. Datiuus 30 uus

uus ποῖς, his. Accusatiuus ὄν, hos.

Fœm. Singul. ἡ, ῥι. τῆ, τῆ. Dua. τὰ ταῖν. Plur.
αἱ, τῶν, ταῖς, τὰς.

Neutr. Singul. τὸ, τῷ, τῷ, ῶ. Dual. τῶ, τοῖν.

Plur. τὰ, τῶν, τοῖς, τὰ.

Articuli Vocatiuū ignorant : pro quo in de-
clinationibus utimur aduerbio uocandi ὦ, ὄ.

DECLINATIONES NOMI-
NUM QVINQVE.

- 10 **P** R I M A est in *as*, Masculinorum, ὁ Αἰνείας: & Prima noni-
in *ns*, partim Masculinorum, ὁ χρῦσις, partim num parisyl-
Communium, ὁ καὶ ἡ λησις, hic, & hæc latro. labicorū de-
quorum Genitiuus in *s*, Datiuus in *e*, uel *y*, di- clinatio.
phthōgum impropriam, Accusatiuus in *α*, uel
15 *η*. Vocatiuus in *α*, uel *η*, secundum terminatio-
nem Nominatiui. Dualia, & Pluralia conueniūt
cum articulo fœminino, ablato *τ*.

Sing. *as*, *s*, *e*, *α*, *α*. Dua. *α*, *α*. Pl. *αι*, ὦν, *αις*, *αις*.

ns. *η*, *η*, *η*.

- 20 Singularia, ὁ Αἰνείας, ῥ Αἰνείτ, ῥ Αἰνεία, ῶν Αἰ-
νεία, ὦ Αἰνεία.

Dualia, τῶ Αἰνεία, τοῖν Αἰνεία, ὦ Αἰνεία.

Pluralia, οἱ Αἰνείαι, ῥ Αἰνείων, τοῖς Αἰνείαις, ὄν
Αἰνείαις, ὦ Αἰνείαι.

- 25 ὁ χρῦσις, τῷ χρῦσι, ῥ χρῦσι, τὸν χρῦσιν, ὦ χρῦσι,
ὁ καὶ ἡ λησις, τῷ ἡ λησι, & ita deinceps.

Quinq; Græcorum linguæ præcipuæ: Com-
munis, Attica, Ionica, Dorica, Aeolica. E quib;
bus Attici in omni declinatiōe Vocatiuū simi-

Iem format Nominatiuo, ὁ, & ᾧ, αἰνείας.

Secunda Declinatio.

SECUNDA declinatio tantum est Fœmininæ
Sporum, quæ desinunt uel in α, ἡ μῦσα, uel in
η, ut πῆμύ. Genitiuus in ης. Datiuus in η. diphthongum. Accusatiuus in αη, uel ηη. Vocatiuus
in α, uel η, iuxta terminationem Nominatiui.
Dualia & Pluralia perinde se habent, atque in
Prima declinatione.

Sing. α ης, η, αη, α. Dua. α, αη. Pl. αι, ᾠη, αις, ας, αι, 10

η, ηη, η.

ἡ μῦσα, τῆ μῦσης, τῆ μῦσι, τῶ μῦσαη, ᾧ μῦσα.

ἡ πῆμύ, τῆ πῆμῆς, τῆ πῆμῆσι, τῆ πῆμῶ, ᾧ πῆμύ.

Finite in σα, θα, ρα, & α, purum (hoc est quod
non subsequitur consonantem) faciunt Genitiuum in 15
uum in ας, Datiuum in α, diphthongum.

Λήθα, λήθας, λήθα. μάθηθα, μάθητας, μάθηθα. ἡμέ-
ρα. ἡμέρας, ἡμέρα. Φιλία, Φιλίας, Φιλία.

Tertia Declinatio.

TERTIA declinatio complectitur Masculinam 20
linam, Fœmininam, & Communiam in ος, ὁ λόγος,
ἡ ὁδός, ὁ κῶν ἡ ἀνδρωπῶ. & Neutra in ον, τὸ ξύλον.
Vocatiuus in ε. Genitiuus, Datiuus, & Accusatiuus,
item Dualia & Pluralia sequuntur articu-
lum masculinum & neutrum. 25

Sing. ος, ς, ω, ον, ε. Dua. ω, οιν. Plu. οι, ων, οισ, ςς, οι.

οι, οιν. οιν.

ὁ λόγος, τοῦ λόγου, τῷ λόγῳ, τὸν λόγον, ᾧ λόγῳ.

ἡ ὁδός, τῆ ὁδοῦ, τῆ ὁδοῦ, τῶ ὁδοῦ, ᾧ ὁδοῦ.

ὁ κῶν

ὁ καὶ ἡ ἀνθρωπος, τὸ εἰς τὴν ἀνθρώπου.

τὸ ξύλον, τὸ ξύλον, τὸ ξύλων, τὸ ξύλων, τὸ ξύλων.

Neutrorum tres casus similes. Nominatiuus, Accusatiuus, & Vocatiuus: qui in singulari numero uarias habēt terminationes in Quinta declinatione: Pluraliter autem semper exeunt in α.

Quarta Declinatio.

QUARTA declinatio, Atticorum est propria, uertentium uocales præcedentis declinationis in ω, alioqui genere consentit. nam continet Masculina, Fœminina, & Communia in ωs. ὁ μνῆλεως: ἡ ἄλως: ὁ καὶ ἡ εὐγεως. & Neutra in ων, τὸ εὐγεων. Omnes casus desinunt in ω, uertitur enim ο. in ω: οι, in ω, subscribendo iota: ου, in ω, abiectio u. Neutrorum quoque α migrat in ω. hoc modo:

Sin. ωs, ω, ω, ων, ωs. Dua. ω, ων. Plu. ω, ων, ωs, ωs, ω,

ων, ων, ων, ω, ω, ω.

ὁ μνῆλεως, τὸ μνῆλεω, τὸ μνῆλεω, τὸ μνῆλεων.

ἡ ἄλως, τὴν ἄλω, τὴν ἄλω, τὴν ἄλων, τὴν ἄλως.

ὁ καὶ ἡ εὐγεως, τὸ καὶ τὸ εὐγεω, τὸ καὶ τὸ εὐγεω.

τὸ εὐγεων, τὸ εὐγεω, τὸ εὐγεω, τὸ εὐγεων.

Quatuor prædictæ declinationes, appellantur parasyllabicae, quod obliqui sint Nominatiuo pares syllabis.

Quinta Declinatio.

QUINTA declinatio imparisyllabica, complectitur omnia genera, & terminationes plurimas.

Genitiuus Nominatiuum superat, exiens in os. Datiuus in ι. Accusatiuus in α. Vocatiuus sæpe idem cum Nominatiuo. Dualis nominatiuus ε. Genitiuus οιϋ. Pluralis nominatiuus ες. Genitiuus ωϋ. Datiuus σι. Accusatiuus ας. At neutrorum plurale in α.

Singul. Nominatiuus uariius, ος, ι, α. Vocatiuus uariius. Dual. ε, οιϋ. Plural. ες, ωϋ, σι, ας, ες.

Sin. ὁ πῖλῶν, τῷ πῖλῶνος, τῶ πῖλῶνι τῶν πῖλῶνα ὦ πῖλῶν. 10

Dual. τῶ πῖλῶνι, τοῖν πῖλῶνοιϋ, ὦ πῖλῶνε.

Plural. οἱ πῖλῶνες, τῶν πῖλῶνων, τοῖς πῖλῶσι, αὐτοῖς πῖλῶνας, ὦ λῖτῶνες.

Terminations Quintæ Declinationis.

Genitiuus
quintæ. Finita in α, formant Genitiuum in ατΘ. τῷ
βῆμα, τοῦ βήματΘ.

α Nomina literarum sunt indeclinabilia τῷ ἄλφα, βῆτα, δέλτα.

ι. Ι, ιτΘ. τῷ μέλι, μέλιτΘ. 20
Adiectiua neutra, communium legem seruant, ὁ κῆ ἢ δῖχαις, τὸ εὐχαι δυχαιτος. ὁ εἰ ἢ φιλόπατρις, τῷ φιλόπατρι φιλοπάτριδΘ. Sic etiam τῷ πῖ, λινός, ut commune. ὁ κῆ ἢ πῖς, πινός.

Ι, ιθΘ. τῷ σίνηπι σινήπιΘ, de quo aliàs.

υ. Υ, υθΘ. τῷ γένυ γένυΘ.

Υ, υεΘ. τῷ ἄστυ ἄστυΘ, τῷ πῶϋ πῶυεΘ. Sic neutra masculinorum in υς. ὁ ἠδύς, τὸ ἠδύ ἠδύεΘ.

ω. Ω, ὄος. ἢ ληῖῶ λητός, est declinationis cōtractoriū

DECLINAT. NOMINVM. ιτ

Αν, αυθ. ὁ παιᾶν παιᾶνθ, ὁ πᾶν πανός, τὸ μέλαρ αμ.
μέλαρθ.

Αν, αυτθ, participia sunt. τὸ τύψαρ τύψαντθ.
Sic adiectiuum τὸ πᾶν παντός, more masculini
5 πᾶς παντός.

Εμ, εωθ. τὸ τέρην, τέρηνθ. γν.

Εμ, γνθς. τὸ χερείην χερείνθ. ut masculinum
χερείς. Sic Participia ὁ τυφθεῖς, τὸ τυφθενθ.

Ημ, ηνος. ὁ ἔλλω ἔλληνθ, ἡ σειρήν σειρήνθ. ημ.

10 Ημ, γνος. ὁ πειμῶν πειμῶνθ, ἡ φρέην φρένης, ὁ κρεῖν
τέρην τέρηνθ, cuius neutrum τὸ τέρην τέρηνθ.

ἱμ, ινος. ὁ δελφίμ δελφίνθ, ἡ ἀκτίμ ἀκτίωνθ, cuius
modi Nominatiuus etiam per is, δελφίς, ἀκτίς.

ομ, ονος. τὸ μείζον μείζονθ, à Communibus in ωμ. ομ.

15 ομ, οντθ. Participia sunt, τὸ τύπῶμ τύπῶντθ.

ομ, οδθ. τὸ δίπην διπέδες, ut commune δίπης. σμ.

ομ, ουντθ. Participia sunt, τὸ τυπῶμ τυπῶνθς.

Υμ, υνος ὁ μόσσυμ μόσσυος, ἡ γέστυμ, quorum nomi
natiuus etiam in υς, definit ὁ φόρκωμ, uel φόρκως. υμ.

20 Υμ, υντθ. Participia sunt, τὸ ζιδηνύμ ζιδηνύωτος.

Ωμ, ωνθ. ὁ κλώμ κλωνός, ὁ αἰώμ αἰώνθ, ἡ σιδίωμ, ὁ ωμ.
πλάτωμ πλάτωνθ, ἡ μήκωμ.

Ωμ, ονθ. ὁ πρίωμ πρίονθ, ἡ χελιδίωμ χελιδίνος. Et
communía, ὁ κρεῖν ἡ βυδαίωμ βυδαίμονθ. Et ita

25 comparatiua, ὁ κρεῖς ἡ κρείσσωμ κρείσσονθ. quorum
neutra in ομ, τὸ βυδαίωμ βυδαίμονθ, τὸ κρείσσωμ
κρείσσονθ.

Ωμ, ωντθ. ὁ ξηνοφῶμ ξηνοφῶντθ.

Ωμ, ονθς. ὁ ἀκκῶμ ἀκκῶνθς. Et particip. ὁ τύπῶμ.

Ξ, in

- ξ. Ξ, in κ⊕, γ⊕, χ⊕, ὁ θώραξ θώρακ⊕, ἡ κύλιξ κύλικ⊕, ὁ ἄρπαξ ἄρπαγ⊕, ἡ ἀλώπηξ ἀλώπεκ⊕, μιαι-
 ται κ, in ε. θεῖξ τευχός, pro aspirata sumit tenuem
 τ pro θ.
- ὁ ἀνάξ ἀνάκ⊕, ἡ νύξ νυκτός, interiecit οτ.
- αρ. Αρ, αρ⊕. ὁ μάκκερ μάκκερ⊕, ἡ δ'άμαρ, τὸ νέκταρ.
 Αρ, ατ⊕. τὸ ἦπαρ ἦπατ⊕, τὸ δέλεαρ δελέατ⊕.
- ειρ. Ειρ, ειρ⊕. ὁ φθείρ φθειρός, ἡ χείρ, ὁ καὶ ἡ ἀντίχειρ.
- ηρ. Ηρ, ηρ⊕. ὁ σίρ σιρός, λωτήρ λωτήρ⊕, τὸ κῆρ κηρός.
 Ηρ, ηε⊕. ὁ αἰθήρ αἰθήρ⊕. in multis uerò synco- 10
 ρε, ὁ πατήρ πατῆρ⊕ πατρός, ἡ μήτηρ μητῆρ⊕ μη-
 τρός: sic & ἡ θυγάτηρ, γάσμηρ, δ'κμήτηρ, at ὁ αἰθήρ αἰ-
 ῆρ⊕ αἰῆρ⊕ affumit δ.
- ορ. Ορ, ορ⊕. τὸ ἦτορ ἦτορ⊕. & inde compositum, ὁ
 μεγαλήτωρ μεγαλήτορ⊕. 15
- υρ. Υρ, υρ⊕. ὁ ψίδυρ ψίδυρ⊕, ὁ καὶ ἡ μαρτύρ μαρτύ-
 ρ⊕, & neutrum τὸ πῦρ πυρός.
- ωρ. Ωρ, ωρ⊕. ὁ φῶρ φωρός. ἰχώρ ἰχώρ⊕, τὸ ἔλωρ ἔλω-
 ρ⊕, τὸ τέκμωνρ τέκμωνρ⊕.
 Ωρ, οε⊕. ὁ Νέσωρ Νέσωρ⊕, ὁ ἔκτωρ ἔκτωρ⊕, ὁ καὶ 20
 ἡ ἀπάτωρ ἀπάτορ⊕, ὁ καὶ ἡ ἀμήτωρ, πανδιαιμάτωρ.
 Τὸ ὕδωρ, τὸ ὕδατ⊕ Heteroclitum est.
- ας. Ας, ατ⊕. ὁ Αἴας Αἴατ⊕. ὁ πᾶς, τὸ παντός. ἡ
 πᾶσα, ἡ πάπις. τὸ πᾶν, τὸ παντός. Sic ἄπας,
 σύμπας. Duo in αυ⊕. ὁ μέλας, τάλαια, μέλαινα⊕, 25
 τάλαινα⊕. quorum foeminina ἡ μέλαινα, τάλαινα,
 neutra τὸ τάλαια, μέλαινα.
 Ας, αδ⊕. foeminina sunt, ἡ μονάς, μονάδ⊕. λαμ-
 πᾶς, λαμπάδ⊕: aut communia, ὁ καὶ ἡ φυγᾶς,
 φυγ

φυγάδ⊕.

As, αἶος. neutriū, τὸ γῆρας, γήρατος, τὸ ἄλας, ἄλατος.

Ais, αὐτ⊕. unum foeminiuum, ἡ δαίς, δαιτός. & ^{ais.}

unum neutrum, τὸ σᾶίς, σαιτός. Commune auz
 5 tem, ὁ καὶ ἡ παῖς, facit παιδής. Sic composita eius
 ἄπαις, ὄπαις.

Aus, α⊕. ἡ ναῦς, uel νηὺς, φλιναὸς, uel νηὸς. sic ^{aus.}

ηραῖς.

Eis, ε⊕. neutra communium in ης, τὸ ἀλκιδές, τοῖ ^{eis.}

10 ἀλκιδέ⊕.

Eis, εν⊕. ὁ κτείς κτενός. sic adiectiuum, εἰς ἐνός, ^{eis.}
 foeminiuum μία, μιᾶς. neutrum ἐν, ἐνός. & inde
 composita, μηδ' εἰς μηδεμία μηδ' ἐν. ὄδεις ὄδεμία ὄδ' ἐν.

Eis, εν⊕. ὁ σιμόεις σιμόεντ⊕, ἡ ὀπόεις, ὀπόεντ⊕.

15 Itidem adiectiua, ὁ χαρείς χαρίεντ⊕, ἡ χαρείσσα, τὸ
 χαρίεν, & Participia ὁ τυφθεῖς τυφθγντ⊕. At ἡ
 κλείς, φλικιδές, τῆ κλειδί, τὴν κλειδα, & κλειῶ.

Eus, ε⊕, Communiter. η⊕ Ionicè: εως Atticè: ὁ
 βασιλδής, τοῖ βασιλέ⊕, βασιληῖ⊕, βασιλέως. de hoc ^{eus.}

20 postea. pag. 19.

ης, ητ⊕, ὁ λέβης λέβητ⊕, ἡ ἐδίης ἐδίητ⊕. Et item
 substantiua foeminina, quae fiunt ab adiectiuis
 in os, κακός malus, ἡ κακότης κακότηη⊕, malitia.

ης, ηντ⊕. ὁ τιμῆς τιμηῖτ⊕, διαφνης διαφνιῶτ⊕. ^{ης.}

25 ης, εν⊕, ὁ κλήμης κλήμηντος, ὁ ἄλκης ἄλκηντ⊕.

ης, εος. ὁ δημοδένης δημοδένεος, ὁ ἦρακλῆς ἦρακλέος
 ἡ τριῆρης τριῆρε⊕, ὁ καὶ ἡ ἀλκιδής ἀλκιδέ⊕.

ις, ι⊕. ὁ κίς κίος, ὁ ὄπις ὄπιος. ἡ πόλις πόλιος. ^{ις.}

ις, ιδος, Γάεις, Γάειδος, ἡ κρηπίς κρηπίδος. Et cō-
 munia

munia, ὁ καὶ ἢ ἄπολις ἀπόλιθ', ὁ αἰ' ἢ φυγόπολις.

is, ιθ'. ὁ καὶ ἢ ὄρνις, ὄρνιθ', μέριμις μέριμιθ'.

Nomen infinitivum ὁ καὶ ἢ τίς, τὸ τί, facit τινός.

Interrogativum autem, quis, quæ, quod, τίς, τί.
τίν', acuta penultima.

es. os, eos. τὸ τεῖχος τέχεος, & reliqua neutra.
os, otos. τὸ τεῖφος, τετυφότος, Participia sunt.

ous. ους, oos. ὁ αἰ' ἢ βῶς, τὸ καὶ βίβοός.

ους εντος. ὁ πλακῶς πλακῶνός, ἢ ὀψῶς ὀψῶντες.

ους, οντος. ὁ ὀδῶς ὀδῶνός. & Participia δῶς δίν- 10
τος. Cæterum πῶς ποδός, Sic composita, ἄπως
ἄποδος.

us. υς, uos. ὁ μῦς μύος, ἢ ἰχθῦς ἰχθύος, ἢ χέλυς χέλυσος.

υς, eos. ὁ ἔξῦς ἔξῆος, fœmineum ἔξῆια. neutrum.

ἔξῦ, ἔξῆος. Sic & reliqua adiectiva, ἠδύς, ὠκύς. 15

υς, eos. Atticè, ὁ πῆχυς πήχεως, ὁ πρέσβυς, ἢ πέλ-
λευς.

υς, υδος, ἢ χλαμύς χλαμύος. ὁ καὶ ἢ νέηλυς νε-
λυδος.

υς, εντος. ὁ ζῦγνύς ζῦγνιώτος, Participia sunt. 20

ous. ους, ωτως. ὁ γέλως γέλωτος. τὸ φῶς φωτός.

ους, oos. ἢ αἰδῶς αἰδῶος ἢ ἠῶς ἠῶος.

ους, uos. ὁ πρῶς φῶος, ὁ μίνως μίνωος, ὁ ἦρως.

lus. λς, los. ὁ ἄλς ἀλός sal. ἢ ἄλς ἀλός mare.

rus. ρς, ρθος. ἔλμινε ἔλμινθος, τίρυνς τίρυνθος. 25

rus. ρς, ρτος. ὁ μάκαρς μάκαρτος, quod & μάκαρ
μάκαρος.

ψ. ψς, ψος. ὠψ ὠπίς, κύκλωψ κύκλωπος.

ψς, vos. ὁ ἄραψ ἄραβος, ἢ φλέψ φλεβός.

ψς, φος.

Υ, φϙ, κίνυϙ κίνυφϙ, κατῦλιϙ, σκίραϙ.

Et haecenus de genitio.

- ACCUSATIVVS singularis exit in α, ϙ ρ *Accusatiuus*
 πῖ᾿ανα. Sed nomina in is, & vs, quorum Genitio *quinta.*
 5 uus in ϙ purum, faciunt Accusatiuum per ν, ὁ
 ἔως, ὄφιϙ, ὄφιμ. βότρως. βότρουϙ, βότρουμ. Barytona
 in is, & vs, declinata non purē. sortiuntur
 utranq; terminationem, ἡ ἔεις. εἰδῖϙ, πῶν εἰδία.
 & ἔωμ. ὁ νέηλυς, νεήλυδιϙ, ὃ νεήλυδια & νεήλυμ.
 10 Etiam αως, in αωμ, ναῦς, ναῖϙ ναῦμ: χρᾶς, χρᾶός,
 χρᾶμ. Finita in vs. saepius in ν, ὁ βῆς, βοός, βῆμ. raro
 autem in α, τὸν βόα.

- VOCATIVVS idem cum Nominatiuo, *Vocatiuus*
 ὁ πτάμ, ὦ πτάμ, Excipe flexa per ντϙ, quae *quinta.*
 15 ablato τϙ, formant Vocatiuum, ὁ αἴας αἴαντος,
 ὦ αἴαμ. λέωμ λέωντϙ, λέομ. Adiectiua in ημ, & εις,
 quae Neutrum per εν, ea & Vocatiuum per εν.
 πέριω τὸ τέρην, ὦ τέρην: χεῖεις τὸ χεῖεν, ὦ χεῖεν:
 & etiam ὦ χεῖει. Grauitona in ημ, habent ερ.
 20 μήτηρ ὦ μήτῶρ: Sic acuta quatuor, πατήρ, δαήρ,
 σωτήρ, ἀνήρ, ὦ πάτῶρ, δαῶρ, σωτῶρ, ἀωῶρ: ubi &
 accentus in penultimam retrahitur. Diphthongus
 giens, & vs, deponunt s, ὦ βασιλῆς, βῆ, πλάκῃ praeter
 ὦ πῆς, & ὀδῆς. Grauitona quoq; in is, & vs, re-
 25 ἵciunt s, ὦ ὄφι. βότρου: Sic πᾶς, ὦ πᾶ, quod fit à
 πᾶις. ὦ πᾶι.

DATIVVS pluralis fit à singulari, posito *Datiuus*
 σ, ante ι, τῶν βότρουι, τοῖς βότρουσι. Et literae δ, θ, *quinta.*
 ν, τ, sunt reiiciendae, λαμπάδι, λαμπάσι, ὄρνιθι,
 ὄρνισι

ὄρνις. τῖᾱνι πτᾱσι, λέβητι, λέβησι.

Quod si tum penultima corripetur, fiet diphthongus, λέοντι, λέουσι: πθέντι, πθένσι. aut uocalis anceps, quæ in singulari producebatur positione, hîc in plurali habetur longa, αἰάντι, αἰάσι: ἰσάντι, ἰσᾱσι.

Quæ in ξ, exeunt, ψ, aut diphthongum, adiectione ι, faciunt Datium pluralem, ἄρρωξι, ἄρρωσι: βασιλεύσι, βασιλεύσι: βῶσι, βῶσι. At ὁ πῶς, τοῖς ποσί. Illa in ηρ, quæ syncopen patiuntur, Datium pluralem faciunt in ᾱσι, πατῆρσι, πατρῶσι, πατρῶσι, τῶν πατέρων, τοῖς πατράσι. Sic μητράσι, θυγατράσι, ἀνδράσι, & similia.

DE NOMINIBVS
CONTRACTIS.

ATQVE hæc quidem declinationes, appellantur simplices. Cæterum cum inter tam uaria nomina Quintæ declinationis, quædam Genitiuum faciunt in ος, purum, & reliquos item casus in terminationem puram, fit ut in multis accidat Synæresis, siue Crasis, duabus syllabis in unam contractis: ut, τὸ τεῖχος, τὸ τεῖχεος, & per Crasim, τεῖχος. τῶν τεῖχεων, & per Synæresim τεῖχεος, & similia, ideoque quædam sunt declinationes nominum contractorum.

Synæresis. Synæresis propriè est, uocalium seruatarum in diphthongum contractio, τεῖχεος τεῖχεος, εῖ in ει.

Crasis. Crasis cum alioqui duæ syllabæ commiscentur in unam, ut τεῖχεος τεῖχος, εω, in ου. τεῖχεος τεῖχος.

τέχῃ. α in η. Sine discrimine tamen, his uocibus pro eodem utimur, Syneræsis, Craſis, ſiue Contractio,

Prima Declinatio contractorum.

1 PRIMA declinatio contractorum, eſt nomen maſcul. ſcæmin. & communium in ης: neutrorum uerò in ης, & ος: quorum Genitiuus deſinit in εϙ, ac ferme in omnibus caſibus ſiunt Craſes ex ε, & uocali uel diphthongo ſequentē, hoc modo:

ςς, ες, ϑ.   ϑ, οἰϑ.   ες, ωϑ,   ες, εςς.

Sin. ης, εος, εἰ, εα, ες. Du. εε, εοιϑ. Pl. εες, εωϑ, εοτ, εας, εες.

ες,   ες, ες.   ϑ,   η, η.

ος,   ος, ος.   εα,   εα, εα.

15 Contractio ſingularis Genitiui eſt, εο, ου. Datīui εἰ, ε. Accuſatiui εα, ϑ. Dualis Nominatiui εε η. Genitiui εοι, οι. Pluralis Nominatiui, εε, ες. Genitiui εω, ω. Neutri pluralis εα, ϑ.

20 Vocales εα, nunc in η, nunc in ε. ſic εε, & in η, & in ε.

Vocatiuus ſingularis in ες. ᾧ δὴ μὲν οἰσῶν.

Datiuus pluralis in nulla contrahitur declinatione.

25 Singularia, ὁ δὴ μὲν οἰσῶν. τῷ δὴ μὲν οἰσῶν, δὴ μὲν οἰσῶν, ἑὶ οἰσῶν, οἰσῶν, τὸν οἰσῶν, οἰσῶν. ᾧ δὴ μὲν οἰσῶν.

Dualis, τὸν, & ᾧ δὴ μὲν οἰσῶν, δὴ μὲν οἰσῶν. τὸν οἰσῶν, οἰσῶν.

Plur. οἰ, & ᾧ δὴ μὲν οἰσῶν, οἰσῶν. ᾧ δὴ μὲν οἰσῶν.

b   οἰσῶν.

διενδμ. τοῖς διμωδιγύεσι absque Crasi, ὅν̄ διενεας, διενεις.

ἢ τριήρης, τ̄ τριήρεσθ, τριήρης. τῆ τριήρεϊ, τριήρη.

ἢ κρῆ ἢ ἀλκιδής. τῷ κ̄ τῷ ἀλκιδέσθ, ἀλκιδῆς.

ἢ ἀλκιδῆς, τῷ ἀλκιδέσθ ἀλκιδῆς. ἔσθ ἀλκιδέϊ, ἀλκιδεῖ.

τῷ τείχεσθ, τῷ τείχεσθ, τείχης. & ita deinceps.

Secunda Contractorum,

SECUNDA declinatio, est mascul. & foemin. Sin is, neutrorum in i.

	ἰ.	ἰς,	ἰς, ἰς. 10
Sing.	ἰς, ἰσθ, ἰί, ἰμ, ἰ.	Du.	ἰε, ἰομ.
		Plu.	ἰες, ἰωμ, ἰσι, ἰας, ἰες
	ἰ,		ἰ, ἰ.
			ἰα,
			ἰα, ἰα.

Crases ex i, in i, longum, idē in paucis. Singul. datiuo ἰί, in i. Plu. Nominatiuo, & Vocatiuo, ἰς, in ἰς. Accusatiuus similiter ἰας, in ἰς. Reliqui casus sine contractione. Neutrorum plurale ἰα, in i. Accusatiuus sing. semper ἰμ. Vocatiuus in i, ablato σ, Nominatiui.

Sing. ὁ ὄφης, τῷ ὄφεισθ, ἔσθ ὄφει ὄφει, ἄμ ὄφειμ, ὦ ἰο ὄφει. Et plurale οἱ, & ὦ ὄφεις ὄφεις, ὅν̄ ὄφιας ὄφιας. Sic ἢ πέλις, πέλισθ.

Neutrum, ἢ σίνιπι σινήπισθ. Plur. σινήπια σινήπι.

Iones haec nomina flectunt per εσθ, fitē Crasis primae declinationis, ἔσθ ὄφει ὄφει. τῷ ὄφει ὄφει. οἱ & ὦ ὄφεις ὄφεις. ὅν̄ ὄφιας ὄφιας. Alij autem casus non contrahuntur.

Atticus Genitiuus Sing. εως, ὄφειως. Dua. εωμ, ὄφειομ. Plur. εωμ. accentu in antepenultima ἔφειωμ.

Tertia

Tertia Contractorum.

TERTIA est masculinorum in *ews*, Genitiuus communis in $\epsilon\theta$: unde in quibusdam casibus fit Crasis more primæ declinationis. Ionicus autem in $\kappa\theta$, è quo non fit contractio.

$\epsilon\iota$. γ . $\epsilon\iota\varsigma$, $\epsilon\iota\varsigma$, $\epsilon\iota\varsigma$.

Sin. *ews, eos, eî, eα, εν*. Du. *εε, εοιγ*. Pl. *εε\varsigma, εωγ, εσι, εα\varsigma, εε\varsigma*

ηος, ηî, ηα. *ηε, ηοιγ*. *ηε\varsigma, ηωγ, ηασ, ηε\varsigma*.

Sing. *ὁ βασιλεύς, τὸ βασιλέθ, τῶ βασιλέε λαί*.

20 Dual. *τὼ βασιλέε λαί*. Plu. *οἱ & ὦ βασιλέε\varsigma λαί\varsigma, αἱ\varsigma βασιλέε\varsigma σιλεί\varsigma*.

Vocatiuus sing. in *εν*, *βασιλεύ*. Datiuus Plu. *ενσι, τοῖ\varsigma βασιλεύ\varsigma*.

Ionicè *τὸ βασιλῆθ, τῶ βασιλῆι, τὸν βασιλεύα*,

25 & cætera.

Atticus genitiuus singularis in *έως*, *τὸ βασιλέω\varsigma*.

Quarta Contractorum.

20 **Q**UARTA est fœmininorum in ω , & *ως*, η *ληκτώ, ἡ αἰδώς*: quorum Genitiuus $\theta\theta$, contrahitur in $\varsigma\varsigma$, *ληκτόθ τῶ\varsigma*. Datiuus *οἱ, οἱ, ληκτοῖ τοῖ*. Accusatiuus *οα, ω, ληκτόα ληκτώ*. Vocatiuus in *οῖ*. ω *ληκτοῖ*. Dual. & Plur. ut in tertia simplici declinatione, *τὰ ληκτώ. αἱ ληκτοῖ*.

25

Quinta Contractorum.

QUINTA declinatio continet neutra in *ας*, purum. & in *εας*. Genitiuus Communis $\alpha\theta$. Ionicus $\alpha\theta$, ex quo fit Crasis Attica.

ως, α. α, ωμ.
αϞ, αϊ. αε, αοιμ.

Sing. α, ατϞ, απ, ας, ας. Dual. ατε, άτοιμ.

α, ωμ, α, α.

αα, αωμ, αα, αα. §

Pluralis, ατα, άτωμ, ασι, ατα, ατα.

ἡ κρείας, τὸ κρείατϞ κρέαϞ κρείως, ἡ κρείαϊ κρείαϊ κρέα. sic κείρας κείραϊ κείραϞ κείρως. semper est contractio ex α.

Et declinationes quidē sic habent. Quæ autē 10
prætereà de nominibus dicenda, post trademus,
ubi singulas orationis partes absoluerimus.
Nunc pergamus ad coniugationes uerborum.

CONIUGATIONES

VERBORVM.

N Verborum coniugationibus, Græci præcipuè habent rationem Futuri & Præteriti perfecti, quando hinc cætera pendent tempora. 15

Perfectum præteritum uocatur παρακείμενος, 20
Futurum μέλλω, quæ Grammatici notant literis ω, & μ.

PRIMA coniugatio est, uerborum in βω, 25
πω, φω, πῶ: quorum Futurum in ψω, Præteritum in φα.

β	λείβω.	} ψω	} φα	} λέλειφα.		
π	πέπω.				λείψω.	πέτοφα.
φ	φράφω.				φράψω.	γέγραφα.
πῶ	τύπῶ.				τύψω.	πέτυφα.

SECUNDA in γω, κω, χω, κ̄τω. μ. in ξω.
 ω. in χα.

γ	λέγω.	} ξω	} { λέξω. πλέξω. τρέξω. τίξω.	} χα	} { λέλεχα. ᾠπέλεχα. τέτρεχα. τίτεχα.
κ	πλέκω.				
3 χ	τρέχω.				
κ̄	τίκτω.				

TERTIA in δω, τω, θω. μ. in σ̄ω. π̄ω.
 in ια.

δ	ἄδω.	} σ̄ω	} { ἄσ̄ω. ἀνύσ̄ω. πλήσ̄ω.	} κα	} { ἦκα. ἦνυκα. πέπλυκα.
10 τ	ἀνύτω.				
θ	πλήθω.				

QUARTA in ζω, σω. Futurum ξω. & Præteritum χα, ut in Secunda coniugatione. aut σω, & κα; ut in Tertia.

15 ζ	παίζω.	} ξω	} { παίξω. ὀρύξω.	} χα	} { ᾠέπαιχα. ᾠερχα.
σσ	ὀρύσσω.				
ζ	φράζω.	} σω	} { φράσω. πλάσω.	} κα	} { ᾠεφρακα. πέπλακα.
σσ	πλάσσω.				

Attici pro gemino σ, usurpant geminum τ̄, ὀρύσσω, ὀρύτ̄ω. πλάσσω, πλάτ̄ω. ut γλώσσα, γλωτ̄τα.

QUINTA in λω, μω, νω, ρω. Futurum λ̄ω, μ̄ω, ν̄ω, ρ̄ω. Præteritum κα.

λ	ψάλλω.	} ᾠ	} { ψαλλ̄ω. νεμ̄ω. φαιν̄ω. σπειρ̄ω. τιμ̄ω.	} κα	} { ᾠεψαλκα. νενεμηκα. πέφαγκα. ᾠεσπαρκα. τετίμηκα.
μ	νέμω.				
25 ν	φαίνω.				
ρ	σπείρω.				
μν	τίμνω.				

Liquidæ λ, μ, ν, ρ, dicuntur Immutabiles, quòd in Futuro non mutantur, sed permant

neant ut in Præsenti.

In hac coniugatione, ultima Futuri circumflectitur: penultima uerò corripitur, abijciendo aletteram immutabilem: ψάλλω, ψαλλῶ: aut uocalem subiunctiuam, αἰείρω αἰδρωῶ: φάινω φανῶ: aut breuiando ancipitem, κείνω, κεινῶ.

SEXTA in ω, purum: hoc est, præcedente uocali, aut diphthongo. Futurum in σω. Perfectum in κα.

α	γλάω.	}	γλάσω.	}	γιγάλακα. 10
ε	τελέω.		τελέσω.		πέλικα.
ι	τίω.		τίσω.		τίπκα.
ο	ὀμόω.		ὀμόσω.		ὠμοκα.
υ	δύω.		δύσω.		δέδυκα.
ω	ῥώω.		ῥώσω.		ῥῥώκα. 15
αι	παίω.		παίσω.		πέπαικα.
αι	ψαίω.		ψαίσω.		ἔψαικα.
ει	σείω.		σείσω.		σέσεικα.
ευ	ἱππύω.		ἱππέύσω.		ἱππεικα.
οι	οἶω.		οἶσω.		ῶκα. 20
ου	κρῶω.		κρῶσω.		κίερκα.
υι	ὀπνίω.	ὀπνίσω.	ῶπνικα.		

Litteræ figuratiue coniugationum.

Litteram uerò per quam coniugationem formamus, aut tempora, nominant χαρακτήριστικόν, hoc est, figuratiuam litteram, ut Characteristicum. Primæ coniugationis est una ex mutis β, π, φ. Secundæ γ, κ, χ. Tertię δ, τ, θ. Quartæ ζ, σσ, aut ῥ. Quintæ λ, μ, ν, ρ. Sextæ omnes uocales præter η, omnes diphthongi propriæ, & una

una impropria. Sic figuratiuæ literæ Futuri sunt ψ, ξ, σ, λ, μ, ν, ρ. Præteriti autem φ, χ, κ. & ita de reliquis quoq; temporibus dicendum.

In terminationibus πῶ, κῶ, μνω, prior consonans figuratiua censetur litera, nempe ω, κ, μ.

Atq; hæ coningationes dicuntur Barytonæ, quòd uerba sint βαρύτονα, hoc est, graui tono pronuntietur ultima syllaba, λέβω, λέγω, & cætera. Siquidem in omni syllaba, quæ non signatur accentu, intelligitur grauis, qui ob id uocatur accentus syllabicus.

βαρύτονον
quid.

VERBI ACTIVI, MODI

INDICATIVI.

15 Præfens, { Sing. τύπῶ, τύπῃς, τύπῃ.
Dua. τύπτετε, τύπτετε.
Plu. τύπομεν, τύπετε, τύπεσθε.

Paradigma
actiui barytoni.

Numeri tres, ut in Nominibus, Personæ totidem. τύπῶ uerbero, τύπῃς uerberas, τύπῃ uerberat.

20 Prima pluralis in μεν, excludit primã dualem Secunda & tertia dualis pares, quando tertia pluralis exit in ι, aut αι, alioqui impares.

Imperfectum, { ἐτύπων, ἐτυπῃς, ἐτυπέ.
ἐτύπετον, ἐτυπέτε.
ἐτύπομεν, ἐτύπετε, ἐτυπέσθε.

25 Dativis pluralibus, aut personis in ι, desinentibus, additur ν, sequente uocali. τοῖς λέξασιν ἐκένοις, τύπεσιν αὐτόν. Sic personis in ι, ἐτυπέσθην ἐκεῖν.

De augmento.

Augmentum
syllabicum.

Verbum à consonante incœptum, assumit, et in principio Imperfecti, quod est Augmentum siue Incrementum syllabicum, crescente uidelicet numero syllabarum, τὴν πρῶτον, ἔτι πρῶτον.

Augmentum
temporale.

Temporale augmentum est eorum, quæ incipiuntur à uocali, aut diphthongo mutabili, quoties uocalis anceps aut breuis, quæ unum habet tempus, mutatur in longam, quæ duo continet tempora.

Vocalium ac Diphthongorū, quædam Mutabiles, quod mutantur in Præteritis: quædam Immutabiles.

V O C A L E S.

Mutabiles.

α κ ἀνύω, ἥνωω.
ε γ ἐλεύθω, ἡλεύθω.
ο ω ὀπαζω, ᾠπαζω.

Immutabiles.

κ κῆέω, ἥχεοι.
ι ἰξένω, ἰξένοι.
υ ὑβελέω, ὑβελέοι.
ω ᾠθω, ᾠθοι.

D I P H T H O N G I.

Mutabiles.

αι κ αἰερω, ἥρωι.
αι κυ αὐλίξω, ἡυλίξωι.
οι ω οἰκίξω, ᾠκίξωι.

Immutabiles.

ει ἐκάζω, ἔκάζωι.
ευ εὐθύνω, εὐθύνωι.
ου εὐτάξω, εὐτάξωι.

Augmenta uerborum compositorum.

Præpositiones in compositis præfixæ uocalibus, propriam uocalem ultimam abijciunt, tam

tam in Præsenti quàm Præterito. παρακῶ, ex παρὰ & ἀκῶ. παρέμνον, à παρὰ & Imperfecto ἔμνον, à μῖνω.

Excipe πῶδ' & πῶ: πῶριέχω, προάγω, ab ἔχω & ἄγω. Quòd si uerbum incipiat ab aspirata uocali, Præpositio mutabit suam tenuem in aspiratam: καθάπτομαι, ἀφαιρῶμαι, ex ἀπτομαι, αἰρῶμαι, & ἤπ' , ἄρ'.

19 Perfectum { πέτυφα, πέτυφας, πέτυφε.
 πτύφαπν, πτύφαπν.
 πτύφαμν, πτύφατε, πτύφασι.

Ultima syllaba Præteriti quæ sit in singulis coniugationibus, antè dictum est. pag. 20.

21 Quòd ad primam attinet, si uerbum incipitur à uocali aut diphthongo, idem initium Perfecti & Imperfecti. Prime syllabe perfectorum uariatio

ἀνύω, ἦνον, ἦνεκα. ὕβειζω, ὕβειζον, ὕβεικα.
 αἶρω, ἦρον, ἦρεκα. εἰκάζω, εἰκάζον, εἰκαλα.

Id ipsum fit in uerbis inchoatis à consonante, si modò ε, augmentum syllabicum fuerit positione longum, nempe ante duas consonantes, aut duplicem ζ, ξ, ψ.

ᾠείρω, ἔᾠειρον, ἔᾠαρεκα. ζέω, ἔζειον, ἔζεκα.
 ξέω, ἔξιον, ἔξεκα. ψάλλω, ἔψαλλον, ἔψαλα.

23 Nam si ε, sit breue, aut anceps, iam in Præterito perfecto repetitur prima consonans Præsentis, hoc modo: τύπτω, ἔτυπτον, πέτυφα. γράφω, ἔγραφον, γέγραφα.

Ancipitem hîc dico siue communem uocalem. Anceps.

b s lem

Iem, quam sequitur muta cum liquida. ἐζραφορ, ἐκλινορ, ἐκεινορ.

Quæ ab aspiratis incipiuntur, pro repetendis aspiratis substituunt tenues. θένω, ἔθεινορ, τέθειρα. φαίνω, ἔφαινορ, πέφαγκα. χάρω, ἔχαιρορ, κέχαρκα. Penultima Perfecti & Futuri eadem. τυψω, πέτυφα.

Penultima
perfectorum
uariatio.

At disyllaba quintæ coniugationis, ε, penultimam Futuri mutant in α, σέλω. μ. σέλῶ. π. ἔσπαλα. σπείρω, μ. σπέρῶ. π. ἔσπαρκα.

Immutabiles λ, & ρ, manent in Præterito & Futuro. ψάλλω, ψαλλῶ, ἔψαλκα. σπείρω, σπέρῶ, ἔσπαρκα.

My, μ, seruatur quidē. sed asciscitur η. νέμω, νέμῶ, νένεμκα, pro νένεμκα. sic δέμω, βρέμω, & alia.

Ny, ν, uertitur in γ. φαίνω, φανῶ, πῆφαγκα. semper enim ν, ante γ, κ, ξ, χ, migrat in γ.

Disyllaba in ενω, ινω, υνω abijciunt ν. λτένω, κτενῶ, ἐκτελα. κρινω, κρινῶ, κέκεικα. θυώ, θυνῶ, τέθυκα.

Plusquæperfectū, { ἐπέτυφαμ, ἐπέτυφεσ, ἐπέτυφεθ. ἐπέτυφαδρ, ἐπέτυφείτω. ἐπέτυφμεν, ἐπέτυφετε, ἐπέτυφεθαμ.

Plusquamperfecti fronte sumitur ε, si Perfectum incipitur à consonante. πέτυφα, ἐπέτυφαμ: alioqui idem principium. λύνκα, κύνκαμ.

Est Græcis tempus quoddam Præteritum, quod appellatur ἀόεις, hoc est, indefinitum.

Incerta est enim significatio, paulo ne antè res præter

præterierit, an multò, suntq; Aoristi duo.

Aoristus primus, { ἐτύφα, ἐτύφας, ἐτύφε.
 ἐτύφατον, ἐτύφάτω.
 ἐτύφαμεν, ἐτύφατε, ἐτύφαμεν.

5 Ultimam primí Aoristi metimur è Futuro, cuius seruatur Chatacteristicon, sed ω, in α, τύ-
 φω, ἐτύφα. *Aoristi pri-
 mi formatio.*

Augmentum utriusq; Aoristi, idem cum Im-
 perfecto. ἀνύω, λύνω, ἵνου. τύπτω, ἐτυπτον, ἐτύφα.

10 Penultima eadem quæ in Futuro, ac semper
 natura aut positione longa. πείω, παίσω, ἐπαισα,
 λέγω, λέξω, ἔλεξα.

Quòd si Futuri penultima corripitur, ut in
 quinta coniugatione, producendæ erunt uocales

15 hoc pacto.

Si α, penultima futuri, extra diphthongum sit
 in præsentí, migrabit in η: ueniens autem ex α,
 Atticè quidem uertetur in η, Communiter uerò
 manebit, sed longum in Aoristo, cum breue sit

20 in Futuro.

α α η ψάλλω, ψαλλῶ, ἐψηλα.

αι α η μαιίνω, μαιινῶ, ἐμίινα Atticè.

αι α α μαιίνω, μαιινῶ, ἐμίινα Communiter.

Si penultima ε, aduocatur iota, ut fiat diph-

25 thongus ει.

ει ε ει σπείρω, σπιδρωῶ, ἐσπειρα.

ει ε ει σείλω, σειλωῶ, ἐσειλα.

At ι, & υ, breues in Futuro, producuntur in
 Aoristo. κείνω, κεινωῶ, ἐκεινα. ὀτρυνώ, ὀτρυνωῶ, ὄβρυνα.

Aorist

Aoristus secundus, { $\begin{array}{l} \text{ἔτυπον, ἔτυπες, ἔτυπε.} \\ \text{ἔτύπετον, ἔτυπέτω.} \\ \text{ἔτύπομεν, ἔτύπετε, ἔτυπον.} \end{array}$

Augmentum ut in Aoristo primo ἔτυψα, ἔτυπον. Penultima brevis, ac fermè una ex anticipibus α, ι, υ, proinde uocales Præsentis ita mutantur.

κ	α	λύβω, ἔλαβον.	ε	ο	ἀκῶ, ἠκον.
ω	α	πρώγω, ἔπραγον.	δ	υ	φύγω, ἔφυγον.
αι	α	καίω ἔκαον.	ε	α	δέρω, ἔδραρον.
αι	α	πάνω, ἔπαον.	ει	ι	λείπω, ἔλιπον.

Disyllaba quintæ coniugationis, pro ε, capiunt α, ἀπείρω, ἔπααρον. Trisyllaba perdunt iota. ὀφείλω, ὤφελον.

Figuratiua eadem quæ Præsentis. λύβω, ἔλαβον. τυπίω, ἔτυπον. Nam in πίω, κίω, μνω, prior litera est figuratiua.

In quarta uerò cōiugatione, futurū ξω, Formatiuā habet γ ὀρύσσω, ὀρύξω, ὤρυγον: ubi antè Futurū in σω, erit Figuratiua δι: φράξω φράσω, ἔφρασον.

Græci duplex habent Futurum.

Futurum primum { $\begin{array}{l} \text{τύψω, τύψεις, τύψει.} \\ \text{τύψετον, τύψετον.} \\ \text{τύψομεν, τύψετε, τύψετε.} \end{array}$

De hoc in singulis coniugationibus dictum est prius. pag. 20, & seq.

Futurum secundum, { $\begin{array}{l} \text{τυπῶ, τυπῆς, τυπῆι.} \\ \text{τυπῆτον, τυπῆτον.} \\ \text{τυπῶμεν, τυπῆτε, τυπῆτε.} \end{array}$

Fit

Fit à secūdo Aoristo, ablato incremēto, & ορ,
uertendo in ω, circumflexum, ἔτυπον, τυωδ.

IMPERATIVI.

3 Præsens & Imperfectum. { τύπε, τυπέτω. τυπέω.
τύπεσθι, τυπέσθω. τυπέσθε.
τύπετε, τυπέτωσθε.

Perfectum & Plusquamperfectum. { πέτυφε, πετυφέτω. πέτυφα.
πέτυφεσθι, πετυφέσθω. πέτυφεσθε.
πέτυφετε, πέτυφέτωσθε.

10 Aoristus primus, { τύπω, τυπέτω. ἔτυπα.
τύψασθι, τυπέσθω. τυπέσθε.
τύψατε, τυπέτωσθε.

15 Aoristus secundus, { τύπε, τυπέτω. ἔτυπον.
τύπεσθι, τυπέσθω. τυπέσθε.
τύπετε, τυπέτωσθε.

Ab Indicatio cæteri omnes pendent Modi, Modi reliqui
& Participia : in quibus uox semper est eadem ab Indicatio
Præsentis & Imperfecti : Sic Perfecti & Plusquamperfecti formati.

20 Præteritum perfectum ubiq; seruat augmentum: Aoristi uerò extra Indicatiuum minimè.

Primam personam Imperatiuus non agnoscit.

25 Futurum quoq; , nec hic reperitur, nec in Subiunctiuo: sed in illius uicem subeunt Aoristi.

OPTATIVI.

Præsens & Imperfectum. { τύποιμι, τύποις, τύποι.
τύποισθι, τυπτοίτω. τυπτοίσθε.
τύποιμεν, τύποιτε, τύποισθε, Perf

ἔτυφα.	Perfectum & Plusquamperfectum,	{	πτύφοιμι, πτύφοις, πτύφοι.	}	
			πτύφοιτον, πτύφοιτόν.		
ἔτύφα.	Aoristus primus,	{	τύψαιμι, τύψαις, τύψαι.	}	5
			τύψαιτον, τύψαιτόν.		
ἔτυπον.	Aoristus secundus,	{	τύποιμι, τύποις, τύποι.	}	
			τύποιτον, τυποίητον.		
τύψω.	Futurum primum,	{	τύψοιμι, τύψοις, τύψοι.	}	10
			τύψοιτον, τυψοίτητον.		
τυπήω.	Futurū secundum,	{	τυπήοιμι, τυπήοις, τυπήοι.	}	15
			τυπήοιτον, τυπήοιτόν.		

Omnium Optatiuorum penultima est diphthongus. In actiuis, primí Aoristí αι, in cæteris οι.

Secundum Futurum circumflectitur, alioqui uox eadem cum secundo Aoristo. 20

Aoristus Atticus et Aeolicus. Usitatissimus est & apud Atticos, Optatiui primus Aoristus Aeolicus. Sin. τύψαια, τύψαις, τύψαιε. Dual. τυψάιατον, τυψάιατόν. Pl. τυψάιαμεν, τυψάιατε, τύψαιαεν. 25

SVBIVNCTIVI.

τύπηω.	Præfens, & Imperfectum,	{	τύπηω, τύπηης, τύπηη.	}	
			τύπηητον, τύπηητόν.		

Perf

Perfectū, & Plusquāperf. ἔαμ { πτύφω, πτύφης, πτύφη.
 πτύφητον, πτύφηρον.
 πτύφωμεν, πτύφητε, πτύφωσι.

τίτυφα.

15 Aoristus primus. ἔαμ { τύψω, τύψης, τύψη.
 τύψηρον, τύψηρον.
 τύψωμεν, τύψητε, τύψωσι.

ἔτυψα.

Aoristus secundus. ἔαμ { τύπω, τύπης, τύπη.
 τύπηρον, τύπηρον.
 τύπωμεν, τύπητε, τύπωσι.

ἔτυπον.

20 Inflexioni Subiunctiuorum adhibent coniunctionem ἔάν, ut, ἔαμ τύψω, si uerberem.

In secunda & tertia singulari, est, η, diphthongus impropria; in Duali & Plurali, uocalis tantum η,

15 INFINITIVI.

Præsens, & Imperfectum, τύπῃμ.

Perfectum, & Plusquamperf. πετυφῆναι. τίτω.

Aoristus primus, τύψαι. τέτυφα.

Aoristus secundus, τυπῆμ. ἔτυψα.

20 Futurum primum, τύψειμ. ἔτυπον.

Futurum secundum, τυπῆμ. τύψω.

Secundum Futurū idem cum secundo Aoristo, τυπῶ.

PARTICIPII.

25 Præsens, & Imp. { ὁ τύπῳ, τὸ τύπῶντθ.
 ἡ τύψῃσα, ῥι τυψῶσῃς.
 ὁ τύπῶν, τὸ τύπῶντθ.

τύψῳ.

Perfectum, & Plusquam. { ὁ πετυφῶς, τὸ πετυφῶτθ.
 ἡ πετυφῆια, ῥι πετυφῆιας.

τέτυφα.

{ ὁ πετυφός, τὸ πετυφότηθ.

Aorist

ἐτύλα

Aoristus primus, { ὁ τύλας, τῷ τύλαϊ.
 ἢ τύλαα, τῷ τυλάαι.
 ἢ τύλαμ, τῷ τύλαϊ.

ἔτυπον

Aoristus secundus, { ὁ τυπῶμ, τῷ τυπόντῳ.
 ἢ τυπῶσα, τῷ τυπῶσαι.
 τὸ τυπῶμ, τῷ τυπόντῳ.

τύλω

Futurum primum, { ὁ τύλωμ, τῷ τύλωντῳ.
 ἢ τύλωα; τῷ τύλωσαι.
 ἢ τύλωμ, τῷ τύλωντῳ.

τυπῶ

Futurum secundum, { ὁ τυπῶμ, τῷ τυπόντῳ.
 ἢ τυπῶα, τῷ τυπῶσαι.
 ἢ τυπῶμ, τῷ τυπόντῳ.

Omne tempus habet suum participium, τύλων uerberans, qui uerberat aut uerberabat.
 τυπῶς qui uerberauit, aut uerberauerat. Sic
 Aoristi τύλας, ac τυπῶμ, qui uerberauit; & Futuri τύλωμ, ac τυπῶμ, uerberaturus.

Aoristus secundus acuitur, τυπῶμ, τυπόντῳ.

Secundum futurum circumflectitur, τυπῶμ, τυπόντῳ.

Participia Masculina & neutra pertinent ad Quintam nominum declinationem; Foemina uero ad Secundam.

Paradigma

Passiui Bary

to A.

VERBI PASSIUI

INDICATIVI.

Præsens, { τύπομαι, τύπῃ, τύπῃ.
 τυπτόμεθα, τύπῃ, τύπῃ.
 τυπτόμεθα, τύπῃ, τύπῃ.

Prima

Prima Pluralis non desinit in $\mu\eta$, & ideo in
teger habetur Dualis: in quo secunda & tertia si-
miles, quod tertia pluralis exeat in α .

- 5 Imperfectū, { $\begin{array}{l} \text{ἐτυπτόμην, ἐτύπτε, ἐτύπτετο.} \\ \text{ἐτυπτόμεθα, ἐτύπτεσθε, ἐτυπτεσθησθε.} \\ \text{ἐτυπόμεθα, ἐτύπτεθε, ἐτύπτεσθε.} \end{array}$

Cuiuscunque generis uerba, tamen idem ha-
bent augmentum.

- 10 Perfectum, { $\begin{array}{l} \text{τέτυμαι, τέτυψαι, τέτυπτε.} \\ \text{τέτυμέσθην, τέτυψθησθε, τέτυπθησθε.} \\ \text{τέτυμεθα, τέτυψθε, τέτυπθησθε.} \end{array}$

Fit ab actiuo, extrema litera aut syllaba con-
uersa in $\mu\alpha$.

Secunda persona in $\sigma\alpha$ actiu aut potestate.

- 15 nempe $\psi\alpha$ aut $\xi\alpha$. Tertia in $\tau\alpha$.

In prima coniugatione, mutatur α , Actiu in
 $\mu\alpha$, & ϕ aspirata in β , mediam, τέτυψα, τέτυβμαι ;
sed ob euphoniā dicitur $\text{τέτυμμα, } \mu$ pro β . In
secunda ac tertia persona est ω , tenuis, τέτυψαι,

- 20 τέτυπτε : nam ψ ualet $\pi\sigma$.

Secunda & tertia dualis, & secunda pluralis,
fiunt à tertia singulari, mutatis tenuibus ante α ,
in proprias aspiratas, idēq; in omni coniugatione
 $\text{τέτυπτε, τέτυψθησθε, τέτυπθησθε.}$

- 25 Tertiam piuralem circunloquimur per par-
ticipium præteriti temporis, & uerbum substan-
tium, quoties tertia singularis non desinit in
 $\tau\alpha$ purum: $\text{τέτυπτε, τέτυπθησθε.}$

c

Secun

Secūda coniugatio, $\left\{ \begin{array}{l} \lambda\acute{\epsilon}\lambda\epsilon\gamma\mu\alpha\iota, \lambda\acute{\epsilon}\lambda\epsilon\chi\alpha\iota, \lambda\acute{\epsilon}\lambda\epsilon\kappa\tau\eta. \\ \lambda\acute{\epsilon}\lambda\epsilon\gamma\mu\epsilon\theta\omicron\rho, \lambda\acute{\epsilon}\lambda\epsilon\chi\theta\omicron\rho, \lambda\acute{\epsilon}\lambda\epsilon\kappa\theta\omicron\rho. \\ \lambda\acute{\epsilon}\lambda\epsilon\gamma\mu\epsilon\theta\alpha, \lambda\acute{\epsilon}\lambda\epsilon\chi\theta\epsilon, \lambda\acute{\epsilon}\lambda\epsilon\kappa\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\iota \epsilon\iota\sigma\acute{\iota}. \end{array} \right.$

Eadem hīc ratio literarum γ, κ, χ , & duplicis ξ , qualis in prima coniugatione, mutarum β, π, ϕ , & duplicis ψ . ut à λέγω præteritum actiuum λέλεχα : passiuum λέλεγμαι, mutando α , in $\mu\alpha\iota$: aspiratam χ in mediam γ . In secunda & tertia persona est tenuis κ . λέλεξαι, λέλεκται : nam ξ , est $\kappa\sigma$. Reliquarum coniugationum $\kappa\alpha$, 10 migrat in $\mu\alpha\iota$.

Tertia cōiugatio, $\left\{ \begin{array}{l} \pi\acute{\epsilon}\pi\epsilon\sigma\mu\alpha\iota, \tau\acute{\epsilon}\pi\epsilon\sigma\alpha\iota, \tau\acute{\epsilon}\pi\epsilon\sigma\tau\eta. \\ \tau\epsilon\pi\acute{\epsilon}\sigma\mu\epsilon\theta\omicron\rho, \tau\acute{\epsilon}\pi\epsilon\sigma\theta\omicron\rho, \tau\acute{\epsilon}\pi\epsilon\sigma\theta\omicron\rho. \\ \tau\epsilon\pi\acute{\epsilon}\sigma\mu\epsilon\theta\alpha, \tau\acute{\epsilon}\pi\epsilon\sigma\theta\epsilon, \tau\epsilon\pi\epsilon\sigma\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\iota \epsilon\iota\sigma\acute{\iota}. \end{array} \right.$

Ante $\mu\alpha\iota$, collocandum σ : πείσω, τέπεικα, τέπεισμαι. Secunda persona $\tau\acute{\epsilon}\pi\epsilon\sigma\alpha\iota$, per unum σ , tantum, etiam si in prima fuerit σ , $\tau\acute{\epsilon}\pi\epsilon\sigma\mu\alpha\iota$,

Quarta cōiugatio, $\left\{ \begin{array}{l} \acute{\omega}\rho\upsilon\gamma\mu\alpha\iota, \acute{\omega}\rho\upsilon\chi\alpha\iota, \acute{\omega}\rho\upsilon\kappa\tau\eta. \\ \acute{\omega}\rho\upsilon\gamma\mu\epsilon\theta\omicron\rho, \acute{\omega}\rho\upsilon\chi\theta\omicron\rho, \acute{\omega}\rho\upsilon\kappa\theta\omicron\rho. \\ \acute{\omega}\rho\upsilon\gamma\mu\epsilon\theta\alpha, \acute{\omega}\rho\upsilon\chi\theta\epsilon, \acute{\omega}\rho\upsilon\kappa\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\iota \epsilon\iota\sigma\acute{\iota}. \\ \pi\epsilon\phi\rho\alpha\sigma\mu\alpha\iota, \tau\epsilon\phi\rho\alpha\sigma\alpha\iota, \tau\acute{\epsilon}\phi\rho\alpha\sigma\tau\alpha\iota. \\ \tau\epsilon\phi\rho\acute{\alpha}\sigma\mu\epsilon\theta\omicron\rho, \tau\epsilon\phi\rho\alpha\sigma\theta\omicron\rho, \tau\epsilon\phi\rho\alpha\sigma\theta\omicron\rho. \\ \tau\epsilon\phi\rho\acute{\alpha}\sigma\mu\epsilon\theta\alpha, \tau\acute{\epsilon}\phi\rho\alpha\sigma\theta\epsilon, \tau\epsilon\phi\rho\alpha\sigma\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\iota \epsilon\iota\sigma\acute{\iota}. \end{array} \right.$ 20

Quorum actiuum præteritum in $\chi\alpha$, ea sequuntur coniugationem secundam, χ in γ , α in $\mu\alpha\iota$, $\acute{\omega}\rho\upsilon\chi\alpha$, $\acute{\omega}\rho\upsilon\gamma\mu\alpha\iota$. Si autem actiuum in $\kappa\alpha$, formatio est ut in Tertia, assumpto σ . φράξω, τέφρακα, τέφρασμαι.

Quinta coniugatio etiam in passiuo Præterito

rito

rito seruat immutabiles λ, & ρ, ut in Ἀκτιῖο.

ψάλλω, ἔψαλλον, ἔψαλλαι. σπείρω, ἔσπασαρον, ἔσπασαραι.

ψάλλω, { ἔψαλλον, ἔψαλλομαι, ἔψαλλον.
 ἔψαλλομαι, ἔψαλλομαι, ἔψαλλον.
 ἔψαλλομαι, ἔψαλλομαι, ἔψαλλον.

5

σπείρω, { ἔσπασαρον, ἔσπασαρον, ἔσπασαρον.
 ἔσπασαρον, ἔσπασαρον, ἔσπασαρον.
 ἔσπασαρον, ἔσπασαρον, ἔσπασαρον.

Finite in μω aut μνω, ἀκτιῖν Πραετ, habent κικα, μω σ μνω

10 πασίουμ κικαι. νέμω, νηνέμικα, νηνέμικαι. τέμνω, σιτίτα.

τετέμικα, τετέμικαι: nam interponitur ν.

νέμω, { νηνέμικαι, νηνέμικαι, νηνέμικαι.
 νηνέμικαι, νηνέμικαι, νηνέμικαι.
 νηνέμικαι, νηνέμικαι, νηνέμικαι.

15 Sic τετέμικαι, τετέμικαι, τετέμικαι, & cætera.

Secunda & tertia dualis, ac secunda pluralis, interserunt σ, quoties tertia singularis exit in ται purum νηνέμικαι, νηνέμικαι, νηνέμικαι.

20 Tertia singulari finita in ται purum, citra circumlocutionem fit tertia pluralis, interponendo ν ante ται, νηνέμικαι, νηνέμικαι.

Verba in νω, ἀκτιῖν Πραετ, faciunt in γκα: πασιῖν σιτίτα. siuum autem primæ personæ in μικαι. φαίνω, πειφαίνομαι, πειφαίνομαι: nam in cæteris manet ν.

25 φαίνω, { πειφαίνομαι, πειφαίνομαι, πειφαίνομαι.
 πειφαίνομαι, πειφαίνομαι, πειφαίνομαι.
 πειφαίνομαι, πειφαίνομαι, πειφαίνομαι.

Dissyllaba in ινω, ενω, & υνω, abijciunt ν, ut in ινω, ενω, σ υνω σιτίτα.

κείνω, { κέκωμαι, κέκωσαι, κέκειν^ν.
 κέκειμέθορ, κέκεισοδορ, κέκεισοθορ.
 κέκειμέδα, κέκεισοθε, κέκειν^ν }.

κτένω, { ἐκτάμαι, ἐκτάσαι, ἐκτάσθ^θ.
 ἐκτάμέθορ, ἐκτάσοθορ, ἐκτάσοδορ.
 ἐκτάμέδα, ἐκτάσθε, ἐκτάσθ^θ }.

δίνω, { τίθυμαι, τίθυσαι, τίθυσθ^θ.
 τίθύμεθορ, τίθυσθορ, τίθυσδορ.
 τίθύμέδα, τίθυσθε, τίθυσθ^θ }.

Sexta coniugatio nunc accipit σ: ἀκῶω, ἥκωκα:
 ἥκωμαι. nunc non accipit: ποξδῶω, κτόξδωκα,
 κτόξδωμαι.

ἀκῶω, { ἥκωμαι, ἥκωσαι, ἥκωσαι.
 ἥκωμέθορ, ἥκωσοδορ, ἥκωσοθορ.
 ἥκωμέδα, ἥκωσθε, ἥκωσθ^θ μιλίοι εἰσί. }.

ποξδῶω, { κτόξδωμαι, κτόξδωσαι, κτόξω^ω.
 κτόξωμέθορ, κτόξωσοθορ, κτόξωσοδορ.
 κτόξωμέδα, κτόξωσθε, κτόξωσθ^θ }.

Plusquāpf. { ἐπίτυμω, ἐπίτυψο, ἐπίτυπτο.
 ἐπίτυμέθορ, ἐπίτυφθορ, ἐπίτυφθω.
 ἐπίτυμέδα, ἐπίτυφθε, ἐπίτυμθ^θ μιλίοι ἦσαν }.

Perfecti prima persona uertit μαι, in μω:
 τίτυμμαι, ἐπίτυμω. secunda & tertia αι. in ο:
 τίτυψαι, ἐπίτυψο: τίτυπ^π, ἐπίτυπω. Tertia
 pluralis exit in ντο, si singularis desinat in το
 purum. ἐκέλευτο, ἐκέλευθ, alioqui circumloqui-
 mur per uerbum substantiuum. ἐτίτυπτο, ἐτίτυμ-
 θ^θ μιλίοι ἦσαν.

Aori

Aoristus pri. { ἐτύφθην, ἐτύφθης, ἐτύφθη.
 ἐτύφθητον, ἐτυφθήτω.
 ἐτύφθημεν, ἐτύφθητε, ἐτύφθησαν.

Formatur à tertia perfecti, mutatis tenuibus
 1 ante αι, in proprias aspiratas: τίτυπτις, ἐτύφθλω:
 λέλεκ'), ἐλέχθλω: ἠέπεισαι, ἐπέιδλω.

Aoristus sec. { ἐτύπλω, ἐτύπης, ἐτύπη.
 ἐτύπητον, ἐτυπήτω.
 ἐτύπημεν, ἐτύπητε, ἐτύπησαν.

10 Mutat ον, actiui in ην. ἐτυπον, ἐτύπλω.

Caret uterque Aoristus prima duali: nam
 inflexionem habet Actiuorum: siquidem plu-
 rale in μν.

15 Futurū pri. { τυφθήσομαι, τυφθήσῃ, τυφθήσει').
 τυφθησόμεθον, τυφθήσεδιον, τυφθήσειδιον.
 τυφθησόμεθα, τυφθήσεδιε, τυφθήσονται').

A primo Aoristo, ἐτύφθλω, τυφθήσομαι.

Futurū sec. { τυπήσομαι, συπήσῃ, τυπήσει').
 τυπησόμεθον, τυπήσειδιον, τυπήσειδιον.
 20 τυπησόμεθα, τυπήσεδιε, τυπήσονται').

A secundo Aoristo, ἐτύπλω, τυπήσομαι.

Est Græcis tempus in uerbis passiuis, quod
 uocatur μετ' ὀλίγον μέλλων, hoc est, paulò post
 futurum, quoties actio iam mox adfutura si- Paulo post
futurum.

25 gnatur.

Paulò post { πετύφομαι, πετύφη, πετύφε').
 futurum, { πετυφόμεθον, πετύφεδιον, πετύφεδιον.
 πετυφόμεθα, πετύφεδιε, πετύφονται').

Fit à secunda perfecti, interposito ον. τίτυπται, τε-

τύτομαι: seruatēq; augmentum in omni modo.

IMPERATIVI.

Præfens, { τύπε, τυπέσθω.
 τύπεσθον, τυπέσθων.
 τύπεσθε τυπέσθεσιν. } 3

Perfectum & Plusquamperfectum, { πετυψο, πετυψω.
 πέτυψον, πέτυψων.
 πέτυψθε, πέτυψθεσιν. }

Secunda persona fit à secunda Plusquamperfecti: ἐπέτυψο, τέτυψο. ἐλέλεξο, λέλεξο. ἐπέπεσο, πέπεσο. ὤρυξο, ὄρυξο & cætera.

Tertia uerò à tertia eiusdem tēporis, migrāte ρ, in θω, & reliquis itē tenuibus in aspiratas: ἐπέτυπτο, πέτύφθω: ἐλέλεχθ, λελέχθω: ἐπέπεψο, πεπέιδω. quod si ρ, sit purū, assumitur σ: ἐκέλειτο, κελείσθω. 13

Aoristus primus, { τύφθητι, τυφθήτω.
 τύφθητον, τυφθήτων.
 τύφθητε, τυφθήτωσιν. }

Aoristus secundus, { τύπηδι, τυπήτω.
 τύπηκρ, τυπήτων. } 10
 τύπηκε, τυπήτωσιν.

Aoristi desinunt in δι: sed prior hīs in π, propter alterum θ præcedens, τυφθητι, non τυφθηθι. sic tertia singularis utriusq; & reliqui numeri per τ, non θ. τυπήτω, τύπηκτον, & cætera. 15

OPTATIVI.

Præfens, { τυπώμιλω, τύπῳιο, τύπῳιτο.
 τυπῳίμεθον, τύπῳισθον, τυπῳίσθλω.
 τυπῳίμεθα, τύπῳισθε, τύπῳιοντο. }

Omn

Omniū optatiuorū penultima est diphthōgus.

Perfectum & Plusquamp. { $\pi\tau\upsilon\mu\mu\lambda\acute{\iota}\theta\epsilon\iota\mu\epsilon\iota\varsigma$, $\epsilon\iota\kappa\varsigma$ $\epsilon\iota\eta$.
 $\pi\tau\upsilon\mu\mu\lambda\acute{\iota}\omega$ $\epsilon\iota\kappa\tau\omicron\upsilon$, $\epsilon\iota\eta\gamma\tau\omega$.
 $\pi\tau\upsilon\mu\mu\lambda\acute{\iota}\omicron\iota$ $\epsilon\iota\kappa\mu\epsilon\gamma$, $\epsilon\iota\kappa\tau\epsilon$, $\epsilon\iota\kappa\sigma\alpha\upsilon$.

5 In uerbis Barytonis semp opus est periphra-
 si, per participium & uerbum substantiuum.

Aorist. pri- mus. { $\tau\upsilon\phi\theta\epsilon\iota\mu\epsilon\iota\varsigma$, $\tau\upsilon\phi\theta\epsilon\iota\varsigma$, $\tau\upsilon\phi\theta\epsilon\iota\eta$.
 $\tau\upsilon\phi\theta\epsilon\iota\kappa\tau\omicron\upsilon$, $\tau\upsilon\phi\theta\epsilon\iota\gamma\tau\omega$.
 $\tau\upsilon\phi\theta\epsilon\iota\mu\epsilon\gamma$, $\tau\upsilon\phi\theta\epsilon\iota\kappa\tau\epsilon$, $\tau\upsilon\phi\theta\epsilon\iota\sigma\alpha\upsilon$.

10 Aorist. sec. { $\tau\upsilon\pi\epsilon\iota\mu\epsilon\iota\varsigma$, $\tau\upsilon\pi\epsilon\iota\varsigma$, $\tau\upsilon\pi\epsilon\iota\eta$.
 $\tau\upsilon\pi\epsilon\iota\kappa\tau\omicron\upsilon$, $\tau\upsilon\pi\epsilon\iota\gamma\tau\omega$.
 $\tau\upsilon\pi\epsilon\iota\mu\epsilon\gamma$, $\tau\upsilon\pi\epsilon\iota\kappa\tau\epsilon$, $\tau\upsilon\pi\epsilon\iota\sigma\alpha\upsilon$.

Futurū pr. { $\tau\upsilon\phi\theta\eta\sigma\omicron\iota\mu\epsilon\omega$, $\tau\upsilon\phi\theta\eta\sigma\omicron\iota\omicron$, $\tau\upsilon\phi\theta\eta\sigma\omicron\iota\omicron$.
 $\tau\upsilon\phi\theta\eta\sigma\omicron\iota\mu\epsilon\theta\omicron\upsilon$, $\tau\upsilon\phi\theta\eta\sigma\omicron\iota\delta\omicron\upsilon$, $\tau\upsilon\phi\theta\eta\sigma\omicron\iota\delta\omicron\upsilon$.
 $\tau\upsilon\phi\theta\eta\sigma\omicron\iota\mu\epsilon\theta\alpha$, $\tau\upsilon\phi\theta\eta\sigma\omicron\iota\sigma\theta\epsilon$, $\tau\upsilon\phi\theta\eta\sigma\omicron\iota\sigma\theta\epsilon$.

Futurū sec. { $\tau\upsilon\pi\eta\sigma\omicron\iota\mu\epsilon\omega$, $\tau\upsilon\pi\eta\sigma\omicron\iota\omicron$, $\tau\upsilon\pi\eta\sigma\omicron\iota\omicron$.
 $\tau\upsilon\pi\eta\sigma\omicron\iota\mu\epsilon\theta\omicron\upsilon$, $\tau\upsilon\pi\eta\sigma\omicron\iota\delta\omicron\upsilon$, $\tau\upsilon\pi\eta\sigma\omicron\iota\delta\omicron\upsilon$.
 $\tau\upsilon\pi\eta\sigma\omicron\iota\mu\epsilon\theta\alpha$, $\tau\upsilon\pi\eta\sigma\omicron\iota\sigma\theta\epsilon$, $\tau\upsilon\pi\eta\sigma\omicron\iota\sigma\theta\epsilon$.

20 Paulò post futurum, { $\pi\tau\upsilon\phi\theta\omicron\iota\mu\epsilon\omega$, $\pi\tau\upsilon\phi\theta\omicron\iota\omicron$, $\pi\tau\upsilon\phi\theta\omicron\iota\omicron$.
 $\pi\tau\upsilon\phi\theta\omicron\iota\mu\epsilon\theta\omicron\upsilon$, $\pi\tau\upsilon\phi\theta\omicron\iota\sigma\theta\omicron\upsilon$, $\pi\tau\upsilon\phi\theta\omicron\iota\delta\omicron\upsilon$.
 $\pi\tau\upsilon\phi\theta\omicron\iota\mu\epsilon\theta\alpha$, $\pi\tau\upsilon\phi\theta\omicron\iota\sigma\theta\epsilon$, $\pi\tau\upsilon\phi\theta\omicron\iota\sigma\theta\epsilon$.

SUBIUNCTIVI.

25 Præfens, $\epsilon\iota\eta\mu$ { $\tau\upsilon\pi\omega\iota\mu\alpha\iota$, $\tau\upsilon\pi\omega\iota\mu$, $\tau\upsilon\pi\omega\iota\mu$.
 $\tau\upsilon\pi\omega\iota\mu\epsilon\theta\omicron\upsilon$, $\tau\upsilon\pi\omega\iota\mu\epsilon\theta\omicron\upsilon$, $\tau\upsilon\pi\omega\iota\mu\epsilon\theta\omicron\upsilon$.
 $\tau\upsilon\pi\omega\iota\mu\epsilon\theta\alpha$, $\tau\upsilon\pi\omega\iota\mu\epsilon\theta\alpha$, $\tau\upsilon\pi\omega\iota\mu\epsilon\theta\alpha$.

Perfectum & Plusquamp. { $\pi\tau\upsilon\mu\mu\lambda\acute{\iota}\theta\epsilon\iota\omega$, $\omega\varsigma$, $\eta\varsigma$.
 $\pi\tau\upsilon\mu\mu\lambda\acute{\iota}\omega$ $\eta\tau\omicron\upsilon$, $\eta\tau\omicron\upsilon$.
 $\pi\tau\upsilon\mu\mu\lambda\acute{\iota}\omicron\iota$, $\omega\mu\epsilon\gamma$, $\eta\tau\epsilon$, $\omega\sigma\iota$.

300/5

Et hîc in Optatiuo circumloquimur hoc Perfectum, ut tertiam pluralem Indicatiui.

Aoristus primus, ἐὰν { τυφθῶ, τυφθῆς, τυφθῆ.
 τυφθῆτορ, τυφθῆτορ.
 τυφθῶμεν, τυφθῆτε, τυφθῶσι. 5

Aorist' secundus, ἐὰν { τυπῶ, τυπῆς, τυπῆ.
 τυπῆτορ, τυπῆτορ.
 τυπῶμεν, τυπῆτε, τυπῶσι.

INFINITIVI.

Præsens, τύπτεσθαι. 10

Perfectum & Plusquamperfectum, πτύφθαι ac centu in penultima.

Aoristus primus, τυφθῆναι.

Aoristus secundus, τυπῆναι.

Futurum primum, τυφθήσεσθαι. 15

Futurum secundum, τυπήσεσθαι.

Paulò post futurum, πτύψεσθαι.

Infinitiu in εσθαι fiunt à secunda plurali Indicatiui, uerso ε, in αι, τύπτεσθε, τύπτεσθαι, & cætera.

PARTICIPII

Præsens, { ὁ τυπόμενος, τὸ τυπόμενος.
 ἡ τυπόμενη, ἡ τυπόμενη.
 τὸ τυπόμενον, τὸ τυπόμενον. 20

Perfectum & Plusquamper. { ὁ πτυμμένος, τὸ πτυμμένος.
 ἡ πτυμμένη, ἡ πτυμμένη.
 τὸ πτυμμένον, τὸ πτυμμένον. 25

Aoristus pri. { ὁ τυφθείς, τὸ τυφθέντες.
 ἡ τυφθεῖσα, ἡ τυφθεῖσα.
 τὸ τυφθέν, τὸ τυφθέντες. 30

Aorist

Aoristus secū. { ὁ τυπέεις, τ' τυπώνης.
 ἢ τυπέισα, φ' τυπέσις.
 ᾗ τυπών, τδ τυπώνης.

5 Futurū primū { ὁ τυφθισόμενος, τ' τυφθισομένης.
 ἢ τυφθισομένη, τ' τυφθισομένης.
 ᾗ τυφθισόμενος, τδ τυφθισομένης.

Futurū secūdū { ὁ τυπησόμενος, τδ τυπησομένης.
 ἢ τυπησομένη, τ' τυπησομένης.
 τὸ τυπησόμενος, τδ τυπησομένης.

10 Paulò post futurum, { ὁ πειψόμενος, τδ πειψομένης.
 ἢ πειψομένη, τ' πειψομένης.
 ᾗ πειψόμενος, τδ πειψομένης.

Accentus perfecti in penultima, reliquorum in μενος, in antepenultima: at Aoristi acuiuntur. Cæterum μενος, & μενος, ad tertiam pertinent declinationem: εις, & φων, ad quintam. Omnia autem foeminina ad secundam.

VERBVM MEDIVM,

20 MEDIVM uerbum siue Commune, quod nunc actiuè capitur, nunc passiue, βιάζομαι ἄνθρωπον, uiolo amicum: βιάζομαι ὑπὸ τῷ φίλῳ, uiolor ab amico: sic ἄγωμαι duco, ducor. κομίζομαι porto, portor.

25 Ab Actiuis autem, non tantum Passiua deducuntur, sed etiam Media, quorum & inflexio & significatio, partim Actiua, partim passiua.

Præsens & Præteritū impf. non tantum inflectendi ratione, uerum & uoce penitus eadē sunt

cum uerbo passiuo. Perfectum & Plusquamperfectum, sortita sunt terminationem actiuam: Aoristi ac Futuri passiuam.

INDICATIVI.

Perfectum
medium. Perfectum, { τέτυπα, τέτυπας, τέτυπε. 3
                          { τίτύπατον, τίτύπατον.
                          { τίτύπαμην, τίτύπατε, τίτύπασιν.

Mediū præteritū perfe. formatur ab Actiuo, collocata figuratiua litera præsentis pro figuratiua præteriti actiui, τέτυφα, τετυπα, à τύπῳ. 10

Nam desinentium in πῳ, κῳ, μνω, formatiua litera est prior consonans, τίκῳ, τέπεχα, τίθικα: τίμνω, τίμικα, τίτομα, ut dictum est supra pag. 23. uers. 4.

Præterea quartæ coniugationis futurum ξω, 15 characteristicon facit γ: πλέσω, πλέξω, πέπληκα, πέπληκα. σω autem δ, φράζω, φράσω, πέφρακα, πέφραδα. ut etiam notatum in secundo Aoristo uerbi actiui. pag. 28. uers. 18.

Trium uero temporum eadem est figuratiua, secundi Aoristi, secundi Futuri, & Præteriti medij.

In Sexta coniugatione, Characteristicon est uocalis, aut diphthongus, λύω λέλυκα, λέλυα: ἀκώ ἤλυκα, ἤλυα: quanquam hoc tempus hîc rarum. 25

Penultima eadē, que ī Actiuo, ἴετυφα, ἴετυπα.

Dissyllabi futuri penultima ε, migrabit in ο, λέγω, λέξω, λέλεχα, λέλογα: at diphthongus ει, in οι: πείθω, πείσω, πέπειχα, πέπειθα.

Vocalis α, praesentis, interdum seruatur, ψάλλω, ἐψάλλα, ἐψάλα: interdū uertitur in η, θάλλω, τιθαλλῶ, τέθηλα: diphthongus autem αι, in η, diphthongum impropriad, φαίνω πείφω.

9 Plusquamperf. { ἐπέτύπειν, ἐπέτύπεις, ἐπέτύπες.
ἐπέτύπειν, ἐπέτύπεις, ἐπέτύπεις.

10 Aorist. primus { ἐπέτυπεν, ἐπέτυπες, ἐπέτυπεν.
ἐπέτυπεν, ἐπέτυπες, ἐπέτυπεν.
ἐτυψάμην, ἐτύψω, ἐτύψατο.
ἐψυψάμεθα, ἐψυψάμεθα, ἐψυψάμεθα.

Additur μω ad actiuum, ἐτυψα, ἐτυψάμην.

Aorist. secund. { ἐτυπόμην, ἐτύπω, ἐτύπεις.
ἐτυπόμεθα, ἐτύπασθε, ἐτύπασθε.

15 Mutatur ορ, actiui in όμην, ἐτυπορ, ἐτυπόμην.

Futurū primū, { τύψομαι, τύψης, τύψεις.
τυψόμεθα, τυψέσθε, τυψέσθε.
τυψόμεθα, τυψέσθε, τυψέσθε.

Actiuum ω, barytonum in ομαι, τύψω, τύψομαι.

20 Futurū secundū, { τυψῶμαι, τυψῆς, τυψῆς.
τυψόμεθα, τυψῆσθε, τυψῆσθε.
τυψόμεθα, τυψῆσθε, τυψῆσθε.

25 Etiam hoc fit ab Actiuo, uertendo ω, circumflexum in ῶμαι τυψῶ, τυψῶμαι. Ideoq; in Quinta coniugatione, primum quoq; Futurum desinit in ῶμαι: nam Actiuum in ῶ, circumflectitur, ut ἀπείρω, primum Futurum actiuum ἀπειρῶ, mediū autem ἀπειρῶμαι: secundum uerò actiuum ἀπαρῶ, medium ἀπαρῶμαι.

Acci

Accidit igitur, hęc idē esse utrunq; futurū tā
Actiuū, quā Medium, ἄλλω, ἄλλω, ἄλλωμαι.

IMPERATIVI.

Perfectum, & Plusquamperf.	{	τέτυπε, τέτυπέτω.	3
		τετύπεσθ, τέτυπέσθω.	
		τέτύπετε, τέτυπέτωσαν.	

Aorist ^o prim ^o .	{	τύψαι, τυψάδιω.	
		τύψάδιον, τυψάδιον.	
		τύψαδιε, τυψάδιωσαν.	

Aorist. secund.	{	τυψῶ, τυψέδιω.	10
		τύπεδιον, τυψέδιον.	
		τύπεδιε, τυψέδιωσαν.	

OPTATIVI.

Perfectum,	{	τέτυποιμι, τετύποις, τέτυποι.	15
		τέτυποισθ, τέτυποισθω.	
		τέτυποιμεν, τέτυποιτε, τέτυποισθε.	

Aorist ^o prim ^o .	{	τυψάμιμω, τυψάιο, τυψάιοτο.	20
		τυψάμιμεθ, τυψάιδιον, τυψάιδιον.	
		τυψάμιθεα, τυψάιδιε, τυψάιντο.	

Aorist. secund.	{	τυποίμιμω, τύψοιο, τύψοιο.	
		τυποίμιμεθ, τύψοιδιον, τυποίδιον.	
		τυψοίμεθεα, τύψοιδιε, τύψοιοντο.	

Futurū primū,	{	τύψοιμιμω, τυψάιο, τυψάιοτο.	25
		τυψοίμιμεθ, τυψάιδιον, τυψάιδιον.	
		τυψοίμιθεα, τυψάιδιε, τυψάιντο.	

Futurū secundū,	{	τυψοίμιμω, τυψοιο, τυψοιοτο.	
		τυψοίμιμεθ, τυψοιδιον, τυψοιδιον.	
		τυψοίμιθεα, τυψοιδιε, τυψοϊντο.	

Cum

Cum Aoristo secundo consentit uoce, sed pugnat accentu.

SUBIUNCTIVI.

5 Perfectum, ἐὰν { κεύρω, κεύρης, κεύρη.
 κεύρωτον, κεύρητον.
 κεύρωμεν, κεύρητε, κεύρωσι.

Aorist. pri. ἐὰν { τύρωμαι, τύρη, τύρη'.
 τυρώμεθον, τυρήσθον, τυρήσθον.
 τυρώμεθα, τυρήσθε, τυρώντθ.

10 Aorist. sec. ἐὰν { τύρωμαι, τύρη, τύρη'.
 τυρώμεθον, τυρήσθον, τυρήσθον.
 τυρώμεθα, τυρήσθε, τυρώντθ.

INFINITIVI.

Perfectum, κεύρωσθαι.
 15 Aoristus primus, τύρασθαι.
 Aoristus secundus, τυπέσθαι.
 Futurum primum, τύρεσθαι.
 Futurum secundum, τυπέσθαι, per εἰ, circumflexu: at secundus Aoristus per ἔ acutum, τυπέσθαι.

20 PARTICIPII.

Perfectum, { κεύρωσ, κεύροτθ.
 κεύρων, κεύρων.
 κεύρος, κεύροτθ.

25 Aoristus primus, { τυράμενθ, τυράμενθ.
 τυράμενθ, τυράμενθ.
 τυράμενον, τυράμενθ.

Aoristus secundus, { τυπόμενθ, τυπομένθ.
 τυπομένθ, τυπομένθ.
 τυπόμενον, τυπομένθ.

Futu

Futurum primum, { τυλόμεϑ, τυλόμεϊς.
 τυλόμεϊν, τυλόμεϊς.
 τυλόμεϊνον τυλόμεϊς.

Futurum secundum, { τυπυμϑ, τυπυμϊς.
 τυπυμϊν, τυπυμϊς. S
 τυπύμεϊνον, τυπυμϊς.

Atq; hæcenus de uerbis Barytonis.

CONTRACTIONES

VERBORVM.

Verborum
 cōtractions,
 atq; eorū for
 mationes.

A Barytonis Sextæ coniugationis in εω, αω, 10
 ωω, fiunt per contractionem uerba, quæ uo
 cantur Circumflexa, ob id quòd duabus syllas
 bis in unam contractis accentum possideant cir
 cunflexum, ποιέω ποιῶ: βοάω βοῶ: χυσάω χυσῶ: εω,
 αω, & ωω, coalescentibus in ῶ: Siquidem ex ac. 15
 centu acuto & graui profluit circumflexus. ite
 dem in reliquis personis, ποιέεις, ποιέϊς: βοάεις, βοάϊς
 χυσάεις, χυσάϊς: de quibus postea. Neque hîc est
 quicquam peculiare, nisi quod ex tribus illis
 Characteristicis, α, ε, ο, & uocali aut diphthon. 20
 go sequente, certo quodam modo fiat Synæres
 tis, haud aliter, atque in contractis nominibus,
 quæ exceptis contractionibus, planè Quintæ
 sunt declinationis. Et quemadmodum illic, non
 in omnibus casibus semper fit contractio, licet 25
 Genitiuus desinat in ϑ purum, ita hîc nō omne
 tempus est capax contractionis, sed tantum Præ
 sens ac Imperfectum, idēq; in omnibus modis ac
 Participijs, siquidem illæ terminationes, quæ
 sequi

Que tempo
 ra contrahā
 tur.

sequuntur πῆ, in τὸ πῆω, τὸ πῆεις, τὸ πῆει, cūm in Sexta coniugatione his locis reperiantur puræ, ποιέω, ποιέεις, ποιέει: recepta est in quibusdam contractio, nempe ijs quæ ante ω, habent unam è figuratiuis ε, α, ο, pro quarum numero, redduntur coniugationes circumflexorum, ubi Crases ex istis uocalibus ad hunc fiunt modum.

	Prima.	Secunda.	Tertia.
10	ε ες	ε α	ε ου
	ο ος	ο ω	ο ου
Figura	η η	η α	η ω
tia	ω ω	ω ω	ω ω
	ει ει	ει α	ει οι
15	οι οι	οι ο	οι οι
	ου ου	ου ω	ου ου
	η η	η α	η οι

Inflexio uerò & formatio istiusmodi uerborū per omnia Genera, Modos, & Participia se habet, ut præscriptum est in Barytonis. Futurum enim omnium Circunflexorū definit in σω, præteritum in κει, à quibus reliqua deriuantur tempora, iuxta canones Barytonorum.

PRIMA CONIUGATIO
CIRCUNFLEXORVM.

Prima inflexio uerborū circumflex.

Fit à uerbis Sextæ coniugationis Barytonorum in εω, ποιέω, ποιέω: Futurum in ήσω, uertendo ε in η longum, ποιήσω: unde Præteritum in κει, κει ποιέεικε.

Verbi

Verbi actiui, Indicatiui.

Indicatiuus.

Præfens, { ποιῶ ὦ, ποιεῖς εἰς, ποιεῖς εἶ.
 ποιέειν εἶπον, ποιέειν εἶπον.
 ποιέομεν ὄμεν, ποιέετε εἶτε, ποιέετε ὄτε. } 5

Impfeciū, { ἐποιέον ὄν, ἐποιέεις εἰς, ἐποιέεις εἶ.
 ἐποιέον εἶπον, ἐποιέειν εἶπον.
 ἐποιέομεν ὄμεν, ἐποιέετε εἶτε, ἐποιέον ὄν. } 10

Perfectum, πεποίηκα, πεποίηκας, & cætera, ut
 πέτυφα, πέτυφας.

Plusquamperfectum, ἐπεποίηκα.

Aoristus primus, ἐποίησα. Futurum primum
 ποιήσω.

Imperatiui

Præfens, { ποίεε εἰ, ποίετω ἔτω.
 ποιέειν εἶπον, ποίετω ἔτω.
 ποιέετε εἶτε, ποίετωσιν ἔτωσιν. } 15

Perfectum, πεποίηκε. Aoristus primus, ποίησον.

Secundus Aoristus, secundum Futurum, &

Præteritum medium, quando reperiantur, dicetur postea, pag. 60. } 20

Optatiui

Præfens, { ποιέοιμι οἶμι, ποίεοις οἶς, ποίεοι οἶ.
 ποιέοιτο οἶτον, ποιέοιτω οἶτον.
 ποιέοιμεν οἶμεν, ποιέοιτε οἶτε, ποιέοιεν οἶεν. } 25

Perfectum, πεποιήκοιμι. Aoristus primus, ποιή-
 σαιμι.

Futurum primum, ποιήσοιμι.

Sub

Subiunctiui

Præfens, ἐὰρ { ποιέω ᾧ, ποιέης ἡς, ποιέη ἡ.
 ποιέοντο ἡτορ, ποιέοντο ἡτορ.
 ποιέωμεν ᾧμεν, ποιέητε ἦτε, ποιέωσι ᾧσι

3 Perfectum, ᾤποιήκω. Aoristus primus, ποιήσω.

Infinitiui

Præfens, ποιέειν εἶν. Perfectum, ᾤποιήκῃαι.

Aoristus primus, ποιήσαι. Futurū primū, ποιήσῃν.

Participij

10 Præfens, { ποιέων ᾧν, ποιέοντες ὄντες.
 ποιέοντες ὄντες, ποιέοντες ὄντες.
 ποιέον ᾧν, ποιέοντες ὄντες.

Perfectum, ᾤποιήκως. Aoristus primus, ποιήσας.

Futurum primum, ποιήσων.

15 Verbi passiuui Indicatiui Præfens,

ποιέομαι ᾧμαι, ποιέη ἡ, ποιέετο ἦτο.

ποιέομεθα ᾧμεθα, ποιέεσθε ἦσθε, ποιέεσθε ἦσθε.

ποιέομεθα ᾧμεθα, ποιέεσθε ἦσθε, ποιέοντες ὄντες.

Passiuū pri-
 me circūflex-
 orum.

20 Imperfectum,

ἐποιέομην ᾧμην, ἐποιέεσθε ἦσθε.

ἐποιέομεθα ᾧμεθα, ἐποιέεσθε ἦσθε, ἐποιέεσθε ἦσθε.

ἐποιέομεθα ᾧμεθα, ἐποιέεσθε ἦσθε, ἐποιέοντες ὄντες.

25 Perfectū, { ᾤποιήμαι, ᾤποιήσασθε, ᾤποιήσασθε.
 ᾤποιήμεθα, ᾤποιήσασθε, ᾤποιήσασθε.
 ᾤποιήμεθα, ᾤποιήσασθε, ᾤποιήσασθε.

Plusquæpf. { ᾤποιήμην, ᾤποιήσασθε, ᾤποιήσασθε.

{ ᾤποιήμεθα, ᾤποιήσασθε, ᾤποιήσασθε.

{ ᾤποιήμεθα, ᾤποιήσασθε, ᾤποιήσασθε.

d Aorist

Aoristus primus, ἐποίησα. Futurum primum, ποιήσομαι. Paulò post futurum, ποιήσωμαι.

Imperatiui

Præsens, { ποιέσθ, ποιέσθω είσθω.
ποιέσθωρ είδωρ, ποιείδωρ είσθωρ. 3
ποιέειδε είδε, ποιέσθωσιν είσθωσιν.

Perfectum, { επείησα, επείησθω.
επειήσθωρ, επειήσθωρ.
επειήσθωσιν, επειήσθωσιν.

Aoristus primus, ποιήθητι. 10

Optatiui Præsens,

ποιούμην οίμην, ποιέοιο οίω, ποιέοισθ οίτω.

ποιούμεθω οίμεθω, ποιέοισθω οίσθω, ποιούσθω οίδω

ποιούμεθα οίμεθα, ποιέοισθε οίθε, ποιέοινθ οίντω.

Perfectum, { επποιούμην, επποιήσο, επποιήτω. 11
επποιούμεθω, επποιήσωρ, επποιήσθω.
επποιούμεθα, επποιήσθε, επποιήσθω.

Aoristus primus, ποιήσθην. Futurum primum, ποιήσομαι. Paulò post futurum, ποιήσωμαι.

Subiunctiui Præsens, 20

(ποιέωμαι ώμαι, ποιέην ή, ποιέην^τ ήτ^ς.

είαρ ποιέώμεθω ώμεθω, ποιέηνθωρ ήθωρ ποιέηνθωρ ήθ^ς)

(ποιέώμεθα ώμεθα, ποιέηνθωσιν ήσθωσιν ποιέών^τ ώντ^ς.)

Perfectū, είαρ { επποιέωμαι, επποιήσθω, επποιήσθωσιν.
επποιέώμεθω, επποιήσθωρ, επποιήσθωρ. 23
επποιέώμεθα, επποιήσθωσιν, επποιήσθωσιν.

Aoristus primus, είαρ ποιήσθην.

Infinitiui

Præsens, ποιέειν ποιέειν.

Perf

Perfectum, *ἔποιησθα*, per ñ circumflexum.

Aoristus primus, *ποίησθα*.

Futurum primum, *ποιήσεσθι*.

Paulò post futurum, *ἔποιήσεσθι*.

Participij

Præfens, { *ποιεῖμεν* & *ἔμεν*, *ποιεομένης* & *ἐμένης*.
ποιεομένης & *ἐμένης*, *ποιεομένης* & *ἐμένης*.
ποιεόμενον & *ἐμενον*, *ποιεομένης* & *ἐμένης*.

Perfectũ, *πεποιημένοι*. Aoristus primus, *ποίησθε*.

Futurum primum, *ποιήσεσθε*.

Paulò post futurum, *ἔποιήσεσθε*.

Verbi medij

Præfens & Imperfectum eadem cum Passi- *Media uerba*
 uis. Perfectum, Plusquamperfectum, Aoristus *circumflex.*
 secundus, & Futurum secundum, quando repe-
 riantur, dicemus postea. pag. 60. uers. 1.

Restant igitur in uerbis circumflexis, duo
 tantum tempora, Primus Aoristus, & Primum
 Futurum, quæ legem sequuntur Barytonorum,
 hoc pacto:

Primus Aoristus Indicatiui, *ἔποιησα*. Imperatiui, *ποίησα*. Optatiui, *ποιήσομαι*. Subiunctiui, *ποιήσωμαι*. Infinitiui, *ποιήσεσθαι*. Participij, *ποιεῖμεν*.

Primum Futurum Indicatiui, *ποιήσομαι*.
 Optatiui, *ποιήσομαι*. Infinitiui, *ποιήσεσθαι*. Participij, *ποιήσεσθε*.

Eadem ratio in cæteris conjugationibus.

Secunda con-
iug. circumfl.

Fit à uerbis in ᾠω, βοᾶω βοῶ. Futurum in ἦσω,
βοήσω. Præteritum in ηκα, βεβόηκα. migrante
α, in η. 5

Verbi actiui, Indicatiui

Præsens, { βοᾶω ᾠ, βοᾶεις ᾗς, βοᾶει ᾗ.
βοᾶέτωρ ᾄτηρ, βοᾶέτωρ ᾄτηρ.
βοᾶομεν ᾄμεν, βοᾶίτε ᾄτε, βοᾶσθε ᾄσθε. 10

Imperfectū, { ἐβοᾶομ ᾠμ, ἐβοᾶεις ας, ἐβοᾶει α.
ἐβοᾶέτωρ ᾄτηρ, ἐβοᾶέτωρ ᾄτηρ.
ἐβοᾶομεν ᾄμεν, ἐβοᾶίτε ᾄτε, ἐβοᾶομ ᾠμ.

Perfectum, βεβόηκα, ηκας, ηκε. ut τέτυφα.

Plusquamperfectum, ἐβεβόηκεν ἠκας, & cætera. 15

Aoristus primus, ἐβόησα.

Futurum primum, βοήσω.

Imperatiui

Præsens, { βοᾶε α, βοᾶέτω ᾄτω.
βοᾶέτωρ ᾄτηρ, βοᾶέτωρ ᾄτηρ. 20
βοᾶετε ᾄτε, βοᾶέτωσθε ᾄτωσθε.

Perfectum, βεβόηκε. Aoristus primus, βόησον.

Optatiui

Præsens, { βοᾶοιμι ᾠμι, βοᾶεις ᾗς, βοᾶοι ᾠ.
βοᾶοίτωρ ᾄτηρ, βοᾶοίτωρ ᾄτηρ. 25
βοᾶοιμεν ᾄμεν, βοᾶοίτε ᾄτε, βοᾶοισθε ᾄσθε.

Perfectum, βεβόηκομι.

Aoristus primus, βοήσομι.

Futurum primum, βοήσομι.

Sub

Subiunctiui

Præfens, ἐὰν { βοᾶὼ ᾧ, βοᾶντες ᾗς, βοᾶν ᾗ.
 βοᾶντων ᾗτων, βοᾶντων ᾗτων.
 βοᾶμεν ᾧμεν, βοᾶντε ᾗτε, βοᾶσσι ᾧσι.

5 Perfectum, βεβόηκα. Aoristus primus, βοήσω.

Infinitiui

Præfens, βοᾶεν βοᾶν. Perfectum, βεβόησθαι.

Aoristus primus, βοήσθαι. Futurū primū, βοήσειν.

Participij

10 Præfens, { βοᾶντων ᾧν, βοᾶντων ᾧν.
 βοᾶντων ᾧν, βοᾶντων ᾧν.
 βοᾶντων ᾧν, βοᾶντων ᾧν.

Perfectum, βεβόηκως. Aoristus primus, βοήσας.

Futurum primum, βοήσων.

15 Verbi passivi Indicatiui, Præfens.

βοᾶομαι ᾧμαι, βοᾶν ᾗ, βοᾶν ᾗ.

βοᾶόμεθον ᾧμεθον, βοᾶέμεθον ᾗσθον, βοᾶέμεθον ᾗσθον.

βοᾶόμεθα ᾧμεθα, βοᾶέμεθε ᾗδε, βοᾶν ᾗ.

Passivum secundæ verborum circumflexi.

imperfectum,

20 ἐβοᾶόμην ᾧμην, ἐβοᾶσ ᾧ, ἐβοᾶέτο ᾗ.

ἐβοᾶόμεθον ᾧμεθον, ἐβοᾶέμεθον ᾗσθον, ἐβοᾶέμεθον ᾗσθον.

ἐβοᾶόμεθα ᾧμεθα, ἐβοᾶέμεθε ᾗδε, ἐβοᾶόντο ᾧντο.

25 Perfectum, { βεβόημαι, βεβόησαι, βεβόηται.
 βεβόημεθον, βεβόημεθον, βεβόησθον.
 βεβόημεθα, βεβόημεθε, βεβόηνται.

Plusquâpf. { ἐβεβόημην, ἐβεβόησθε, ἐβεβόησαντο.
 ἐβεβόημεθον, ἐβεβόημεθον, ἐβεβόησθον.
 ἐβεβόημεθα, ἐβεβόημεθε, ἐβεβόησαντο.

d 3 Aorist

Aoristus primus, ἐβοήθην. Futurum primum, βοηθήσομαι. Paulò post futurum, βεβοήσομαι.

Imperatiui

Præsens, (βοάε ὦ, βοάεισθω ἄσθω.
βοάεσθον ἄσθον, βοάεισθων ἄσθων. 1
(βοάεσθε ἄσθε, βοάεισθων ἄσθων ἄσθων.

Perfectum, (βεβόησο, βεβοήσθω.
βεβόησθον, βεβοήσθων.
βεβόησθε, βεβοήσθων ἄσθων.

Aoristus primus, βοήθητι. 10

Optatiui Præsens,

βοαίμην ὦμην, βοάοιο ὦο, βοάοιτο ὦτο.
βοαίμεθον ὦμεθον, βοάοισθον ὦσθον, βοαίσιβην ὦσβην,
βοαίμεθα ὦμεθα, βοάοισθε ὦσθε, βοάοιτο ὦντο.

Perfectum, (βεβοήμην, βεβοήο, βεβοήτο. 15
βεβοήμεθον, βεβοήσθον, βεβοήσβην.
(βεβοήμεθα, βεβοήσθε, βεβοήντο.

Aoristus primus, βοηθείην. Futurum primum, βοηθούμην. Paulò post futurum βεβοησοίμην.

Subiunctiui Præsens,

(βοάωμαι ὦμαι, βοάη ἄ, βοάη) ἄτ).
ἐὰν βοάώμεθον ὦμεθον, βοάηδον ἄδον βοάηδον ἄδον.
(βοάώμεθα ὦμεθα, βοάησθε ἄσθε βοάωντ) ὦν).

Perfectum, ἐὰν (βεβοάωμαι, βεβοή, βεβοήται.
βεβοάώμεθον, βεβοήσθον, βεβοήσθον. 25
(βεβοάώμεθα, βεβοήσθε, βεβοώντ).

Aoristus primus, ἐὰν βοηθῶ.

Infinitiu

Præsens, βοάεσθαι βοᾶσθαι.

Perf

Perfectum, Βεβοῦναι. Aoristus primus, Βοηδῶναι.

Futurum primum, Βοηθήσεσθαι.

Paulò post futurum, Βεβοήσεσθαι.

Participij

3 Præfens, { Βοηόμενον ἰόμενον, Βοηόμενος ἰόμενος.
 Βοηομένη ἰομένη, Βοηομένης ἰομένης.
 Βοηόμενον ἰόμενον. Βοηόμενος ἰόμενος.

Perfectum, Βεβοημένον. Aoristus primus, Βοηδείς.

Futurum primum, Βοηησόμενον.

10 Paulò post futurum, Βεβοησόμενον.

Verbi medij,

Aoristus primus, ἔβοησάμην. Βόησαι. Βοησάμην.
 Βοήσωμαι. Βοήσεσθαι. Βοησάμενον.

Medium uerborū circumflex. secundæ

15 Futurum primum, Βοήσομαι. Βοησάμην. Βοήσεσθαι.
 Βοησόμενον. de quibus in prima coniugatione, pagina 51. uers. 18.

TERTIA CONIUGATIO

CIRCUNFLEXORVM.

20 Formatur à uerbis in ὦω. χρυσῶω χρυσῶ. Futurū in ὠσω. χρυσῶσω. Preteritū ὠκα, ἐχρυσῶκα.

Tertia coniug. uerbor. circumflex.

Verbi actiui, Indicatiui

15 Præfens, { χρυσῶω, χρυσοῖς οἷς, χρυσοῖ οἷ.
 χρυσόωτον ὄτον, χρυσοῖτον ὄτον.
 χρυσοόμεν ὄμεν, χρυσοῖτε ὄτε, χρυσοῖσι ὄσι.

Imperf. { ἐχρυσῶον ὄον, ἐχρυσῶτες ὄτες, ἐχρυσῶε ὄε.
 ἐχρυσόωτον ὄτον, ἐχρυσόετῶν ὄτῶν.
 ἐχρυσόομεν ὄμεν, ἐχρυσόοιτε ὄτε, ἐχρυσόοον ὄον

Perfectum, *λεχέσωκα.*

Plusquamperfectum, *έκεχυσώκειν.*

Aoristus primus, *έχέσωκα.*

Futurum primum, *χεσώσω.*

Imperatiui

Præfens, { *χεύσαι δ. χευσσέτω δτω.*
χευσέτωρ δτωρ, χευσσέτωρ δτωρ.
χευσέτε δτε, χευσσέτωρ δτωσαρ.

Perfectum, *λεχέσωκα.* Aoristus primus, *χεύσωκα.*

Optatiui

Præfens, { *χευσοίμι οίμι, σόοις οίς, σόοι οί.*
χευσοίτωρ οίτωρ, χευσοίτω οίτω.
χευσοίμεν οίμεν, σόοίτε οίτε, σόοιεν οίεν.

Perfectum, *λεχέσωκαίμι.* Aoristus primus, *χευσώσαιμι.*

Subiunctiui

Præfens, *έάρ,* { *χευσώω ω, σόοις οίς, σόοι οί.*
χευσώωτωρ ωτωρ, χευσώωτωρ ωτωρ.
χευσώωμεν ωμεν, σόοιτε οίτε, σόοισι οίσι

Perfectum, *λεχέσωκαω.* Aoristus primus, *χευσώσω.*

Infinitiui

Præfens, *χευσέειν σέρ.* Perfectum, *λεχέσωκαίνα.*

Aoristus primus, *χευσώσαι.*

Futurum primum, *χευσώσειν.*

Participij

Præfens, *χευσόνωρ ωρ, χευσόνωντ εντ εντ.*

Perfectum, *λεχέσωκώς.*

Aoristus primus, *χευσώσας.*

Futurum primum, *χευσώσων.*

Verbi

Verbi passivi Indicativi, Præsens.

χρυσόμαι ἔμαι, χρυσή οἱ, χρυσέη ἔη.
 χρυσόμεθον ἔμεθον, σέειδομ ἔειδομ, σέειδομ σ᾽είδομ.
 5 χρυσόμεθα ἔμεθα, σέειδε ἔειδε, σέον ἔον ἔον.

Passivū uer-
 borū circun-
 flex. tertiæ.

Imperfectum,

ἐχρυσόμην ἔμην, σέειδ ἔειδο, σέειτο ἔειτο.
 ἐχρυσόμεθον ἔμεθον, σέεισθον ἔειδομ, σέειδην ἔειδην.
 ἐχρυσόμεθα ἔμεθα, σέειδε ἔειθε, σέοντο ἔοντο.

10 Perfectum, {

 λεχρυσάμαι, ἔσασμαι, ἔσασθη.
 λεχρυσάμεθον, ἔσασθον, ἔσασθον.
 λεχρυσάμεθα, ἔσασθε, ἔσασθη.

Plusquāpf. {

 ἐκεχρυσόμην ἔσασ, ἔσαστο.
 ἐκεχρυσάμεθον, ἔσασθον, ἔσασθον.
 5 ἐκεχρυσάμεθα, ἔσασθε, ἔσασθη.

Aoristus primus, ἐχρυσάθην.

Futurum primum, χρυσάσσομαι.

Paulò post futurum, λεχρυσάσομαι.

Imperatiui

20 Præsens, {

 χρυσέειδε χρυσέεισθε ἔειθε.
 χρυσέεισθον ἔεισθον, χρυσέεισθον ἔεισθον.
 χρυσέειδε ἔειθε, χρυσέειδωσαν ἔειδωσαν.

Perfectum, {

 κεχρυσάσο, κεχρυσάσθω.
 κεχρυσάσθον, κεχρυσάσθον.
 5 κεχρυσάσθε, κεχρυσάσθωσαν.

Aoristus primus, χρυσάθητι.

Optatiui Præsens.

χρυσόμην οἶμην, σέοιο σοῖο, σέοιτο σοῖτο.

χρυσόμεθον οἶμεθον, σέεισθον οἶσθον, σοῖσθην οἶσθην.

χρυσοίμεθα σοίμεθα, σόισθε ἰδίει, σόιντο σῶντο.

Perfectum, { λεχρυσώμεν, υσῶο, υσῶτο.
 κεχρυσώμεθον, υσῶσθον, υσῶδιλω.
 λεχρυσώμεθα, υσῶσθε, υσῶντο.

Aoristus primus, χρυσωθέην.

Futurum primum, χρυσωθήμιλω.

Paulò post futurum, λεχρυσωσοίμλω.

Subiunctiui Præsens,

ἐὰν { χρυσώμαι ὦμαι, χρυσῶσι, χρυσῶν) ῶντο.
 χρυσώμεθον ὠμεθον, χρυσῶσθον ὠσθον, χρυσῶν- 16
 σθον ὠσθον.
 χρυσώμεθα ὠμεθα, χρυσῶσι ὠσι, χρυσῶν) ὠντο

Perfectū, { λεχρυσῶμαι, κεχρυσῶ, λεχρυσῶται.
 λεχρυσώμεθον, κεχρυσῶσθον, λεχρυσῶσθον.
 λεχρυσώμεθα, κεχρυσῶσι, λεχρυσῶνται. 17

Aoristus primus, ἐὰν χρυσωθῶ.

Infinitiui

Præsens, χρυσέειναι χρυσῶναι.

Perfectū, λεχρυσῶναι. Aorist. primus, χρυσωθήναι.

Futurum primum, χρυσωθήσεσθαι.

Paulò post futurum, λεχρυσώσεσθαι.

Participij

Præsens, { χρυσόμενος ἔμενος, χρυόμενος μεμένος.
 χρυσομένη μεμένη, χρυόμενης μεμένης.
 χρυόμενον ἔμενον, χρυσομένης μεμένης. 25

Perfectum, λεχρυσώμενος.

Aoristus primus, χρυσωθείς.

Futurum primum, χρυσωθήσόμενος.

Paulò post futurum, λεχρυσώσόμενος.

Verbi

Verbi medij,

Aoristus primus, ἔχρυσωσάμην. χρύσωσαι χρυσω- Media.
σάμην. χρυσώσωμαι. χρυσώσασθαι. χρυσωσάμεν.

Futurum primum, χρυσώσομαι, χρυσωσοίμην. χρυ-
σώσεσθι. χρυσωσόμενος. de quibus dictum in ποιέω,
pag. 51. uers. 18.

Annotationes in Circumflexa.

Monosyllaba circumflexa, in secunda repe-
riuntur coniugatione, ὄρω, ὀλώ, κλώ : In prima
uerò minimè, nec in prima plurali, nec tertiã,
πλέω πλείωμι πλέεσσι, non autē, πλώ πλώμιμι πλώσι.

Quædam ad duas pertinent coniugationes,
γνέω, ἐλείω, ξυρέω, uel γνράω, ἐλεάω, ξυράω.

Cralis α, & ε, in α. βοάεις, βοᾶς. Doricè autem
in η, γλάεις γλῆς, διψάεις διψῆς, per η, monophthongum, hoc est, nudam uocalem: quem morem in quibusdam Attici quoque seruauerunt, dicentes πεινῆς, διψῆς, ζῆς, unde imperfectum, ἐζῆ, & infinitiuus ζῆν.

Futurum in ῆσω uel ὶσω. Quædam figuratiuam retinent, πλείω πλείσω πέτελεκα : γλάω γε- Futura circumflexorū.
λάσω γέγελακα. ὁμόω, ὁμόσω ὁμοικα, & hæc penultimam Aoristi primi corripunt, ἐτέλεσα, ἐγέλασα.
poëticè autem ἐτέλεσσα, producta penultima per positionem gemini σσ.

In nonnullis duplex Futurū, αίνω αίνεσω & αίνῃσω. sic καλέω καλέσω & καλήσω. κορέω, πονέω, φερέω, φρονέω. & in secunda ἀλοάω ἀλοάσω ἀλόῃσω.

Secun

Secundum Aoristum, secundum Futurum, & Præteritum medium tertia coniugatio non agnoscit. At in duobus prioribus ita demum reperiuntur, si thema iam affectum contractione, desinat in ω , non purum, id est ad hunc modum. Ex primo Aoristo, primo Futuro, & præterito actiuo, eliditur penultima uocalis cū consonante sequente, $\delta\iota\omega\epsilon\omega$ $\delta\iota\pi\omega$. Futurum primum, $\delta\iota\omega\eta\sigma\omega$. Secundum, $\delta\iota\pi\omega$. Aoristus primus, $\epsilon\delta\iota\omega\pi\sigma\sigma\epsilon$. Secundus, $\epsilon\delta\epsilon\pi\sigma\sigma\epsilon$. Præteritum actiuum, $\delta\epsilon\delta\iota\pi\eta\kappa\epsilon$. Medium, $\delta\epsilon\delta\epsilon\pi\alpha$. Sic $\mu\upsilon\eta\acute{\alpha}\omega$ $\mu\upsilon\kappa\omega$, $\mu\upsilon\kappa\eta\sigma\omega$, $\mu\upsilon\kappa\omega$, $\epsilon\mu\acute{\nu}\eta\kappa\epsilon$ $\epsilon\mu\upsilon\eta\sigma\sigma\epsilon$, $\mu\epsilon\mu\acute{\nu}\eta\kappa\epsilon$ $\mu\epsilon\mu\upsilon\eta\sigma\sigma\epsilon$. Monosyllaba uero circumflexa his temporibus carent, præter duo, $\chi\epsilon\omega$ $\chi\omega$, $\sigma\pi\acute{\alpha}\omega$ $\sigma\pi\omega$: unde formantur Aoristi secundi, $\epsilon\sigma\chi\eta\sigma\sigma\epsilon$ $\epsilon\chi\epsilon$, à primo $\epsilon\chi\eta\sigma\sigma\epsilon$: & $\epsilon\sigma\pi\sigma\sigma\epsilon$ $\epsilon\sigma\pi\epsilon$, ab $\epsilon\sigma\pi\sigma\sigma\epsilon$.

Atticismus. Optatiuum præsentis circumflexi, solent Attici etiam per $\eta\upsilon$, purum inflectere, hoc pacto:

Atticus Optatiuus, { $\pi\sigma\iota\acute{\alpha}\iota\omega$, $\pi\sigma\iota\acute{\alpha}\iota\eta\sigma$, $\pi\sigma\iota\acute{\alpha}\iota\eta$. 20
 $\pi\sigma\iota\acute{\alpha}\iota\eta\sigma\sigma\epsilon$, $\pi\sigma\iota\acute{\alpha}\iota\eta\tau\omega$.
 $\pi\sigma\iota\acute{\alpha}\iota\eta\mu\epsilon\upsilon$, $\pi\sigma\iota\acute{\alpha}\iota\eta\tau\epsilon$, $\pi\sigma\iota\acute{\alpha}\iota\eta\sigma\sigma\epsilon\upsilon$.

Infinitiuu Barytoni, $\pi\sigma\iota\acute{\alpha}\epsilon\upsilon$, $\beta\omicron\acute{\alpha}\epsilon\upsilon$, $\chi\upsilon\sigma\acute{\omicron}\epsilon\upsilon$. primum abijciunt iota, ac deinde fit Crasis, $\pi\sigma\iota\acute{\alpha}\epsilon\upsilon$, $\beta\omicron\acute{\alpha}\epsilon\upsilon$, $\chi\upsilon\sigma\acute{\omicron}\epsilon\upsilon$. Quoniam in secunda coniugatione quidam subscribant iota, $\beta\omicron\acute{\alpha}\epsilon\upsilon$, $\pi\epsilon\iota\upsilon\acute{\alpha}\epsilon\upsilon$, quidam non subscribant, $\beta\omicron\acute{\alpha}\epsilon\upsilon$ $\pi\epsilon\iota\upsilon\acute{\alpha}\epsilon\upsilon$.

Perfecti passiuu formatio. Præteritum perfectum passiuum fit ab actiuo, mutando $\eta\alpha$, in $\mu\alpha\iota$; sed asciscitur σ , si penultima

tima sit brevis, *πέλεκα πέλισμαι*. In tertia quoque plurali ac reliquis modis utimur periphrasi, ut in Barytonis.

Si autem penultima sit longa η, uel ω, non assumitur σ, *πεποίηκα πεποίημαι, βεβόηκα βεβόημαι, κερύσωκα κερύσωμαι*. Verum quia τωι, tertiæ personæ singularis est purum, *πεποίηθ', βεβόηθ', κερύσωθ'*, ideo locis aliquot interponitur σ, quæ admodum scriptum est in quinta coniugatione Barytonorum.

Optatiua præterea in huiusmodi præterito *Optatiua* fiunt sine periphrasi, per diphthongum impropriam η, & ω, *ωπειήμην, βεβόημην, κερυσώμην*.

Sic & Subiunctiua legitime formantur per δ, *Subiunctiua* circumflexum, *ωπειῶμαι, βεβοῶμαι, κερυσῶμαι*.

In utroque autem modo circumflectitur secunda & tertia persona, *ωπειῶσθε, βεβοῶσθε, κερυσῶσθε*, & ita in cæteris coniugationibus.

20 DE VERBIS IN MI.

A Verbis Sextæ coniugationis, in εω, αω, *Verborū in* ωω, υω, deducuntur, quæ uocata sunt uerba in μ, quod in μ desinant. *μι, deductio.* *θῆω θῆμι, σῆω ἴσμι, δῶ δῶμι, ζεύγνύω ζεύγνυμι*. ideoque desinentium in μ quatuor sunt coniugationes, pro numero uocalium, ε, α, ο, υ, quæ sunt indices ac figuratiuæ coniugationum.

Quod ad principalem attinet syllabam, tres primæ cōiugationes fiunt per *ἀναδιπλασιασμόν*, hoc

hoc est, Reduplicationem, Quarta non item.

Reduplicatio propria.

Reduplicatio propria est, quando prima thematici repetitur consonans, & assumitur iota breue, *δῶ, δῖδωμι.* in uicem autem aspiratæ succedit illius tenuis, *δῖω τῖθμι*, mutando *θ*, in *τ*, non *δῖθμι.*

Redupl. impropria.

Reduplicatio impropria, ubi tantum præfigitur iota, ut si uerbum incipiat à uocali, *ἔω, ἔμι*, aut à literis *σ, σῶ ἰσμι.*

Ultimæ syllabæ formatio.

Ultima uerò & penultima syllaba, sic habent: *ω* Migrat *ω*, purum in *μ*, uocales autem characteristicæ in proprias longas, *ε*, & *α*, in *η*, *δῖω τῖθμι*, *σῶω ἰσμι*: *ο*, in *ω*, *δῶ δῖδωμι*. ceterum, *υ*, cum sit anceps, hîc longum censebitur, *ζευγύω ζεύγυμι.*

Reduplicatio in quibus temporibus.

Quæcunque igitur in his uerbis sortita sunt reduplicationem, tribus opus habent syllabis, reduplicatione, penultima longa, & syllaba *μ*.

Nec est reduplicatio, nisi in Præsenti & Præterito imperfecto, per omnes modos & participia.

Trium quoque temporum hîc solum habenda est ratio, Præsentis, Imperfecti, & secundi Aoristi. Præsens peculiarem sibi uendicauit inflexionem. At Imperfectum & secundus Aoristus reguntur legibus Aoristi passivi Barytonorum, excepta penultima, de qua postea. Perfectum, Plusquamperfectum, Aoristus primus, & Futurum, consueto more formantur ab ijs uerbis siue circumflexis siue barytonis, unde manant

nant ipsa uerba in μ , ut $\pi\acute{\iota}\theta\eta\mu$. Futurum $\theta\acute{\eta}\sigma\omega$. à $\theta\acute{\epsilon}\omega$ uel $\theta\acute{\omega}$: sic $\acute{\iota}\sigma\eta\mu$: Aoristus primus, $\acute{\epsilon}\sigma\eta\kappa\alpha$ à $\sigma\acute{\tau}\acute{\epsilon}\omega$. item $\delta\acute{\iota}\delta\omega\mu$, Perfectum, $\delta\acute{\iota}\delta\omega\kappa\alpha$, Plusquamperfectum, $\acute{\epsilon}\delta\acute{\iota}\delta\omega\kappa\epsilon\upsilon$, à $\delta\acute{\iota}\omega$.

3 Proinde hæc tempora, quod sint ad Barytonorum canones exigenda, parum prosequemur in istis coniugationibus, nisi quid interuenerit, quo deflectant à præscriptis legibus.

Medio præterito carent uerba in μ , & item
10 secundo Futuro, perinde atque circumflexa.

Secundum Aoristū passiuum quidem ignorant, at medium ritè formant, ut & Actiuum.

PRIMA CONIUGATIO

IN MI.

15 **F**It à uerbis in $\epsilon\omega$, per reduplicationem, $\theta\acute{\epsilon}\omega$ Prima cōiug. $\pi\acute{\iota}\theta\eta\mu$. Futurum in $\acute{\eta}\sigma\omega$, $\theta\acute{\eta}\sigma\omega$, ut in prima in μ . circumflexorum.

Verbi actiui Indicatiui

20 Præsens, { Sing. $\pi\acute{\iota}\theta\eta\mu$, $\pi\acute{\iota}\theta\eta\varsigma$, $\pi\acute{\iota}\theta\eta\sigma\iota$.
Dua. $\pi\acute{\iota}\theta\epsilon\tau\omicron\upsilon$, $\pi\acute{\iota}\theta\epsilon\tau\omicron\upsilon$.
Pl $\pi\acute{\iota}\theta\epsilon\mu\epsilon\upsilon$, $\pi\acute{\iota}\theta\epsilon\tau\epsilon$, $\pi\acute{\iota}\theta\epsilon\sigma\iota$. Ionicè, $\pi\acute{\iota}\theta\epsilon\alpha\sigma\iota$.

25 Imperfect. { Sing. $\acute{\epsilon}\pi\acute{\iota}\theta\eta\upsilon$, $\acute{\epsilon}\pi\acute{\iota}\theta\eta\varsigma$, $\acute{\epsilon}\pi\acute{\iota}\theta\eta$.
Dua. $\acute{\epsilon}\pi\acute{\iota}\theta\epsilon\tau\omicron\upsilon$, $\acute{\epsilon}\pi\acute{\iota}\theta\epsilon\delta\iota\omega$.
Plu. $\acute{\epsilon}\pi\acute{\iota}\theta\epsilon\mu\omicron\upsilon$, $\acute{\epsilon}\pi\acute{\iota}\theta\epsilon\tau\epsilon$, $\acute{\epsilon}\pi\acute{\iota}\theta\epsilon\sigma\alpha\upsilon$.

Perfectum, $\pi\acute{\iota}\theta\eta\kappa\alpha$, $\kappa\alpha\varsigma$, $\kappa\epsilon$, per diphthongum $\epsilon\iota$.

Plusquamperfectum, $\acute{\epsilon}\pi\acute{\iota}\theta\eta\kappa\epsilon\upsilon$, $\lambda\epsilon\iota\varsigma$, $\kappa\epsilon$.

Aoristus primus, $\acute{\epsilon}\theta\eta\kappa\alpha$, $\kappa\alpha\varsigma$, $\kappa\epsilon$, per κ scribitur.

Aorist

Aoristus secūdus,	{ Sing. ἔδλω, ἔβης, ἔδῃ. Dua. ἔβηρον, ἔδέτλω. Plu. ἔβημεν, ἔβητε, ἔδεισαν.	
Futurum primum,	θῆσω, σεις, σει, ἀ δέω.	
Imperat. Præsens,	{ Sing. τίθει, πιδέτω. 5 Dua. τίθηρον, πιδέτων. Plu. τίθετε, πιδέτωσαν.	
Aoristus secūdus,	{ Sing. δες, θέτω. Dua. θέρον, δέτων. Plu. δέτε, θέτωσαν. 10	
Optatiui Præsens,	{ Sing. πιδείλω, πιδέης, πιδέη. Dua. πιδείρον, πιδείτλω. Pl. πιδείμεν, πιδείτε, πιδείσαν	
Aoristus secūdus,	{ Sing. δειλω, θέης, δέη. Dua, δείρον, θεήτλω. Plu. δείμεν, θέητε, δέισαν. 15	
Subiunctiui Præsens,	{ Sing. πιδῶ, πιδῆς, πιδῆ. Dua. πιδῆτον, πιδῆρον. Plu. πιδῶμεν, πιδῆτε, πιδῶσι. 20	
Aoristus secū. ἰὰρ	{ Sing. δῶ, θῆς, δῆ. Dua. θῆρον, δῆτον. Plu. θῶμεν, δῆτε, θῶσι.	
Infinitiui Præsens,	πιδγίαι. Aoristus sec. θέναι.	
Participij Præsens	{ ὁ πιδέης, πιδγίτῳ. ἡ πιδείσα, πιδείσης. τὸ τιδέη, τιγίτῳ. 25	
Aoristus secūdus,	{ ὁ θέης, θγίτῳ. ἡ θέισα, θέισης. τὸ δέη, θγίτῳ.	

Verbum passivum.

FIt ab Actiuo corripiendo penultimam, τῖθι-
 μ, τίδεμα.

Passivum.

5 **Indicatiui Præsens** { τίδεμαι, τίδεσαι, τίδεταί.
 τίδεμεθον, τίδεσθον, τίδεσθον.
 τίδεμεθα, τίδεθε, τίδεντι.

10 **Imperfectum,** { ἐτίδεμιν, ἐτίδεο, ἐτίδετο.
 ἐτίδεμεθον, ἐτίδεσθον, ἐτίδεσθον.
 ἐτίδεμεθα, ἐτίδεσθε, ἐτίθεντο.

Perfectum, { τέθειμαι, τέθεισαι, τέθειται.
 τέθειμεθον, τέθεισθον, τέθεισθον.
 τέθειμεθα, τέθεισθε, τέθειντι.

15 **Per e**, penultimam, perinde atque actiuum,
 τέθεικα.

Plusquamperfectum, ἐτέθειμιν, ἐτέθεισθε, & cæt.
Aoristus primus, ἐτίδην, ἐτίδης. ut in Barys
 tonis.

Futurum primum, τείσομαι.

20 **Paulò post futurum**, τεύσομαι.

Impatiui Præsens, { Sing. τίθεισθε, τίδεσθε
 Dua. τίθεισθον, τίδεσθον.
 Plu. τίθεισθε, τίθεισθεσιν.

25 **Optatiui Præsens** { πείμην, πείω, πείω.
 πείμεθον, πείσθον, πείσθον.
 πείμεθα, πείσθε, πείντο.

Perfectum, { πείμην, πείω, πείω.
 πείμεθον, πείσθον, πείσθον.
 πείμεθα, πείσθε, πείντο.

e Sub

Subiunctiui
Præfens, ἔαρ { πιδῶμαι, πιδῆ, πιδῆνται.
πιδῶμεθον, πιδῆσθον, πιδῆσθον.
πιδῶμεθα, πιδῆσθε, πιδῶνται.

Perfectum, ἔαρ { πιδῶμαι, πιδῆ, πιδῆνται.
πιδῶμεθον, πιδῆσθον, πιδῆσθον. 5
πιδῶμεθα, πιδῆσθε, πιδῶνται.

Infinitiui Præfens, πιδεῖν, ab indicatiuo πιδεσθε.
Participiij Præfens, ὄιδεμενον, ἢ ἐμειν, ὄεμενον.

Verbi medij

Medium. Præfens & imperfectum, eadem sunt cum passivis.

Perfectum & Plusquamperfectum, & secundum Futurum desiderantur. Reliqua sunt tria tempora: primus Aoristus, secundus Aoristus, & 15 Futurum primum.

Aoristus primus, ἐδικήμην. sed parum usitatus.
Futurum primum per omnes Modos ac Participia, δήσομαι. δησόμεν. δήσεσθε. δησόμενον.

Secundus autem Aoristus inflectitur sic. 20

Indicativus, { ἐδέμην, ἐβλε, ἐδετο.
ἐδέμεθον, ἐδεσθον, ἐβλεσθω.
ἐδέμεθα, ἐδεσθε, ἐδεντο.

Imperativus, { Sing. δεσ, βλεσθω.
Dua. δεσθον, δεσθων. 25
Plu. δεσθε, δεσθατε,

Optativus, { δέμην, βλε, δέντο.
δέμεθον, δεσθον, δέσθην.
δέμεθα, δεσθε, δέντο.

Subiuncti

Subiunctiuus, ἐὰν { δῶμαι, θῆ, θῆσσι.
 δώμεθον, θῆσθον, θῆσθον.
 δώμεθα, θῆσθε, δῶνται.

Infinitiuus, δεῖναι.

3 Participium, { ὁ δέμενός.
 ἡ δέμενική.
 τὸ δέμενον.

Et in sequentibus quoque Coniugationibus, eodem modo se habent hæc Tempora, ut postea uidebitur.

SECUNDA CONIUGATIO
 IN MI.

25 **F**It à uerbis in ἄω. σάω ἴσημι. Futurum in ἴσω. Secūda cōiugatio in μι. flexorum.

Verbi actiui,

20 Indicatiui Præsens, { Sing. ἴσημι ἴσης, ἴσησι.
 Dua. ἴσῃς, ἴσαρ.
 Plu. ἴσαμεν ἴσατε, ἴσασι.

Imperfectum, { Sing. ἴσην ἴσης, ἴση.
 Dua. ἴσῃς, ἴσῃτων.
 Plu. ἴσαμεν ἴσατε, ἴσαται.

Perfectum, ἴσακα penultima per α.

25 Plusquamperfectum, ἴσῃκειν.

Aoristus primus, ἴσηκα.

Aoristus secundus, { Sing. ἴσην ἴσης, ἴση.
 Dua. ἴσῃς, ἴσῃτων.
 Plu. ἴσημεν ἴσητε, ἴσηται.

Futurum primum, *σῆτω.*

Imperatiui Præsens { Sing. *ἰσάθι, ἰσάτω.*
 Dua. *ἰσάσθω, ἰσάστω.*
 Plu. *ἰσάσθε, ἰσάστωσαν.*

Aoristus secundus, { Sing. *σῆθι, σῆτω.*
 Dua. *σῆτορ, σῆτωρ.*
 Plu. *σῆτε, σῆτωσαν.*

Optatiui Præsens, { Sing. *ἰσάίω, ἰσάεις, ἰσάει.*
 Dua. *ἰσάειντορ, ἰσάειντω.*
 P. *ἰσάειμεν, ἰσάειντε, ἰσάειντων.*

Aoristus secundus, { Sing. *σάίω, σάεις, σάει.*
 Dua. *σάειντορ, σάειντω.*
 Pl. *σάειμεν, σάειντε, σάειντων.*

Subiunctiui Præsens, *ἰάμ* { Sing. *ἰσῶ, ἰσᾶς, ἰσᾶ.*
 Dua. *ἰσᾶτορ, ἰσᾶτορ.*
 Plu. *ἰσῶμεν, ἰσᾶτε, ἰσῶσι.*

Aorist^o secundus, *ἰάμ* { Sing. *σῶ, σῆς, σῆ.*
 Dua. *σῆτορ, σῆτορ.*
 Plu. *σῶμεν, σῆτε, σῶσι.*

Infinitiui Præsens, *ἰσάνααι.*

Aoristus secundus, *σῆνααι.*

Participij Præsens, { ὁ *ἰσᾶς ἰσᾶντορ.*
 ἡ *ἰσᾶσα ἰσᾶσας.*
 τὸ *ἰσᾶν ἰσᾶντορ.*

Aoristus secundus, { ὁ *σῆς σῆντορ.*
 ἡ *σῆσα σῆσας.*
 τὸ *σῆν σῆντορ.*

Verbi

Verbi passiui,

Passiui.

Indicat. Præsens, { ἴσταμαι, ἴστασαι, ἴσται.
ἴστέμεθον, ἴστέδιον, ἴστέδιον.
ἴστέμεθα, ἴστέδιε, ἴσταντες.

Imperfectum, { ἴστέμελιν, ἴσασο, ἴσασο.
ἴστέμεθον, ἴστέδιον, ἴστέδιον.
ἴστέμεθα, ἴστέδιε, ἴσαντες.

Perfectum, ἴσταμαι, ἴστασαι, ἴσται.

Plurquamperfectum, ἴστέμελιν, ἴσασο, ἴσασο. more consueto.

Aorist^{us} primus, ἴστέθη. Futurū primū, ἴστέθημαι.

Paulo post futurum, ἴστέσσομαι.

Imperat. Præsens, { Sing. ἴσασο, ἴστέδιον.
Dua. ἴστέδιον, ἴστέδιον.
Plu. ἴστέδιε, ἴστέδιον(αί).

Optatiui Præsens, { ἴστέμελιν, ἴσάντο, ἴσάντο.
ἴστέμεθον, ἴσάνδιον, ἴσάνδιον.
ἴστέμεθα, ἴσάνδιε, ἴσάντες.

Perfectum, { ἴστέμελιν, ἴσάντο, ἴσάντο.
ἴστέμεθον, ἴσάνδιον, ἴσάνδιον.
ἴστέμεθα, ἴσάνδιε, ἴσαντες.

Subiunctiui Præsens, { ἴσῶμαι, ἴσῶ, ἴσῶ.
ἴσῶμεθον, ἴσῶδιον, ἴσῶδιον.
ἴσῶμεθα, ἴσῶδιε, ἴσῶντες.

Perfectum, { ἴσῶμαι, ἴσῶ, ἴσῶται.
ἴσῶμεθον, ἴσῶδιον, ἴσῶδιον.
ἴσῶμεθα, ἴσῶδιε, ἴσῶνται.

Infinitiui Præsens ἴστέσθαι, ab indicatiuo ἴσται.

Participij præsens, ἰσάμενον, ἰσαμένη, ἰσάμενον.

Verbi medij,

Medium. Aoristus primus, ἔσησάμην. ἔσησα. ἔσησάμεν. ἔσησάμεθα. ἔσησάμεθα. ἔσησάμεθα.

Futurum uerò primum, ἔσησομαι. ἔσησοίμην. ἔσησεσθε. ἔσησεσθε. ἔσησεσθε.

Aoristus secundus, { Sing. ἔσάμην, ἔσατο, ἔσαντο.
D. ἔσάμεθα, ἔσαθη, ἔσάθη.
Plu. ἔσάμεθα, ἔσαθε, ἔσαντο.

sed in hoc uerbo, non est hoc tempus usitatum. 10

TERTIA CONIUGATIO

IN MI.

Tertia cōiugatio in μι.

Fit à uerbis in ὦ. δῶ δίδωμι. Futurum in ὦσω, δῶσω : perinde ut tertia circumflexorum. Præteritum δέδωκα. 15

Verbi actiui,

Indicatiui Præsens, { Sing. δίδωμι, δίδως, δίδωσι.
Dua. δίδοτε, δίδουσι.
P. δίδομεν, δίδοτε, δίδουσι. Io. δίδοσθε. 20

Impfectiū, { Sing. ἐδίδωμι, ἐδίδως, ἐδίδω.
Dua. ἐδίδοτε, ἐδίδουσι.
Plu. ἐδίδομεν, ἐδίδοτε, ἐδίδοσθε.

Perfectiū, δέδωκα. Plusquamperfectiū, ἐδέδωκα.

Aoristus primus, ἔδωκα per κ. 25

Aoristus secundus, { Sing. ἔδωκα, ἔδωκας, ἔδωκα.
Dua. ἔδοτε, ἔδοσαν.
Plu. ἔδομεν, ἔδοτε, ἔδοσαν.

Fut

Futurum primum, δῶσω.

Imperatiui Præfens, { Sing. δίδδοθι, δίδότω.
 Dua. δίδδοτον, δίδότωμ.
 Plu. δίδδοτε, δίδότωσιν.

5 Aoristus secundus, { Sing. δός, δέτω.
 Dua. δόσμεν, δέτωμ.
 Plu. δότε, δέτωσιν.

10 Optatiui Præfens, { δίδδομαι, δίδδομαι, δίδδομαι.
 δίδδομαι, δίδδομαι.
 δίδδομαι, δίδδομαι, δίδδομαι.

Aoristus secundus, { Sin. δέωμαι, δέωμαι, δέωμαι.
 Dua. δέωμεν, δέωμεν.
 Pl. δέωμεν, δέωμεν, δέωμεν.

15 Subiunctiui Præfens, ἐὰν, { δίδῶ, δίδῶς, δίδῶ.
 δίδῶτον, δίδῶτον.
 δίδῶμεν, δίδῶτε, δίδῶσι.

20 Aorist. secund. ἐὰν, { Sing. δέω, δέως, δέω.
 Dua. δέωμεν, δέωμεν.
 Plu. δέωμεν, δέωτε, δέωσι.

Infinitiui Præfens, δίδδοναι.

Aoristus secundus, δέοναι.

25 Participij Præfens, { ὁ δίδῶς δίδδοντ.
 ἡ δίδῶσα δίδδουσα.
 τὸ δίδῶν δίδδοντ.

Aoristus secundus, { ὁ δέσ δέοντ.
 ἡ δέσα δέουσα.
 τὸ δέον δέοντ.

Verbi passivi,

Passivum.

Indicativi Præ
sens, { διδύμαε, διδύσαε, διδύθη.
          { διδύμεθον, διδύσασθον, διδύσασθον.
          { διδύμεθα διδύσασθε, διδύθητε. } 5

Imperfectum, { ἐδιδύμην, ἐδιδύσατο, ἐδιδύθητο.
                  { ἐδιδύμεθον, ἐδιδύσασθον, ἐδιδύσασθον.
                  { ἐδιδύμεθα, ἐδιδύσασθε, ἐδιδύθητε. }

Perfectum, διέδύμαε. Plusquāperfectū, ἐδέδύμην.
Aoristus primus, ἐδέδην. 10

Futurum primum, διδύσομαι.

Paulò post futurum, δεδέσσομαι.

Imperativi
Præsens, { Sing. διδύσο, διδέσθω.
              { Dua. διδύσασθον, διδέσθων.
              { Plu. διδύσασθε διδέσθωσαν. } 15

Perfectum, { Sing. διέδυσσας, δεδέσθω.
                  { Dua. διέδυσσασθον, δεδέσθων.
                  { Plu. διέδυσσασθε, δεδέσθωσαν. }

Optativi Præ
sens, { διδύμην, διδύθιο, διδύθητο.
          { διδύμεθον, διδύσασθον, διδύσασθον. } 20
          { διδύμεθα, διδύσασθε, διδύθητε. }

Perfectum, δεδέμην, δεδέθιο, δεδέθητο. ut Præsens.

Subiunctivi
Præsens, ἐέη { διδῶμαι, διδῶ, διδῶθη.
              { διδῶμεθον, δεδῶσθον, διδῶσθον.
              { διδῶμεθα, διδῶσθε, διδῶθητε. } 25

Perfectū, ἐάη δεδῶμαι, δεδῶ, δεδῶθη. ut Præsens.

Infinitivi Præsens, διδύσθαι : ab Indicativo,
διδύσθε.

Participij Præsens, ὁ διδύμενος, ἡ μένῃ, τὸ ὄμενον.

Verbi

Verbi medij

Aoristus primus, ἐδιδάμην, parum usurpatus. Medium.

Aoristus uero secundus, sic inflectitur:

3 Indicatiuus, { ἐδίδαμην, ἐδίδασ, ἐδίδου.
 ἐδίδαμεθον. ἐδιδασθον, ἐδιδασθην.
 ἐδίδαμεθα. ἐδιδασθε, ἐδιδουτε.

Imperatiuus, { Sing. δίδε, δίδου.
 Dua. δίδου, δίδου.
 Plu. δίδετε, δίδουσαυ.

10 Futurum primum, per omnes Modos & Participia, δώσομαι. δώσοιμην. δώσεαι. δώσομεθα.

Optatiuus, { Sing. δίδηναι, δίδω, δίδου.
 Dua. δίδωμεθον δίδωσθον. δίδωσθην.
 Plu. δίδωμεθα. δίδωσθε, δίδουτε.

15 Subiunctiuus, { Sing. ἐὰν δώμαι, δῶ δῶται.
 Dua. δῶμεθον, δῶσθον, δῶσθην.
 Plu. δῶμεθα, δῶσθε, δῶντε.

Infinitiuus, δίδου.

20 Participium, ὁ δίδων. ἡ δίδουσα. τὸ δίδονον.

QUARTA CONIUGATIO
 IN MI.

Fit à uerbis in *ω*, ζεύγνυω ζεύγνυμι.

Quarta cōiugatio. uerborum in *μι*.

Verbi actiui,

Indicatiui Præsens, { ζεύγνυμι. ζεύγνυς. ζεύγνυσσι.
 ζεύγνυσθε, ζεύγνυσθε.
 ζεύγνυμεν. ζεύγνυτε, ζεύγνυσθε.

c s Imperf

Imperfectum, { ἐξεύνην, ἐξδύνην, ἐξδύνην.
 ἐξεύνητον, ἐξευνήτω.
 ἐξεύνημεν, ἐξεύνητε, ἐξεύνησθε.

Imper. Præfens, { ζεύνηθι, ζδυνήτω.
 ζεύνητομ, ζευνήτωμ.
 ζεύνητε, ζευνήτωσθε. 5

Infinitivi Præfens, ζευνήναι.

Partic. Præfens, { ὁ ζδυνῆς γίνεσθι.
 ἡ ζδυνῆσα γίνεσθι.
 τὸ ζευνήμ ζευνήντεσθι. 10

Passivum.

Verbi passivi,

Indic. Præf. { ζεύνημαι, ζεύνησαι, ζεύνηται.
 ζευνήμεσθ, ζεύνησθε, ζεύνησθε.
 ζευνήμεθα, ζεύνησθε (ζεύνησθε). 15

Imperfectū, { ἐξευνήμην, ἐξεύνησθε, ἐξεύνητο.
 ἐξευνήμεσθ, ἐξεύνησθε, ἐξευνήσθε.
 ἐξευνήμεθα, ἐξεύνησθε, ἐξεύνητο.

Imper. Præf. { ζεύνησθε, ζευνήσθε.
 ζεύνησθε, ζευνήσθε.
 ζεύνησθε, ζδυνήσθεσθε. 20

Infinitivi Præfens, ζεύνησθαι. ab indicativo,
 ζεύνησθε.

Participii Præfens, ζευνήμεσθ, ζευνήμεσθ, ζευ-
 νήμεσθ. 25

Adnotationes in verba in μι.

In verba in
 μι.

Reduplicatio in ἰσημι aspiratur, nam asperum
 spiritum habet iota ante σι.

Quarta

Quarta coniugatio reduplicationem ignorat, ζόγγυμι, ὀμόγγυμι, ὀρέγγυμι, κράννυμι, πεπάννυμι, δύμι, φύμι. id quod in alijs quoque accidit, δίζιμι, ὄνημι, Φίλημι, ἴλημι, φημί, γνῶμι, & multis reliquis apud poetas.

Præsentis & Imperfecti singularia Actiua, penultimam producunt, κ, ω, υ, πίθιμι, ἴσημι, δίδωμι, ζόγγυμι. ἐτίθηρ, ἴσηρ, ἐδίδωρ. Dualia autē & Pluralia corripunt, τίθεσθ, τίθεμεν, ἴσασθ, ἴσαμεν. sic & passiuum præsens & imperfectum in quouis numero. τίθεμαι, ἠδέμεθ, πθέμεθα, ἐτιθέμεν, & cætera.

Tertia pluralis indicatiui præsentis, τιθεῖσι, ἰσαῖσι, διδῶσι, ζόγγυσι. semper enim in Præsenti & Futuro omnium uerborum, similis est datiuo plurali Participij eiusdem temporis. ut τύπλωρ τύπλωσθ, ᾧς τύπλωσι: sic τύπλωμεν τύπλωσι. ut τιθεῖς τιθῆσθ, ᾧς τιθεῖσι: sic τίθεμεν τιθεῖσι. ut ἰσᾶς ἰσᾶσθ, ᾧς ἰσαῖσι: sic ἴσαμεν ἰσαῖσι.

In Quarta autem receptum est non ζόγγυσι, sed ζόγγυσαι, à Barytono ζόγγυσα.

Ionice uerò τιθέασι, διδῶασι, ζευγνύασι. expungunt enim subiunctiuam uocalem, aut ancipitem breuiant, & interponunt α. τιθεῖσι τιθέασι, διδῶσι διδῶασι, ζόγγυσι ζευγνύασι. at ἰσαῖσι tantum, non ἰσᾶασι, ob Cacophoniam.

Imperfectum singulare trium Coniugationū uix est in usu, sed utimur personis Circumflexorum à τιδέω, τιθεῖ. ἐτίθηρ, ἐτίθης, ἐτίθη. ab ἰσῶω ἰσῶ.

ἴσω,

ἴστω, ἴστας, ἴσα. à διδῶ διδῶ. ἐδίδου, ἐδίδου, ἐδίδοις, ἐδίδοις. Idem iudicium de tertia plurali ἐπίδου, ἴστω, ἐδίδοις.

Perfectum, τίθεικε, Bœotorum more pro τίθεικε, à futuro θήσω, mutant enim Bœoti η, in ει. 3
At perfectum ἔσκεικε per α, pro ἔσκεικε, à futuro εἴσω, ad differentiam ἔσκεικε, præeriti mediæ ab ἔσκεικε: seruat ἔ, aspirationem præsentis ἔσκεικε.

Aoristi primi ἔδεικε, & ἔδεικε, pro ἔδεικε & ἔδεικε. deflexerunt enim à communi lege, nec 10
retinuerunt consonantem futurorum suorum, θήσω, δώσω.

Aoristi secundi fiunt à primo futuro, uertendo σω, in ν, & præposito augmento. θήσω ἔδεινω: εἴσω ἔδεινω: δώσω ἔδεινω. at Quarta coniugatio, nec 15
futurum habet, nec secundum Aoristum, nisi in uerbis disyllabis. κλύμι, δύνμι. Futurum κλύσω, δύνσω. Aoristus, ἔκλυμι, ἔδυνμι. idem cum Imperfecto. Seruat autem hoc tempus, eandem uocalem in omnibus numeris. ἔσκειμι, ἔσκειμι, ἔσκειμι. 20
ἔγνωμι, ἔγνωμι, ἔγνωμι. Imperatiuus definit in θι, σῆθι, γνῶθι, per uocalem Indicatiui, quæ & in Infinitiuo manet, σῆναι, γνῶναι. Sed ἔθλω & ἔδωμι, in Duali & Plurali uocalem corripiunt. ἔθειμι, ἔθειμι, ἔθειμι. ἔδειμι, ἔδειμι, ἔδειμι. Imperatiuorum præterea ultima est σ. θεις, δεις. Infinitiuorum autem penultima diphthongus. θῆναι. δῶναι.

Imperatiui in θι, τίθειμι, ἴσθει, διδῶθι, ζῶθι. à prima plurali, μιν uerso in θι, ἴσκειμι ἴσθει, sed τίθει per

per π , non θ , de quo uide Aoristum passiuum Barytonorum. pag. 30. uers. 22. etiam hinc magis recepti sunt Imperatiui secundæ personæ à contractis. $\pi\theta\epsilon\iota$, $\iota\sigma\alpha$, $\delta\iota\delta\alpha$. à $\pi\theta\omega$, $\iota\sigma\omega$, $\delta\iota\delta\omega$.

5 Optatiui præsens, $\pi\theta\epsilon\iota\omega$, $\iota\sigma\alpha\iota\omega$, $\delta\iota\delta\iota\omega$. & secundus Aoristus, $\theta\epsilon\iota\omega$, $\sigma\alpha\iota\omega$, $\delta\iota\omega$. per diphthongum, quæ continet figuratiuam coniugationis, ϵ , α , α .

10 Subiunctiui præsens, $\pi\theta\omega$, $\theta\theta\eta\varsigma$, $\tau\iota\theta\eta$. $\iota\sigma\omega$, $\iota\sigma\alpha\varsigma$, $\iota\sigma\alpha$, $\delta\iota\delta\omega$, $\delta\iota\delta\omega\varsigma$, $\delta\iota\delta\omega$. secunda & tertia persona singularis per diphthongum impropriam, η primæ coniugationis, α secundæ, ω tertiæ.

15 Secundus autem Aoristus, $\theta\omega$, $\theta\eta\varsigma$, $\theta\eta$. $\sigma\omega$, $\sigma\eta\varsigma$, $\sigma\eta$. $\delta\omega$, $\delta\omega\varsigma$, $\delta\omega$. per η in duabus primis coniugationibus, & per ω in tertiâ.

Quarta coniugatio, caret Optatiuo & Subiunctiuo.

Infinitiui præsens, $\pi\theta\gamma\alpha\iota$, $\iota\sigma\alpha\iota$, $\delta\iota\delta\iota$, $\xi\epsilon\gamma\gamma\omega\alpha\iota$. per figuratiuam coniugationis ante $\nu\alpha\iota$.

20 Participiū præteriti perfecti, $\epsilon\sigma\alpha\kappa\omega\varsigma$ $\epsilon\sigma\alpha\kappa\upsilon\iota\alpha$, $\epsilon\sigma\alpha\kappa\omega\varsigma$. & Ionice $\epsilon\sigma\alpha\omega\varsigma$ $\epsilon\sigma\alpha\omega\tau$. siquidem Iones è præteritis subtrahunt κ , & penultimam corripiunt, $\mu\epsilon\mu\eta\kappa\alpha$ $\mu\epsilon\mu\alpha\alpha$. sic $\epsilon\sigma\alpha\kappa\alpha$ $\epsilon\sigma\alpha\alpha$. & participium, $\epsilon\sigma\alpha\omega\varsigma$, deinde per Crasim $\epsilon\sigma\omega\varsigma$ $\epsilon\sigma\omega\tau\omega\varsigma$. $\epsilon\sigma\omega\alpha$

25 $\epsilon\sigma\omega\eta\varsigma$, $\epsilon\sigma\omega\tau\omega\varsigma$, à quo compositum $\delta\epsilon\sigma\omega\sigma\alpha$. utrunq; uerò, & masculinum, & neutrum, habet Accentum acutum, & per $\omega\mu\epsilon\gamma\alpha$ scribitur. Itidem dicendum in $\gamma\epsilon\gamma\omega\varsigma$, $\mu\epsilon\mu\omega\varsigma$, $\beta\epsilon\beta\omega\varsigma$: à $\gamma\epsilon\gamma\alpha\omega\varsigma$, $\mu\epsilon\mu\alpha\omega\varsigma$, $\beta\epsilon\beta\alpha\omega\varsigma$: quorum themata sunt,

$\gamma\alpha\omega$,

γάω, μάω, βάω : unde γήσω γέγνηα γέγαα . μήσω
μέμηνα μέμαα . βήσω βέβηνα βέβαα .

Passivi praesentis secunda persona, τίθεισαι, ἴσαι, & Atticè τίθης ἴση, ut Barytonū τύπτομαι, τύπτῃ.

Imperfecti similiter secundae personae, ἐτίθεισ, ἴσαισ, ἐδίδουσ, reijciunt σ, ac deinde Crasim patiuntur, ἐτίθεισ ἐτίθῃσ, ἴσαισ ἴθῃσ, ἐδίδουσ ἐδίθῃσ.

Perfectum passivum uerborum in μι, corripit penultimam. actiuum, δέδωκα, passivum, δέδομαι. sic ἴσαλα ἴσαιμαι α breui. qua lege à τίθη- 10
μι diceretur τίθειμαι ab actiuo τίθηκα. uerum ut in actiuo, ita in passiuo scribitur per ει, Boeoticum, τίθεικα τίθειμαι.

Aoristus primus, ἐτίθημ, ἐπέθημ, ἐδίδομ, penultima breui, à tertia perfecti δέδοτῃ ἐδίδομ. sic à 15
τίθειται correpta penultima dicendum erat ἐδέθημ. sed prius θ, uertitur in tenue τ, ἐπέθλω.

Imperatiuus, τίθεισ, ἴσαισ, δίδουσ. & abiecta σ, per crasim Atticam dicitur τίθεισ, τίθῃσ; ἴσαισ ἴθῃσ; δίδουσ δίθῃσ, ut in imperfecto. Iones enim tol- 20
lunt σ, deinde Attici contrahunt.

Optatiui praesens, πθέμην, τίθεισ, τίθεισ; ἴσαι-
μην, ἴσαισ, ἴσαισ; δίδοίμην, δίδοίσ, δίδοίσ. Perfe-
ctum uerò πθέμην, πθέσθην, πθέσθην; ἴσαιμην, ἴσαισ, ἴσαισ;
δέδοίμην, δέδοίσ, δέδοίσ. in utroque per 25
nultima diphthongus, continens Figuratiuam coniugationis, ει, αι, οι, ut & in actiuo. Duæ autem personae circumflectuntur in Optatiuo, si actiuum sit in usu, alioqui Accentus est acutus

in

in antepenultima. *δυναίμην, δύναιο, δύναιτο*: *δύναμαι* enim receptum est, non *δύνημι*.

Subiunctiui præsens, *τιθῶμαι, τιθῆ, τιθῆται*, per *η̄*. *ἰσῶμαι, ἰσᾶ, ἰσᾶται*, per *ᾶ*. *διδῶμαι, διδῶ, διδῶται*, per *ῶ*. quorum accentus circumflexus. at *ἐὰν δύνωμαι* acuitur in antepenultima, quod actiuum *δύνημι* non sit usitatum, ut modò dictum in Optatiuo.

Alij *ἐὰν ἰσῶμαι, ἰσῆ, ἰσῆται*, & actiuum *ἰσῶ, ἰσῆς, ἰσῆ*. dicitur enim *ἐὰν δύνωμαι, δύνῃ, δύνῃτῃ*, per *η̄*.

Perfectum *πεθῶμαι, πεθῆ, πεθῆται*: *ἔσῶμαι, ἔσᾶ, ἔσᾶτῃ*: *δεδῶμαι, δεδῶ, δεδῶται*, prima persona in *ῶμαι*: secunda & tertia per *η̄, ᾶ, ῶ*.

Medij uerbi Aoristus secundus, fit ab actiuo, mutata longa in breuem, & interiecta syllaba *μη*, *ἔδημ ἐδέμην, ἔδωμ ἐλόμην*. sed ab *ἔσημ ἐσέμην*, non est in usu.

Secunda persona, *ἔθεῶ, ἔθεῶ*: & Ionice *ἔθεο, ἔθεο*: deinde per Crasim Atticam, *ἔθε, ἔθε*. Itidem in Imperatiuo *θεῖσο, θεῖο, θεῖ*: *λόσο, λόο, λό*.

Et quidem de uerborum coniugationibus hæc præcipienda duximus: reliqua suo postea loco dicturi. Nunc interim absoluiamus cæteras partes orationis.

DE PRONOMINIBVS.

Pronomina primæ personæ. Sing. *ἐγώ, ἐμῶ*, *ἐμοί, ἐμέ*, & per Aphæresim, *μῶ, μοί, μέ*. Dua. *νώ, νῶν*. Plu. *ἡμεῖς, ἡμῶν, ἡμῖν, ἡμᾶς*.

Pronomina primitiua.

Secundæ personæ. Sing. *σύ, σὺ, σοί, σέ*. Dua.

σφώ

σφῶ, σφῶν. Plu. ὑμεῖς, ὑμῶν, ὑμῶν, ὑμεῖς, hīc υ, illic η.
 Tertiæ personæ. Sing. ὅς, ὅ, οἱ, ἑ. Dua. σφεῖ,
 σφῶν. Plu. σφεῖς, σφῶν, σφῶσι, σφῶς. hæc tria priz
 mitiua.

Prono. pos-
 sessiua.

Possessiua octo, ἐμός, ἐμή, ἐμόν, meus, a, um: 5
 σός, σή, σόν, tuus, a, um: ὅς, ἦ, ὄν, suus, a, um: νῶ-
 τῶν⊕ noster duorum. σφῶνιτῶν⊕ uester duorum.
 at de pluribus, ἡμέτῶν⊕ noster, ὑμέτῶν⊕ uester,
 σφέτῶν⊕ suus. Quorum omnium Masculina
 declinantur, ut λόγ⊕: Neutra, ut ξύλον. Fœmi- 10
 nina trium in κ: ut πηγή: reliquorum quinque in
 ρα inflectenda, ut ἡμέρα, ὀνώιτῶν⊕, ἠνώιτῶρα, &
 ita in alijs.

Demonstra-
 tiua.

Demonstratiua duo, ὅτ⊕ hic, ἐκεῖν⊕ ille.
 Masc. Sing. ὅτ⊕, τότῳ, τότῳ, τῶν, ὃ οὔτ⊕. 15
 Dua. τότῳ, τῶν, ὃ τότῳ. Plu. οὔτι, τῶν,
 τῶσι, τῶς, ὃ ὅτι. Fœmi. Sing. αὐτή, ταύτης,
 ταύτη, ταύτῳ, ὃ αὐτή. Dua. ταῦτα, ταύται, ὃ
 ταῦτα. Plu. αὐται, τῶν, ταύταις, ταύτας, ὃ αὐ-
 ται. Neutr. Sing. τῶτο, τότε, τῶτῳ, τῶτο, ὃ τῶτο. 20
 Dua. τῶτῳ, τῶν, ὃ τῶτῳ. Plur. ταῦτα, τῶν,
 τῶσι, ταῦτα, ὃ ταῦτα.

Masc. ἐκεῖν⊕. Fœm. ἐκεῖνη Neut. ἐκεῖνο sine ν de-
 clinandum, ut ὁ λόγ⊕, ἡ τιμή, τὸ ξύλον.

Attici demonstratiuis addunt iota acutum, 25
 ὅποσί, ζυτσί, ζυτσί, τῶτονί, ἐκεινοσί, ἐκεινσί, & cæt.
 In neutro autem singulari τῶτοί. & sæpius τῶπί.
 In plurali uerò pro ταῦτα dicunt τῶπί.

Relatiuum unum, αὐτός, omnium perso-
 narum.

narum. αὐτός: ἐγώ, ipse ego. αὐτὸς σὺ, ipse tu. αὐ-
τὸς ἐκεῖνος, ipse ille.

Masc. αὐτός. Fœmi. αὐτός. Neut. αὐτό: ut ὁ λόγος,
ἡ πηγή, τὸ ξύλον. Neutrum, αὐτό: sine ν, ut ὄσος,
5 & ἑλεῖνο.

Composita tria, ἐμαυτῶ, μεῖψις, σεαυτῶ *Composita.*
tuiψις, ἐαυτῶ suiψις: carent autem nomi-
natiuo.

Primæ personæ Masc. ἐμαυτῶ, ἐμαυτῷ, ἐμαυ-
10 τῶν. Fœmi. ἐμαυτῆς, ἐμαυτῆ, ἐμαυτῆν. Neut. ἐμαυ-
τῶ, ἐμαυτῷ, ἐμαυτό.

Secundæ personæ, σεαυτῶ, σεαυτῷ, σεαυτῶν. σε-
αυτῆς, σεαυτῆ, σεαυτῆν. σεαυτῶ, σεαυτῷ, σεαυτό. &
per Crasim σεαυτῶ, σεαυτῷ, σεαυτῶν, & cætera.

15 Tertiæ personæ, ἐαυτῶ, ἐαυτῷ, ἐαυτῶν. ἐαυτῆς,
ἐαυτῆ, ἐαυτῆν. ἐαυτῶ, ἐαυτῷ, ἐαυτό. Cumq; duo præ-
cedentia tantum habeant singulari, hoc etiam
declinatur pluraliter, & coniunctim & diuisim.
ἐαυτῶν & σφῶν αὐτῶν. ἐαυτῆς & σφίην αὐτῆς. ἐαυ-
20 τῶς & σφᾶς αὐτῶς. sic ἐαυτῶν, ἐαυταῖς, ἐαυταῖς. ἐαυ-
τῶν, ἐαυτοῖς, ἐαυτέ. Et huius quidem Plurale in
omnes quoque quadrat personas. ἐαυτῶν, nos-
strum, uestrum, sui ipsorum ἐαυτῶς, nos, uos, se-
ipsos. Sic interdum Singulariter, ἐαυτῶ tui-
25 ipsius. ἐαυτῶν teipsum.

Cum reperiuntur, aspirata αὐτῶ, αὐτῷ αὐτῶν,
& similia, Aphæresis est pro ἐαυτῶ ἐαυτῷ ἐαυτῶν.

Infinitiuum pronomen uocant, ὁ δεινα, qui-
dam. & sic declinatur:

f Masc.

Masc. ὁ δέῃνα, τὸ δ'εἴνθ, τῷ δέῃνι, ἕνθ δέῃνα.

Fœmin. ἡ δέῃνα, ἡ δ'εἴνθ, τῇ δέῃνι, τὴν δ'εἴνα.

Neutr. ἃ δέῃνα, τὰ δέῃνθ, τῶ δέῃνι, τὸ δέῃνα.

Declinantur etiam ὁ δέῃνα, τὸ δ'εἴναθ, τῷ δ'εἴναθ.

& ὁ δ'εἴνα, τὸ δ'εἴνα. & ὁ δέῃς, τῷ δέῃνθ, τῷ δ'εἴνι, ἕνθ δ'εἴνα, apud poetas.

DE ARTICVLIS.

Articulus duplex, { Præpositiuus, ὁ, ἡ, τὸ, quem
anteà declinauimus.
Subiunctiuus, ὅς, ἡ, ὅ, uae 10
lens relatiuum, Qui,
quæ, quod.

Masc. Sing. ὅς, ὅ, ὅ, ὅ. Du. ὡ, οἷ. Plu. οἷ, ὡ, οἷς, ὅς.

Fœm. Sing. ἡ, ἡς, ἡ, ἡ. Du. αἶ, αἶ. Pl. αἶ, ὡ, αἶς, αἶς.

Neutr. Sing. ὅ, ὅ, ὅ, ὅ. Dua. ὡ, οἷ. Plu. αἶ, ὡ, οἷς, αἶ. 15

Datiuus ὡ aspiratur: Aduerbiũ autẽ uocandi ὡ, lenem habet Spiritum, nec iota subscriptum.

Præpositiuũ articuli, pro Interrogatiuis sumuntur: τῷ, pro τίνι, cui? & pro Infinitis, εἴτω, pro εἴπνι, sicui. Capiuntur & pro Demonstratiuis pronomi- 20 nibus. ἕνθ, pro τῷτῷ, hunc. τὴν, pro ταύτῃ hanc. Id quod crebrum est adiectis coniunctionibus δε, & γε. ἐδε ἡδε τίδε. ὅγε ἡγε τόγε. pro ὅτθ αὐτῷ ὅτθ. itidẽ in reliquis casibus τῷδε. τῷδε. τίνδε: pro τῷτῷ τῷτῷ τῷτῷ. Attici pro 25 ὅδε & τόδε dicunt ὅδε & τῷδε.

Atticismus.
Artic. subiun-
ctiuũ compo-
siti,

Subiunctiuũ articuli componuntur cum nomine infinito. τίς τινός. Masc. ὅστις. ὅτινθ, ὅτινι, ὅτινα. Fœm. ἡτίς. ἡτινθ. Neutr. ὅ, τι, ὅτινθ. scribitur

bitur autem δ , π , per distinctiunculam, ut differat à Coniunctione $\delta\pi$, quòd. Additur & $\pi\delta\rho$, $\delta\omega\omega\rho$, $\eta\omega\omega\rho$, $\delta\pi\delta\rho$, Qui, quæ, quod.

Præpositiui articuli officium est, rem certam significare, ἀπόδο μοι τὸ βιβλίον, redde mihi librum, nempe istum certū, de quo inter nos constat: quaquā Attici ornatus gratia nunc addant Articulum, nunc rursus auferant. Habent præterea locum in diuisionibus adiuncta coniu-
 10 ctione μέν, & δέ, ut ὁ μὲν, ὁ δέ, hic quidem, ille autem. τὸν μὲν, τὸν δέ, hunc quidem, illum uerò.

DE ADVERBIO, CONIUN-
 CTIONE, ET PRAEPO-
 SITIONE.

15 **T**Res orationis partes, Aduerbium, Coniunctionem, & Præpositionem, breuiter perstringemus: nam autorum lectione præstat eas discere, quàm præceptionibus grammaticis.

ADVERBIORVM significationes sunt Aduerbia.
 20 uariæ.

Temporis, νῦν nunc, τότε tunc.

Loci γίνταῦθα hîc, ἐκείθεν illinc, δεῦρο huc.

Qualitatis, εὖ benè, κακῶς malè.

Quantitatis, ἀπαξ semel. δὶς bis. & cætera

25 omnia quemadmodum apud Latinos.

Qualitatis aduerbia, plurima fiunt à Geniti-
 uo plurali. τῶν σοφῶν sapientum, σοφῶς sapienter:
 καλῶν, καλῶς, pulchrè. Alia in δὲν exeunt, κυ-
 νῶδ' ὄν caninè, βοτρυδ' ὄν racematim. Quædam

in $\sigma\tau$, ἑλληνισί Græcè. ῥωμαῖσι rromanè.

Cū aduerbijs numerantur, quas uocamus interiectiones. ἰς heī, οἱ μοι heī mihi, βαβαί papæ.

Coniunctio.

CONIUNCTIONES sunt, Copulatiuæ, $\mu\lambda\iota$, $\delta\epsilon$, $\tau\epsilon$, $\kappa\alpha\iota$. Disiunctiuæ, η , $\eta\tauοι$. Continuatiuæ, $\epsilon\iota$, $\epsilon\iota\pi\epsilon\rho$. Subcontinuatiuæ, $\epsilon\pi\epsilon\iota\delta\eta$ η $\epsilon\pi\omega\epsilon\iota\delta\eta\eta\pi\epsilon\rho$. Causales, $\iota\upsilon\alpha$, $\sigma\omega\omega\varsigma$, $\gamma\omega$ $\sigma\tau\iota$ $\delta\iota\sigma\tau\iota$. Dubitatiuæ, $\alpha\tilde{\rho}\alpha$, $\mu\omega\rho$, $\mu\eta$. & quæcunq; præterea de significationibus coniunctionum dici solent.

Prepositio.

PRAEPOSITIONES monosyllabæ sunt sex, $\epsilon\upsilon$, $\epsilon\iota\varsigma$ uel $\epsilon\varsigma$. $\epsilon\kappa$ uel $\delta\zeta$, $\pi\epsilon\upsilon$, $\pi\epsilon\varsigma$, $\sigma\omega$, pro quo Attici $\xi\omega$ in compositis.

Disyllabæ duodecim, $\alpha\upsilon\tilde{\alpha}$, $\eta\tau\iota$, $\delta\zeta\alpha$, $\mu\epsilon\tau\alpha$, $\pi\alpha\rho\alpha$, $\alpha\upsilon\tilde{\alpha}\tau\iota$, $\omega\tilde{\alpha}$, $\pi\alpha\delta\epsilon\iota$, $\alpha\mu\phi\iota$, $\alpha\tilde{\rho}$, $\upsilon\pi\sigma$, $\upsilon\pi\epsilon\rho$.

Consonantem præcedit $\epsilon\kappa$, Vocalem $\delta\zeta$: $\epsilon\kappa$ $\gamma\eta\varsigma$, $\delta\zeta$ $\alpha\upsilon\tilde{\alpha}\tau\iota$.

Hactenus de partibus orationis ea conscripsimus, quæ Græcas literas auspiciantibus, omnino putamus necessaria. & citra quorum cognitionem, frustra legendis autoribus operam impendant. Nunc quæ præterea dicenda sunt de Nomine & Verbo, carptim & breuiter adnotabimus.

Annotationes in nomina adieclina.

Adiectiua in o: purum σ

Tertiæ declinationis, masculini $\sigma\varsigma$, puri, aut σ . Fœmininum est α , non puri κ . Neutrum semper $\sigma\upsilon$. δ $\alpha\tilde{\gamma}\iota\sigma$, η $\alpha\tilde{\gamma}\iota\alpha$. $\tau\omicron$ $\alpha\tilde{\gamma}\iota\sigma\mu$. δ $\alpha\tilde{\nu}\theta\eta\rho\sigma$, η $\alpha\tilde{\nu}\theta\eta\rho\alpha$, $\tau\omicron$ $\alpha\tilde{\nu}\theta\eta\rho\sigma\mu$. δ $\kappa\alpha\lambda\sigma$, η $\kappa\alpha\lambda\eta$, $\tau\omicron$ $\kappa\alpha\lambda\sigma\mu$. exci-

pe é

περὸ ἔγδοϑ, ἢ ὄγδοϑ per η.

Attici os, communiter accipiunt, maximè in Atticismus.

compositis & deriuatis. ὁ κῆ ἢ φιλόσοφοϑ, πάμφι-
λος, τὸ φιλόσοφοϑ, πάμφιλοϑ, ὁ κῆ ἢ κόσμιος, τὸ κόσμιος.

5 Quartæ declinationis, commune ως, neutrum
ωμ. ὁ κῆ ἢ εὐγεωϑ, τὸ εὐγεωμ.

Quintæ cōmune ημ, τὸ ημ. ὁ κῆ ἢ τέρημ, τὸ τέρημ.

Cōmune ωρ, Neutrum ομ. ὁ κῆ ἢ ἑνδαιέμωρ, τὸ
ἑνδαιέμωμ. sic comparatiua, ὁ κῆ ἢ μείζωμ, τὸ μείζωμ.

10 Masculinū as, Fæmininum αυνα, Neutrum
αμ. ὁ μέλας, τάλας: ἢ μέλαινα, τέλαινα: τὸ μέλαμ,
τάλαμ: sed ὁ πᾶς, ἢ πᾶσα, τὸ πᾶμ. sic composita
ἄπας, σύμπας.

Masc. εις, ἢ εωσα, τὸ εμ. ὁ χαίρεις, ἢ χαίρεσσα, τὸ χαίρειμ.

15 Commune ης, τὸ ες. ὁ κῆ ἢ ἀλκιδῆς, τὸ ἀλκιδῆς.

Commune ις, compositum, τὸ ι, ὁ κῆ ἢ εὐχα-
εις, φιλόπατρις: τὸ εὐχαεῖ, φιλόπατρι.

Masc. υς, ἢ εια, τὸ υ. ὁ γλυκύς, ἢ γουκῆια, τὸ γλυκύ.

Commune υς, τὸ υ. ὁ κῆ ἢ ἄδαίρυς, τὸ ἄδακρυμ.

20 Commune ος, τὸ ομ. ὁ κῆ ἢ πολύωος, τὸ πολύομ.

Pauca trium generum sub una uocè, ὁ, ἡ, τὸ, Trium gene

ἄρπαξ, μάκαρ. Fæmininum habent & substantiarum adiecti-

tiua ὁ λέων, θράκωμ, θεράπων. ἢ λέαινα, θράκαινα, ἡ.

θεράπαινα. ὁ βασιλεύς, αἰάξ. ἢ βασίλισσα, αἰάοσα.

25 ὁ ψάλτης, ἢ ψάλτρια. ὁ παρακρίτης, ἢ παρακρίτις.

ὁ δεαπότης, ἢ δεαποτις, & δεαποίνα.

NUMERALIA CARDINALIA.

Singulare Masc. εἷς, ἐνός, ἐνί, ἕνα. unus, unius, Numeralia

uni, unum. Fæmin. μία, μιᾶς, μιᾶ, μίαρ. Neutrum nomina.

trum, ἕν, ἑνός, ἐνί, ἕν.

Dualia, δύο duo, & δύο Atticè δυοῖν, & δυῖν pro foemininis.

Pluralia communia, τρεῖς, τριῶν, τριῖ, τρεῖς. tres. trium, tribus, tres. Neutra, τρία, τριῶν, τριῖ, τρία. τρία, trium, tribus, τρία. Sic οἱ αἱ, τέσσαρες, τὰ τέσσαρα, quatuor, τῶν τεσσάρων, τοῖς ταῖς τοῖς τέσσαροι. αὐτὰς τέσσαρας, τὰ τέσσαρα.

A quatuor usque ad centum sunt indeclinabilia, πέντε quinque, ἕξ ἑπτὰ, ὀκτώ γνῖνα, δέκα¹⁰ decem. ἑνδεκά, δωδεκά, δεκάτεις, δεκάτεσσαρες, δεκάπεντε, δεκάεξ, δεκαεπτά δεκαοκτώ, δεκαγνῖνα, εἰκοσι uiginti. εἰκοσιεῖς, εἰκοσιδύω &c. τριάκοντα, πεσσαράκοντα, πενήτηκοντα, ἑξήκοντα, ἑβδομήκοντα ὀκτοῦκοντα, γνῖνῖνῶντα, ἑκατόν, centum. Hinc iam declinantur, οἱ διακόσιοι, αἱ διακόσιαι, τὰ διακόσια. ducenti, τα, τα. τριακόσιοι, τεσσαρακόσιοι, πεντακόσιοι, ἑξακόσιοι ἑπτακόσιοι, ὀκτακόσιοι, ἑνεακοσιί, χίλιοι mille, διαχίλιοι, τριχίλιοι, τετρακίλιοι, πεντακίλιοι, ἑξακίλιοι, ἑπτακίλιοι, ὀγδοακίλιοι, γνῖνεακίλιοι,²⁰ μύριοι decies mille. δισμύριοι, τρισμύριοι, & ita in reliquis.

Ordinalia.

Ordinalia. πρῶτος primus, δεύτερος, τρίτος τέταρτος πέμπτος. ἕκτος ἑβδομος ὀγδοὺς γνῖνῆτος, δέκατος decimus. ἑνδέκατος, δωδεκάτος, δεκάκαι²⁵ δέκατος, & caetera, εἰκοσὸς uigelimus. εἰκοσὸς πρῶτος εἰκοσὸς δεύτερος & caetera. τριακοσὸς, τεσσαρακοσὸς, πενήτηκοσὸς, ἑξηκοσὸς, ἑβδομηκοσὸς, ὀγδοηκοσὸς, ἑννεηκοσὸς, ἑκατοσὸς centesimus. ἑκατοσιος, τετα-

κοσιος

χιλιοςός, & cætera. χιλιοσός millesimus. δισχιλιοσός, μυριοσός, decies millesimus. δισμυριοσός, & sic deinceps.

GRADVS COMPARATIONIS.

5 **C**omparatiuus in *περος*. Superlatiuus in *τα-περος*, Quæ uerò terminationes adiectiuorum admittant comparationem, & qua ratione, aut li-
tera tollatur, aut uocalis permutetur, planum est ex sequentibus exemplis, quæ in singulis termi-
10 nationibus, collocauimus loco præceptionum.

	{	γῆδξος,	γῆδεξότρω,	γῆδεξότατος.
ος	{	πρᾶτος,	πρᾶτότρω,	πρᾶτότατος.
	{	σφός,	σφώτρω,	σφώτατος.
ωμ		σώφρωμ,	σώφρονέστερω,	σώφρονέστατρω.
15 ας		μέλας,	μελάντερος.	μελάντατος.
εις		χαρείς,	χαρείστερος.	χαρείστατος.
ης		δυσειβής,	δυσειβέστερος,	δυσειβέστατος.
ους		ἀπλός,	ἀπλόστερος,	ἀπλόστατος.
υς		δύρυσ,	δύρύτερος,	δύρύτατος.

20 Ex *ος*, præcedente longa uocali, uel natura, uel positione, fit *οπερος*, & *οτατος*, per *ο μικρόν*. ut, γῆδξος, πρᾶτος. alioqui si præit breuis, per *ωπερος* & *ωτατος*: ut σφός. At *λενός*, *κγνότρω*, *λενότατος*. *σγνός*, *σγνότρω*, *σγνότατος*.

25 Irregulariter comparantur, ἀγαθός, Cōpara-
ἀμείνων, ἀρείων, βελτίων, λειπών, λωίων. Superla-
tius ἀρίστος, βέλτιστος, κρείπτος, λῶστος, & quandoq;
ἀγαθώτατος.

κακός, Compar, κακίωμ, χείρωμ, χερείωμ. Superlatiuus

latius, κέλυστος. χείρις ⊙.

καλός, καλλίων κέλυσ ⊙. αἰχρῆς, αἰχρίων, αἰχρῖς ⊙.

ἐχθρῆς, ἐχθρίων ἐχθῖς ⊙. ῥάδις ⊙. ῥάων, ῥᾶς ⊙.

λάλη ⊙. λαλίστερος ⊙, λαλίστατος ⊙. φιλή ⊙, φιλιότερος ⊙,

φιλιότατος per Syncope, pro φιλιώτερος, φιλιώτατος. 5

μέγας, μέγαρον. μέγιστος ⊙. πολὺς, πλείων. πλείς ⊙.

Hæc, βαθύς, βαθύς, γλυκύς ἢ δ' ὕς, παχύς, ταχύς, ὠλύς, habent uterque & utraque: ut θυρός, uel ἰωρ & ἰς ⊙, βαθίωρ βάθις ⊙, cæterum ταχύς etiam facit θάσσωρ. 10

μικρός μικρότερος ⊙, μικρότατος ⊙. uel compara. ἐλάχιστος ⊙. ἡψίωρ, μείωρ. Superlatius ἐλάχιστος ⊙.

Comparatio & ex Substantiuo, κέρδιος ⊙, κερδίσωρ, κερδῖς ⊙.

Etiam in uerbis locum habet. βάλλω, βέλιτερος ⊙, 15 βέλτιστος. φέρω, φερίτερος, φερίστος, φερίστος, & φερίτατος.

In aduerbijs, αὐτῶ, αὐτίτερος, αὐτίτατος ⊙. ἡάτω, ἡατώτερος ⊙. ἡατώτατος. μάλα, μάλλον, μάλιχα. πέρρω, πέρρωτερος ⊙, πέρρωτατος ⊙. πέρα, περαιτέρω, περαιτάτω. ἐγγύς, ἐγγύτερος ⊙, ἐγγύτατος ⊙, uel ἐγγίωρ ἐγγῖς ⊙. 20 ἔξω, ἐξώτερος ⊙, ἐξώτατος ⊙.

In participio, ἐρρωμένος, ἐρρωμένεστος, ἐρρωμένεστος

In præpositionibus, ὑπὲρ ὑπεριότερος ⊙, ὑπεριότατος,

πρῶ, πρότερος ⊙, πρότατος ⊙, & εἰσοτ, φασιὰς, cæsi,

πρώτατος ⊙, πρώτος ⊙. 25

VERBALIA.

Verbalia. **P**ROficiscuntur à personis perfecti passiu, ablato augmento.

A prima persona fiunt, finita in μα, & μ ⊙. πείραγ

πραγμαί, τὸ πρᾶγμα. ἑψαλμαί, ὁ ψαλμός.

A secunda is, λείλεξαι, ἡ λέξις. & ια, sed ferè cum α, ω, δυς. κείλωσαι, ἀκρωσία. τίταξαι, ἐνταξία. *ὡπράξαι, δυναπραξία.*

- 5 A tertia της, τος, τηρ, τηριου, τηρου. πεπίειν^η, ὁ πι-
 ντήρ. ἡκωσαι, ὁ ἄκωσός. λαχέραι^η, ὁ χαρακτήρ. πέπο^η,
 τὸ ποτήριον. δεδιδάκ^η, τὸ δίδακτρον. Et ab hac
 persona formantur illa in ἰου, quæ tanquam Ge-
 rundia sunt. γέγραπται. γραπτέου scribendum est.
 10 quod si tribus generibus uariantur, ueluti Ge-
 rundiua fuerint, ὁ γραπτέ^ο, ἡ γραπτέα, τὸ γρα-
 πτέου, scribendus, a, um.

In declinationes simplices.

- 15 PRIMÆ declinationis nomina in αs, quædam
 recepto modo Genitiuum faciunt in α, δω-
 μᾶς δωμᾶ. sic ἀνίβας, πυθαγόρας, πατραλοίας, ἀγ-
 χίτας, & item alia consimiliter. *Annotatio-
 nes in primā
 decl. simpl.*

Vocatiuus nominum in της, exit in α breue.

- 20 ποξότης, ἰππυλάτης, πεφύτης. ὦ ποξότα, ἰππυλάτα,
 προφήτα. sic Gentilia, σκύθης, ὦ σκύθα. & Poetica
 ἰν πης, λεωώτης. ὦ κωώπα. & composita ex uer-
 bis μετροῦ. πωλῶ, τριβῶ. γεωμέτρης, βιβλιοσώλης,
 παιδισείβης. ὦ γεωμέτρα, & cætera.

- 25 SECUNDÆ declinationis nomina ἀθηνᾶ, ναυσικᾶ,
 & μονᾶ seruant α in Genitiuo & Datiuo. ἀθηνᾶς,
 ἀθηνᾶ, & cætera: fiunt enim per Crasim à desinen-
 tibus in α purum. ἀθηνᾶα, ναυσικᾶα, μονᾶα. *In secundā.*

Tertiæ declinationis Neutra in ου, abijciunt υ, *In tertiā.*

more Attico. ἄλλω, τιλικῶτο, ποιῶτο, ποσῶτο. Sic pro
nomina ὄσῶτο, ἐκείνω, αὐτό. interdum hæc habent ν,
ποιῶτομ ποσῶτομ.

In quartam.

Quartæ declinationis nomina deducta ex Θ
tertiæ mutant α penultimam longam in ε. ναός, 5
νεός. λαός. λεός.

Quinque etiam accusatiuum faciunt sine ν,
ἄθως, ἄθω. ἔως, ἔω, κέως, κέω, κῶς, κῶ. λαγῶς, λαγῶ.

Vnum quoque in ως Neutrū est. τὸ χρεῶς, τὸ χρέω.

Datiuus singularis declinationū simplicium, 10
semper est diphthongus impropria. α, η, uel ω.

In quintam.

Quintæ declinationis nomina, ὁ πατήρ, τὸ
πατήρ & πατρός, τὸν πατέρα tantum. ἡ μήτηρ,
τὴν μητέρα & μητρός, τὴν μητέρα tantum, ad differ- 15
rentiam nominum ἡ πάτρα, ἡ μήτρα.

Composita quædam polyyllaba in ωμ, faciūt
Vocatiuum per ομ, accentu retractio in antepen-
ultimam. ὁ ἀπόλλωμ, ὦ ἀπολλομ.

Monosyllaba circumflexa in ῆς, Genitiuum
formant ablato σ. ὁ δῆς, τὸ δῆ. ὁ τῆς, τὸ τῆ. 20
Sic ποδῆς, ποδῆ.

Idē faciūt diminutiua circumflexa in ῦς, ὁ καμῦς,
τὸ καμῦ, τῶ καμῦ, τὸν καμῦμ. ὁ διονῦς, ὁ κλαυσῦς.

Nomen ὁ ἰσος, τὸ ἰσοσ. τῶ ἰσοσ, τὸν ἰσοσμ.

In Contractiones.

25

Annotatiões
in nomina cō
tracta.

PRImæ declinationis contractorum Accusa-
tius εα & per Crasim η. sed quorum No-
minatius desinit in ης purū, etiam contrahuntur
tur

tur in α. *δουφύς, δουφύεα δουφύη uel δουφύᾶ. ὑγιής, ὑγιέα ὑγιῆ uel ὑγιᾶ.*

Contrahuntur etiam nomina in *ό*, in omnibus casibus.

⁹ Sing. *ό νόος νῶς. τῷ νόω νῶ, τῶ νόω νῶ, τῶ νόω νῶ, τῶ νόω νῶ. τῶ νόω νῶ. τῶ νόω νῶ.*
Dua. *τῶ νόω νῶ, accentu acuto, τῶν νόοιμ νῶιμ.*

P. *οἱ κῆ ᾧ νόοι νοῖ. τῶν νόωμ νῶμ. τοῖς νόοις νοῖς. αὐτῶ νόος νος.*

Sic *ρόος, πλόος. & adiectiua ἀπλόος, διπλόος, quo*

¹⁰ *rum fœminina & neutra, similiter ubiq; contrahuntur. Fœm. ἡ ἀπλόη ἀπλή, τῆς ἀπλόης ἀπλῆς. τῆ ἀπλόη ἀπλή, τῶ ἀπλόω ἀπλήμ, & ita deinceps. Neut. τὸ ἀπλόομ, ἀπλόμ. τοῦ ἀπλόος, ἀπλό, & cætera ut in masculino. τὰ ἀπλόα ἀπλά.*

Neutra uerò in *εομ* sic inflectuntur per *Crasim*:

¹⁵ Sing. *τὸ καὶ ᾧ ὀσέομ ὀσῶμ, τοῦ ὀσέος ὀσῶ, τῶ ὀσέω ὀσῶ.*
D. *τῶ ὀσέω ὀσῶ, acuto accentu. τῶν ὀσέοιμ ὀσῶιμ, τὰ ὀσέα ὀσᾶ. Genitiuus & Datiuus ut in masculino,*

Sic χρυσός, ἀργυρός, χαλκός. à finitis in εο, χρύσεο, ἀργύρεο, χάλκειο. pro χρύσος, ἀργύρος, χάλκιο:

²⁰ *irregulariter enim Accentus locum suum non seruaui. Fœm. χρυσῆ, ἀργυρᾶ. χαλκῆ. Neut. χρυσῶμ, ἀργυρῶμ χαλκῶμ.*

Neutra in *υ*, τὸ ἄσυ ἄσειος, τὸ παῦ πῶος, licet flectantur per *εο*, nusquam tamen contrahuntur.

²⁵ Acuta in *υς*, τῶος, *Crasim* patiuntur in Datiuo singulari, Nominatiuo, Accusatiuo & Vocatiuo plurali. *ὁ ἠδ' ὑς, τοῦ ἠδ' ἑος, τοῦ ἠδ' εἰ ἠδ' εἰ, οἱ & ᾧ ἠδέεις ἠδέεις, αὐτῶ ἠδέεις ἠδέεις.*

Sed *υς, υος*, contrahitur in Nominatiuo, Accusatiuo

fatiuo & Vocatiuo plurali. ὁ βότρυς, τὸ βότρυς, οἱ ὦ βότρυνες βότρυνες, αὐτὸν βότρυνας βότρυνες. semper facta Crasi in υ. sic νέκυσ, σάχυσ.

Imparisyllaba in ες similiter contrahuntur in tribus illis casibus pluralibus. ὁ βῆς, τὸ βοός, οἱ & ὦ βόες βῆς, αὐτὸν βόας βῆς. Accusatiuus quoque singularis reperitur τὸν βῆν, & νῆν, ἀὸν ὄν, τὸ νῆ, τὸν νῆν.

In ων comparatiua.

Comparatiua in ων, contrahuntur in Accusatiuo singulari communis generis, tribus casibus pluralibus in omni genere, Nominatiuo, Accusatiuo, & Vocatiuo. prius autem eliditur υ, ac deinde fit Crasis ex ο, & sequente uocali. ὁ καὶ ἡ μείζων, τὸ καὶ ἡ μείζον, τὸν καὶ τὴν μείζονα μείζονα μείζω. οἱ αὐτὸν καὶ ὦ μείζονες μείζονες μείζονες, αὐτὸν καὶ τῶν μείζονας μείζονας μείζονες (non μείζωνες, ut αὐτὸν βόας βῆς non βῶς, quod Accusatiuus pluralis Quintae declinationis semper contrahatur ut Nominatiuus) τὰ καὶ ὦ μείζονα μείζονα μείζω.

Sunt & aliae terminationes in Quinta declinatione, per Crasim factae. ὁ πλακῶς πλακῶντος, ex πλακῶας πλακῶντος. Sic ὁ σιμῶς, ἡ ὄπῶς, ἀμαθῶς. Et ὁ τιμῶς τιμῶντος, ex τιμῶας τιμῶντος. Et in ἡρ circumflexa facta ex ἑαρ, τὸ κῆρ κερὸς. τὸ σῆρ σερὸς ἀκῆαρ κῆαρ, σῆαρ σερὸς. Et πῶς παιδῶς, ἀ πῶας, παῖδῶν.

H E T E R O C L I T A.

Nomina Heteroclita in Genere.

Singulariter Masculina sunt, δεσμός, ἔριτμός, ζυγός, κύκλος, λύχνος, μοχλός, νῶτος, σαθμός, πρᾶχλας. Pluraliter neutra, δεσμά, & cetera, reperimus tamen

tamen etiam κύκλος, λύχνος.

Sic Fœminina δίφρος, κέλευθος, & Commune
ὄ, ἢ πάρετρα. Pluralia δίφρα, κέλευθα, πάρετρα.

Hæc fœminina, ἢ γύναιξ, ὄδης, πόλις, χεῖρ, in No-
minatiuo, & Accusatiuo dualis numeri, sunt ge-
neris masculini, τῶ γυναικί, ὄδῳ, πόλει, χεῖρι.

Declinatione uariant, δ' ἀρχῆς, κόμης, μύκης, δ' ἀ-
ρχῆς, & δ' ἀρχῆος, & cæter. ὄ ἀρχῆς, ἄρχου, ἀρχητός, uel ἄρετος. Declinatione

Propria nomina primæ contractorum, ha-
bent interdum casus parisyllabicos. ὁ ἀεισοφάνης
εὖος, τὸν ἀεισοφάνην, & οἱ ἀεισοφάναι, τὸς ἀεισοφάνους.
Sic composita ἀ' ἐτ' ὄ ἐπ' ἀέτης εἶ, οἱ ἐπ' ἀέτις,
τῶς ἐπ' ἀέτιος.

Quædam in ως, quartæ uel quintæ. ἦρος, μίνως
τῶ ωος, aut τῶ ω. sic γέλως, ἔρος, ἔωτος, uel τῶ ω.
Etiam ὁ νῶς, τῶ νῶ, uel ὁ νῶς, τῶ νοός, ut βῶς βοός.

Composita à πῶς, habent οδ' , uel ου. δ' ἴππος,
δ' ἴπποδ' δίππος, sic τρίππος, ἐπ' ἀππος, οἰδίππος, quod & Composita à πῶς.
οἰδίππος, οἰδίππος.

Sæpe nanq; à Genitiuo imparisyllabico, forma-
tur Nominatiuus, qui declinatur parisyllabicè.
ὁ ἐπ' ἀππος, τῶ ἐπ' ἀπποδ' , unde ὁ ἐπ' ἀπποδῆς ἐπ' ἀ-
πποδῆς. ὁ μαρτύρ μαρτύρ, & ὁ μαρτύρ μαρτύρ. Ψί-
βυρ Ψίδυρ, ὁ Ψίδυρ Ψίδυρ.

Et alioqui diuersus est Nominatiuus, ὁ μάκαρ
μάκαρ, uel μάκαρ μάκαρ, uel μακάριος μακά-
ριος. & alia quorū. τὸ δ' ἀκρὺ δ' ἀκρὺ, & τὸ δ' ἀκρὺ
τῶ δ' ἀκρῶ.

ὁ μωσῆς, ἢ μωσῶ. uel ὁ μωσῶς τῶ μωσῶος. quod etiã
per

per u scribitur, μωῦσῆς, μωῦσεύς.

τὸ γόνυ, τὸ γόνυϑ, & Metathesi γονός. & τὸ γόνας
γόνατος. τὸ δ' ὄρου δ' ὄρου & δουρός. & τὸ δ' ὄρας δ' ὄρατος.
uel δ' ὄρας δ' ὄρατος. etiā δ' ὄρος δ' ὄρειος & Crasi δ' ὄρος.

Genitiui uarietas.

Genitiuus quoque interdum uariius est, eiusdem Nominatiui. ἡ χεῖρ, ἢ χειρός, & poeticè χειρός. unde receptus Datiuus pluralis ταῖς χερσίν, & Genitiuus dualis ταῖν χερσῶν. λύγξ, λυγός singulatus, λύνξ, λυγκός lynx.

Eiusdem rei casus à diuersis.

Quandoq; diuersa nomina eiusdem rei, sed eadem partim sumuntur ab uno, partim ab alio.

ἡ γύναιξ inusitatum, pro quo ἡ γυνή, ἢ γυναικός, πῆ γυναικί, πλὴν γυναικῆ, ὦ γυναι sine ξ, ut quando β ὦ αἶνα ab αἶναξ. τὸ γάλα, τὸ γάλακτιϑ. ab inusitato γάλαξ. nam tria αἶναξ, νύξ & γάλαξ, Genitiuum habent in κϑ, sed adest pleonasmus litteræ τ, αἶνακός, νυκτός, γάλακτιϑ.

ὁ ζός, τὸ δός τῶ δί, τὸν δία, ὦ ζόν
τὸ ὕδωρ, ὕδατιϑ. ab ὕδρας. etiam τὸ ὕδϑ, ὕδιϑ.

ὁ πολῦς. τὸν πολύν. & neutrū τὸ πολύν, reliquos omnes casus in quouis genere ac numero, sumit ab inusitato Nominatiuo πολλός, τὸ πολλόν, τῶ πολλῶ: ἢ πολλή. ἢ πολλῆς, πῆ πολλῆ: & sic deinceps.

ὁ μέγας, τὸν μέγα, & neutrum τὸ μέγα. cætera omnia per tria genera & totidem numeros, accipiuntur ab inusitato nomine μεγάλος, τὸ μέγαλον, τῶ μεγάλῳ, ἢ μεγάλη, ἢ μεγάλης. & reliqua.

Neutra quædam in αρ, Genitiuum habent in κης, ab inusitatis nominibus in ας. τὸ ἡπαρ ἢ πα-

ὅς ab ἡπάς. sic ἡμῃρ, εἰδῃρ, φρέῃρ, σείῃρ, δ'ελεῃρ, ὄνδῃρ.

Et hactenus de Nomine: pergamus ad Verba.

COgnata Tempora sunt, quorum eadem est Cognata tem
pora.
figuratiua. Præsens & Imperfectum τύπῃω,
3 ἔτυπῃω. Perfectum & Plusquamperfectum τέ-
τυφα, ἔπτυφει. Aoristus primus, & Futurum
primum ἔτυψα, τύψω. sic Aoristus secundus, Fu-
turum secundum, & Præteritū medium, cognas-
tionem inter se habent. ἔτυπον, τυπῶ, τέτυπα.

10 Attici tertijs personis in ι, uel ε, addunt lite-
ram ν, etiam ante consonantem, τύπῃσις uel
ἔτυπῃν τῶσις.

Litera ρ, propter syllabicum augmentum ge-
minatur, ῥίπῃω, ἔρῥίπῃω, & ρ, posterius aspiratur,
15 prius lenem habet spiritum: nulla siquidem syl-
laba definit in aspiratam, sed si litera geminetur,
prior est tenuis, ἀτθίς, σαπφῶ, βακχός.

Quorum principium γν, aut γρη, non repe-
tunt primam consonantem. γνώω ἔγνωκα. γρηγο-
20 ρέω ἔγρηγόρηκα.

Hæc uerò repetunt, μνάομαι μέμνημαι. λτάομαι
λίπῃμαι. πτάομαι πῆπῃμαι. πτόω πῆπῃωκα. nam
apud poëtas πῆ, μν, & πῆ, communem faciunt
syllabam.

25 In incremento tēporali quatuor α, seruant. ἄω
ἄωρ, ἄϊω ἄϊωρ, ἀνθέωσω ἀνθέωσωρ, ἀκδιζομαι ἀκδιζόμεν.

Vocalem ε, plurima non in η, mutant, sed au-
gent addito ι. ἔχω, ἔπω, ἔλω, ἔλω, ἔλκνω, ἔρω, ἔρπι-
30 ζω, ἐσῆκω, ἐπομαι, ἐρέω, ἐσιάω, ἐάω, ἔω, ἐρύω, ἔδω, ἐθίζω,
ἐργάζομαι

ἄραζομαι. ἔχω ἔχορον non ἦχορον, & ita in reliquis.

ἔπω, ἔπορον, ἔπωτε, ἔπώωρ. in omnibus modis seruat augmentum.

ἔσηκω ἔσηκεν Plusquamperfectum medium. nam Perfectum ἔσηκα sine augmento. licet id uerius sit Actiuum ab ἴσημι, & ἔσακα dictum per α, more Dorico.

ἔω εἶμαε praeteritum passiuum.

ἔρέω ἔρηκα, ἔρηκαε, unde ἔρήθηκ, & eliso ε, ἔρήθηρ.

ἔθω, εἴωθα Praeteritū mediū per Pleonasmū ω. 10

Diphthongus ευ in ηυ, Atticè, εὔχομαι, ἠυχόμεν. εὔδω ἠύδωρ.

Diphthongum αι, haec non mutant. οἶομαι, οἰώθην, οἰμέω, οἰνέω οἰνίζω, οἰσπύω, οἰωνίζομαι, οἰανοσκοπέω, οἰανοπολέω, οἰακίζω, οἰακονομέω, οἰακωστροφέω, οἰακάνω οἰακρέω.

Compositi augetur principium, si praepositio nihil addit ad significatum, ἔπω ἐνέπω dico ἦνεπορ. εὔδω καθεύδω dormio, ἐκάθευδωρ.

Atticismus. Quaedam Attici augent initio, quorum similia non sunt in usu. ἀμωσθητῶ, ἠμωσθητῶρ. ἀντιβολῶ, ἠντιβόληρ.

Alia in medio. ἀπλάω, ἀπώλαουρ & ἀπώηλαουρ. ἐπιχειρῶ ἐπιχείρηρ. ἐγκωμιάζω γνέγκωμιάζωρ. Sic aliqua composita ex δουρ & ευ. δουραρεσῶ, δουσιρεσῶρ. δουραπισῶ, δουσιπισῶρ. Sic εὐορκῶ εὐεργετῶ. εὐαγγελίζωμαι. Sunt quae utrinque augentur. γόχλω ἠνώχλωρ. ἀνορθῶ ἠνώρθωρ, ἀνέχομαι, ἠνεσχόμεν.

Atticismus. Apud Atticos syllabicum augmentum ueritur

titur in temporale. ἔμελλον ἤμελλον. ἐβλόμην ἠβουλόμην. ἐδιδάμην ἠδιδάμην. Sic εἶδαι, ἠδαι, Plus quam perfectum ab εἶδα. nam ε, siue solum siue in diphthongo, mutant in η.

- 5 Perfecto Attici penultimam ε, disyllabi primæ & secundæ coniugationis uertunt in ο, πέμ-
πω πέπεμα Communiter; πέπομα Atticè. βε-
χω βέβεχα, βέβοχα.

Verbum μῖνω facit μεμίνηκα, tanquā à μινέω.

- 10 Attici inchoatorū ab ε, ο, & α, breui, Præterito communi præfigunt duas priores literas præsentis. ἐελζω, ἠελκα, ἐέρηκα, Palsium ἐρέμα. ὄλω ὦλα, ὄλωλα, Præteritum medium est. ἀγείρω, ἠγερκα, ἀγύγωκα, ἀγύγωμαι.

- 15 Corripitur autem præteriti Attici tertia syllaba, si trium syllabarum numerum excesserit hoc modo: uertitur η in ε. ω in ο. ε & εν abiiciunt ε. οι & ου subiunctiuam.

ἄλθω, ἠληκα, ἀλήλεκα. ἐρωτῶ, ἠρώτηκα, ἐρηρότηκα.

20 ἀλέφω, ἠλειφα, ἀλύλιφα. ἐλδύω, ἠλδύθα, ἐλύλυθα.

ἔτοιμάζω, ἠτοίμακα, ἐτητόμακα. ἀκῶ, ἠκα, ἀκήκα.

At ἐρείδω, ἠρεικα, ἐρήρεικα, ἐρήρισμαι, ἐρήρειδα. ut differat ab ἐρέμια uerbi ἐρίζω.

Verbum εἶδω, ἠκα, εἶδηκα, & interiecta syllaba

25 δω, εἶδηκα, palsium εἶδηκα. sic ἄγω assumit γο.

ἠγα, ἄγηχα, ἀγύγοχα. sed euphonia tollit γ, ἀγύγοχα.

Inceptis ab ο, uel ω, Præteritum Atticum præfigit ε. ὄράω, ὦρακα, ἐώρακα, οἶω, ὦγα, ἐωγα. unde fit ἀνέωγα.

ᾶδω, ᾶσμαι, ἔωσμαι. ᾶνέομαι, ᾶνημαι, ἔᾶνημαι.
Idem fit in Præterito imperfecto, ἔᾶρω, ἔᾶνόμεν
& consimilibus.

Sic εἶπω mediū Præteritū facit οἶκα, unde ἔοικα
Accidit hoc & in Aoristis aliorum quoq; uer-
borum. ἦκα, ἔηκα, unde ξωἔηκα. εἶπα, ἔειπα, πρ-
σίειπα. ᾶσάμην, ἔωσάμην. sed huiusmodi magis
poëtarum sunt.

Cæterum ε, augmentum Atticum, spiritum
fortitur præsentis. ὄρέω, ὄρακα, ἔώρακα. ᾶνέομαι, 10
ᾶνημαι, ἔᾶνημαι.

Atticismus. Attici præterea pro incremento λε, & με, pos-
nunt ει, diphthongum, λῆβω, λῆληφα, εἶληφα.
μείρομαι, μέμαρμαι, εἶμαρμαι.

Plusquamperfecti & prima & tertia singula: 15
ris Atticè per η, sine ν. ἐπετύφη ἐγώ, ἐπετύφη ἐκέ-
νθ. unde ἐκεχύνθ. Plusquamperfectum medium,
ἀχάω. & ἦδην pro ἦδειν ab εἶδω.

Tertiam pluralem ἐπετύφεσθ. Atticus effert
per εσθ, elidendo subiunctiuam. ἐπετύφεσθ, ἦδε- 20
σθ, ἀκικέσθ.

Est quandoq; hoc tempus contentum incre-
mento Perfecti. πθεμελίωθ Plusquamperfectum
passiuum, ἀθεμελίσομαι.

Atticum Plusquamperfectum temporaliter 25
initio augetur. ἐγήγερα, ἠγήγερα. ὄρωρα ὄρωρ-
ρα. ἀκήρα, ἠκήρα. Excipe ἐληλύρα & ἐληλύρα,
ab ἐλήλυρα, & ἐλήλυρα ab ἐλέυω. At ἔολπα, ἐώλ-
πω: ἔωρα, ἔωρα: εἶρα ἐώρα, augentur secun-
da syll

da syllaba pro ἰόλπειν, ἰόργειν, ἰοίειν.

Aoristus primus consonantem seruat Futuri, præter quinque, ἔπω ἔπα : ἐνέγκω ἤνεγκα : τίθημι ἔθηκα : διδωμι ἔδωκα : ἴμι ἤκα. duo primi etiam in reliquis modis usurpantur, tres ultimi minime.

Quatuor scribuntur pure, χέω ἔχεα uel ἔχουα : καίω uel κέα, ἔκια : σέω, ἔσουα : ἀλεύω ἤλυθα, sublata futuri consonante.

Aoristus secundus disyllabus, in multis non corripit penultimam, quod in eandem cadat augmentum. ἄδω ἤδου, ἔλκω εἶλκον : ἔλω εἶλον, ἔπω, ἔπιον, ἔχω ἔχον, ἤκω ἤκον, ἄγω ἤγον, & Atticè ἤγαγον, interposito γα. εἶδω εἶδον : nam ἴδον poëticum est. ἐλθῶ ἤλθον, sed est Syncope ab ἤλυθον.

Etiam trisyllabus penultima longa, ἐνέγκω ἤνεγκον, πῆρθῶ ἔπαρθον, δῆρεκω ἔδαρεκον. & Metathesi poëtica ἔπραθον, ἔδρακον : πλήσσω, ἐπλησθον, ad corpus pertinet, ἐπλασθον ad animum.

In sextæ coniugationis circumflexis, nihil ob penultimam mutabitur, χέω ἔσχομ, εὐρέω εὐρομ, βλαστέω ἔβλαστομ, δῆπῆω ἔδῆστομ, ὀλιδίω ὀλισθομ.

Tria λέγω, πλέγω, βλέπω, non mutant ε, in α. ἔλεγομ, ἔφλεγομ, ἔβλεπομ. At τέμνω ἔταμομ & ἔτεμομ.

Tertia pluralis par primæ singulari, ἔτυπον. sed Bæoti in imperfecto & utroque Aoristo, hanc personam faciunt syllabis parem primæ plurali. ἐτύπτομεν ἐτύπτοσαν. ἐτύψαμεν, ἐτύψασαν : ἐτύπομεν ἐτύποσαν. unde sunt illa εἶδοσαν, ἐμάθοσαν, ἤλυθοσαν, ab εἶδον, ἔμαθον, ἤλυθον.

Futurum. Futura tria sunt, quæ spiritum præsentis non seruiant, πρέφω θρέψω. πρέχω θρέξω, ἔχω ἔξω, ad differentiam aduerbii ἔξω.

Quartæ coniugationis polysyllabicum futurum in ἴσω, circumflectunt Attici tollendo σ. νομίζω νομίσω νομῶ. & medium βαδίζομαι βαδίσομαι διῶμαι ἀγωνίζομαι ἀγωνίσομαι νῶμαι.

Atticismus. Barytona quædam habent futurum à circumflexis inusitatis. θέλω, ὀφείλω, μέλω, αὔξω, ἔψω, ἀλέξω, in ἴσω, θελήσω, ὀφειλήσω, ἀβλήσω, ab obsoletis θελέω θελίω & cætera. Sic etiam βύλομαι βυλήσομαι, tanquam à βυλέομαι, βυλῶμαι. Atticorum enim est è circumflexis facere barytona.

Sic πλέω, ῥέω, χέω, πνέω, in ενσω πλόσω, & cætera, itidem κλάω κλάσω, κάω uel κάω κάσω.

Imperatiui tertiam pluralem Attici faciunt similem Genitiuo plurali participiorum eiusdem temporis. τυπῶντων, τυψάντων pro τυπῶτων τυψάτων.

Secundus Aoristus ultimam grauat τύπτε. sed acuuntur tres, ἔλθε, εὔρε, ἐπέ. sic Atticè λαβέ, ἰδέ, cum Communiter dicant λάβε ἰδέ.

Optatiuo Aeolico non utuntur Attici, nisi in secunda & tertia singulari τύψαις, τύψει. & tertia plurali τύψαιρ.

Subiunctiui secunda & tertia persona, tam barytonorum, quàm circumflexorum, & uerborum in μα, continet diphthongum impropriam, ἔαρ τυπίης τύπίη, ποιῆς ποιῆη, πιδῆς πιδῆη.

Palsiui secunda persona Præsentis & Futuri
 in η, τῦπῆ, τυφθήσῃ, τυψήσῃ, τετύψῃ. Perfecti au-
 tem in σαι, πεποίησαι. ut & præsentium, à uerbis
 in μι, πίδεμαι, πίδεσαι. quem morem & in Barytono-
 5 nis quibusdam cernimus. φάγομαι, φάγομαι pro
 φάγῃ. & in circumflexis, καυχῶμαι ὦμαι, καυχῶμαι
 χαῖσαι, pro καυχῆν καυχῶ. Et contrà quædam à
 uerbis in μι delinunt in η, more barytonorum,
 κἀθῆμαι κἀθῆ, ἐπίσῃμαι ἐπίσῃ, διώσῃμαι διώσῃ. pro
 10 κἀθήσαι, ἐπίσῃσαι, διώσῃσαι. Sic perfectum μέμνη-
 μαι μέμνη, pro μέμνησαι.

Quatuor Attici finiunt in ει. βόλομαι, βόλει, Atticismus.
 οἶομαι, οἶει. ὄψομαι, ὄψει. ἔομαι, ἔει, & facta Crasi εἶ.

Perfectū palsium à uerbis in νω, per σμαι, fa-
 15 ciūt Attici. μαίανω μεμάσμαι, μολύνω μεμόλυσμαι.

Verbum μιλῶ μεμλίθημαι, ut μεμλίθηα, uelut à
 μιλῶ.

Disyllaba primæ & secundæ coniugationis,
 quæ Attico præterito mutant ε, in ο, hîc repe-
 20 tunt ε. λέγω λέλοχα λέλεγμαι, κλέπτω κέκλεψα κέ-
 κλεμμαι, inuenitur & κέκλαμμαι. Quæ habent ρε,
 cum aliqua consonante, uertunt ε, in α. ερεφω,
 ἔερεφα, ἔεραμμαι. sed βρέχω, βέβρεχα, βέβρεγμαι.

Aoristi primi palsiui, ἐρρώθηρ & ἐμνήσθηρ, als
 25 sumpserunt σ, cum non sit in præterito ἐρρώττα,
 μὲμνηται. Contrà, ἐσώθηρ perdit σ: nam Præter-
 ritum εἴσωσαι à σῶζω.

Cæterum ἐγνώσθηρ regulariter fit à Barytono
 γνώω, μ. γνώσω, π. ἐγνώκα, ἐγνώσμαι, unde ἐγνώσθηρ,

Etiā ἔδωκάδω, & Atticè ἠδωκάδω, ἀδωκάω.
 sed ἔδωχέθη, & Atticè ἠδωνέθη, ἀδυνάω, μ.δυνήσω.

Penultima huius temporis eadem cum Perfe-
 cto. at εὔρεθην & ἐπινέθω per Systolen ab εὔρημαι
 & ἐπίνημαι. Sic composita ab αἰρέω αἰρέδ. καθήρε- 3
 θην, ἀφῆρέθω, & simplex ἠρέθω, ἀπῆρημαι, ἠρη-
 μαι, καθήρημαι, ἀφῆρημαι.

Sic ἐρέθη, ab ἐρέρημαι qd' & ἐρέθω, unde ῥηθεῖς.

Illa quæ uerterant Præterito ε, in α, hîc rursus
 per ε scribuntur. σρέφω, ἔγραμμαι, ἔσρέφθη. 10

Optatiuotum prima pluralis in ημεν, patitur
 Syncopen in omnibus uerbis. τυφθέμεν τυφθεῖ-
 μεν, unde formatur tertia τυφθεῖν. consimiliter à
 uerbis in με, πθειμεν τιθεῖμεν, τιθεῖν. sic εἶν pro
 εἶμεν ab εἶμεν. 11

Subiunctiui secunda persona singularis di-
 phthongus est impropria. τύπτῃ, πιῖ, πῃ, simi-
 lis tertiæ Actiuorum.

Medium præteritum à βλάπτω, καλύπτω, κρύ-
 πτω, definit in βα βέβλαβα, & cætera ab antiquis 20
 in βω finitis. βλάβω, & cætera.

Sic à βάπτω, δάπτω, σκῆπτω, præteritum in φα,
 βέβαφα, ab inusitatis βάφω, δάφω, σκῆφω. Sic Aor-
 istus secundus & Futurum secundum, ἔβλαβον,
 βλαβῶ, ἔβαφον, βαφῶ. 23

Verbum μίμνω, facit μέμονα, ἀ μῶ. fit enim
 μίμνω, per Pleonasmum ἀ μῶ. & solent huius-
 modi uertere ε, in ι. πέτω πίτω, τέκω τήτω, ῥέπω
 ῥίτω, ἔπω ἱάσω.

Duo illa τέπελα, & μέμελα, unde μέμελα, fiunt
 à τελέω τελέω, μελέω μελέω. quæ Atticè grauaus
 tur τέλω, μέλω.

Illa δίδεμα & λείκηα, à δάω & κάω, ut φαίνω
 5 & ωίφμα.

Futura secunda media sunt, ἐδμαι, πίομαι, φά-
 γομαι, præter morem; circumflecti enim debe-
 rent, ut τυπῶμαι.

Contractiones uerborum supra commemor
 10 rauimus; uerùm & aliter quoq; fit Contractio.
 πρῶδωκας πρῶδωκας, πρεπίθει προπίθει, πρόοπτον
 προπίτον, πρὸ ἐργα προργα. Sic & τὸ ἀγαθόν τὰγαθόν,
 καὶ ἐγὼ καὶγὼ, τὸ γνῶντίον τὸναντίον, τὸ ὄνομα τὸνο-
 μα, τὸ ἰμάτιον τοῖμάτιον, Cuiusmodi crasis Apo-
 15 strophî nota signari solet.

Perfecti passiu penultima breuis, non semper
 per asciscit σ. δέω, δέδεικα, δέδειμαι, unde ἐδέδλω.
 δρᾶω, δέδρακα, δέδραμαι, unde δράμα. ἀρώω.
 ἤροκα, ἤρομαι, unde ἀροτήρ. tamen ὁ δεισμός tan-
 20 quam ἀδεισμαι.

ANOMALA IN MI.

PLurima fiunt ab εω, quod uario spiritu, uas-
 ria significat.

Verbum Substantiuū εἰμί, sit ab εω, pro ἰω ἀε-
 25 χῶ, hoc est, Sum; reduplicationem non habet;
 penultima non η, ex ε, ne idem sit cum ἡμί dico:
 sed additur iota, ut penultima sit longa. & acui-
 tur ultima cū dicendū foret εἰμι. nā disyllaba pes
 nultimam circumflectunt, γνῶμι, δῶμι, κλῶμι.

Verbum substantiuum. Indicatiui præsens Sing. ἐμί, εἶ, ἐσί. Dua. ἐσόν, ἐσόν. Plu. ἐσόμεν, ἐσε, ἐσί.

Imperfectum Sing. ἦν, ἦς, ἦν. Dual. ἦτον, ἦτην. Plur. ἦμεν, ἦτε, ἦσαν.

Personis in σ, Acoles addunt θα, ἦσθα, ἔφθθα, εἴπωθα.

Plusquãperfectũ med. ἤμην, ἦσο, ἦτο, & cætera.

Futurum ἔσομαι, ut τύλομαι, ἔσῃ, ἔσται, & Syncope ἔσαι.

Imperatiui præsens, Singul. ἴσθι, uel ἔσο, ἔσω. Dual. ἔσον, ἔσωρ.

Plu. ἔσε, ἔσωσιν. Inuenitur ἦτω, pro ἔτω, à Barytono ἔω, ἔε ἔτω, & Crasi duorũ εε, in η, dicitur ἦτω.

Optatiui præsens, Sing. εἴην, εἴης, εἴη. Dua. εἴην, εἴτην. Plur. εἴμεν, εἴτε, εἴσιν & εἴην, de qua Syncope supra dictum est pag. 102. uersu 11.

Futurum ἐβίμην, ἔσοιο, ἔβιτο, ut τυλόιμην.

Subiunctiui Præsens, Sing. ἐάρ, ᾶ, ἦς, ἦ. Dual. ἦτον, ἦτην. Plu. ᾶμεν, ἦτε, ᾶσι.

Infinitiui Præsens, εἶναι. Futurum ἔσεσθαι.

Participij Præsens, ὁ ᾧρ ὄντω. ἢ ᾧσα ᾧσις. ᾧ ὄντω. Futurum ὁ ἐσόμεντω, ἢ ἐβόμενῃ, ᾧ ἐσόμενον.

εἶμι eo. εἶμι τὸ πορεύομαι, fit ab ἔω, deinde εἶω.

εἶμι hoc est eo, uel ibo, nam Futurum εἶσω, non est in usu.

Indicatiui Præsens Sing. εἶμι, εἶς uel εἶ unde ἄπει, εἶσι. Dua. ἴτον, ἴτην. Plur. ἴμεν, ἴτε, ἴσι. & Ionice ἰάν, πρῶσιάν, εἰσίαν.

Imperf

Imperfectū S. εἶν, εἶς, εἶ. D. ἴτον ἴτην. P. ἴμεν, ἴτε, ἴτεν.
 Perfectum inusitatum εἶκα. unde plusquamper-
 fectum εἶκεν. & Atticè ἦκεν.

A pfecto med. εἶα, fit ἦα. & solutione ἦια, ἦιας, ἦια.

1 Plusquamperfectum ἦειν, tertia pluralis ἦειν, & ἦειν, ἀνῆκεν, ἐξῆκεν.

Ab Aoristo primo εἶσα fit εἶσαν, & inde ἦσαν & ἦισαν.

Aoristus secundus ἴον, ἴες, ἴε, ab εἶω. Participium,

10 ἴων, alij tria dicunt praesentia acuta, ἴωρ, λιώρ & εἴωρ, pro ὦρ ab εἶμί sum.

Imperatiuus Sing. ἴθι, ἴτω. Dua, ἴτον, ἴτων. Plur. ἴτε, ἴτωσαν. Pro ἴθι etiam dicitur εἶ, ab εἶω. Impera. εἶ. Crasis εἶ, εἶξαι, δῖαι.

15 Infinitiuus, ἵνα. etiam εἶναι, unde ἀπεῖναι, παρῖναι per Metathesim ab ἵεναι recepto infinitiuo, unde ἀπιγῖναι, μετιγῖναι, πλοσιγῖναι ab ἵημι quod fit ab εἶω.

ἵημι τὸ πέμπω, hoc est, mitto, fit ab εἶω, per re- ἵημι. mitto.

20 duplicationem impropiam, coniugandum ut πῖθημι. Futurum, ἦσω.

Actiui indicatiui Praesens, Sing. ἵημι, ἵης, ἵησι.

Dua. ἦτον, ἦτον. Plur. ἦμεν, ἦτε, εἶσι. Ionicè, ἦασι. unde εἶσι, ἐνῆσι & caetera.

25 Imperfectum ἵην, ut ἐτίθην. Perfectum εἶκα Boe-
 torum more, pro ἦκα à futuro ἦσω. unde εἶκώς,
 ἀφεικώς, ἀφεικῶς.

Aoristus primus, ἦκα, ἦκας. ἦκε, pro ἦσα. futuri
 consonantem non seruat. sic ἀφῆκα, παρῆκα. &

ἀνγκάμω Aoristus medius.

Aoristus secundus, Sing. ἦν, ἦς, ἦ. Dua. ἔσθη, ἔστη.
Plu. ἔμην, ἔτε, ἔσθη, unde πρόσσθη. mutat penultimam ut ἔδω, ἔδωη.

Imperatiui Præsens, ἔθε, ἔτω, & cætera. Aoristus secundus ἔς, ἔτω, ut θῆς. unde composita, πρῆς, ἀφῆς, κἀθῆς.

Optatiui Præsens, ἰέμην. Subiunctiui ἰάρῃ.
Infinitiui ἰγῶαι. Participij ἰέσ. omnia ut πῖθηναι.

Aoristi secundi optat. εἶμην. Subiunctiui, ἰάρῃ
ω, ἦς, ἦ. & interdum ἔω, ἔης, ἔη. deinde εἴω, εἶης, εἶη,
unde ἀφείω. Infinitiui εἶναι penultima diphthongo
ut θείναι, unde composita ἀφείναι, καθεῖναι. Par-
ticipium εἶς, γῆτθ. ἀφείς, καθεῖς, & cætera.

Passivum.

Passiui Præsens, ἴμαι. Imperfectum ἴμεν.
omnia ut τίθεμαι. Perfectū εἶμαι per εἰ ut τίθειμαι.
Tertia pluralis εἴνται, ἀφῆνται, ἀνείνται, pro quibus
Attici ἀφῆων, ἀνείων, ut ἀφῆωνε φῆωνε,
tollendo subiunctivam, & interponendo ω μέγα.
Aoristus primus ἔβω, à tertia perfecti εἴνται, cor-
ripiendo penultimam ut ἐπέβω. dicimus tamen
εἶβω, ἀφῆβω. quod & ἀφῆδω.

Medius Aoristus primus, ἠγκάμω, ἀνγκάμω,
πρῆγκάμω, & cætera.

Aoristi secundi Indicatiuus, ἔμην, ἔσο & ἔο & οὔ, ἔτο
Imperat. ἔσο & ἔο & οὔ, unde κἀθῶ, πρόσσθη, πρόσσθη.
Optatiuus, εἶμην, εἶο, εἶτο. Subiunct. ἰάρῃ ὄμαι.
Infinitiuius ἰέω. Participium, ἰέμενθ.

ἴμην

ἴμι ἢ ἐπιθυμῶ concupisco. usitatum est in passivo presentis, ἴμαι, ἴσαι, ut πιδεμαι, & Imperfecto ἴμιλω, à quo compositum, ἐπιέμαι, & ἐπιέμην.

ἴμαι & κάθημαι sedeo, fiunt ab ἔω ἔω, ἐνι, ἔμαι ἴμαι sedeo.

3 Crasis ἴμαι, ἴσαι, ἴται. Dua. ὄμεδον, ἠδον, ἠδον.

Pl. ἠμέδα, ἠδέ, ἠν. Sic κάθημαι, κάθησαι, & cetera.

Imperfectum, ἴμην, ἴσο, ἴτο. ἐκάθημην, ἐκάθητο, ἐκάθητο.

Imperatiuus, ἴτω, ἴδω. κάθησο, καθύδω. Etiam κά-

θηδε sede, à κάθητο, Ionicè κάθητο, & Systolæ κάθητο,

4 Crasis κάθη.

κείμαι iaceo à κέω, κέω, κέμι, κέμαι, & Crasi κείμαι, κείσαι, κεί. Imperfectum ἐκέμιλω, ἐκείσο, ἐκείτο. Futurum medium, κείσομαι, κείσῃ, κείσῃ.

Composita sunt, ἀνάκειμαι, ἐπίκειμαι, διὰκειμαι.

5 ἴσμι cognosco ab ἰσάω, ἴσμι, ἴσις, ἴσις. tertia pluralis ἴσασι accentu in antepenultima, ut part. scō.

ἴσας, ἴσαντες, τοῖς ἴσασι, non ἰσάς, ἰσάντες, ἰσῶσι: non enim seruat legem uerborum in μι, quæ exigit ἰσάς acutum.

6 Imperfectum ἴσμεν, ἴσις, ἴσι. tertia pluralis ἴσασι, Syncope ἴσαν.

Imper. Sing. ἴσθε, ἰσάτω. D. ἴσατον, ἰσάτων. P. ἴσατε, ἰσάτωσαν. Syncope ἴδι, ἴσω, ἴσον, ἴσων, ἴσε, ἴσωσαν, uel ἴσων. Sic in presentis ἴσασθην ἴσασθην, ἴσατε ἴσε.

7 Passiuum ἴσασθαι, unde ἴσασθαι, compositum Passiuum.

ἐπίσασθαι, ἐπίσασθαι, ἐπίσασθαι. Imperfectum, ἐπίσασθην, ἐπίσασθην. Ionicè ἐπίσασθην, Crasi ἐπίσασθην, ἐπίσασθην.

Futurum ἐπίσασθαι.

φημί dico, à φάω. Sing. φημί, φημί per η diphthongon,

gon, φησί. Dua. φάτορ, φάτορ. Plur. φάμεν, φάτε, φασί acuta ultima, licet participium sit φάσ φάντες, τοῖς φᾶσι per ᾶ circumflexum.

Imperfectum ἔφημ, ut ἴσημ. Aoristus primus, ἔφησα, ex Fut. φήσω, Aoristus secun. ἔφημ in singulari similis imperfecto. Quod fit quoties non est reduplicatio. τλήμι ἔτλημ, γνῶμι ἔγνωμ. In duali autem ἔφηθμ, ἔφήτημ. & plurali ἔφημν, ἔφητε, ἔφησαν, seruetur longa penultima, quam Imperfectum corripit. ἔφαθμ, ἔφάτημ, ἔφαμν, ἔφατε, ἔφασαν.

Infinitiuus φάσαι, acutū ᾶ ut ἰσάσαι. nam φᾶσαι per ᾶ, circumflexū, est Aoristus primus ᾶ φάσω.

Medius Aoristus secun. ἔφάμην, ἔφασσ, & cæter.

ἴση pro ἰσαδι. quandoq; imperatiuus uerborū. in μ, fit ᾶ tertia imperfecti. ἐπίμπλη πύμπλη.

τέθνημι reduplicatur per ε, more Ionico, ᾶ θνάω τέθνημι, tertia pluralis τεθνάσι, ut ἰσᾶσι. Imperatiuus est τέθναθι.

Optatiuus τεθνάιην. Infinitiuus τεθνάσαι. Sic τέτλημι, τέτλαθι, τετλάην, quod & τλήμι ᾶ τλάω.

ἔσημ quoq; per ε, reduplicatum. unde ἔσαμν ἔσασι, & Optatiuus ἐσάην, ἀφεςαίην. Infinitiuus ἐσάσαι, ἀφεςαίαι penultima per ᾶ acutum.

I N V E S T I G A T I O

T H E M A T I S .

Verba que ultra Imperfectum non coniugantur, finita in ανω, ειω, ειω, αδω, εθω, υθω, ξω, χδω, λδω, υδω, & alia item plurima, uel hoc uel illo tempore carent. Sed quia uariant crebro eiusdem uerbi

bi themata, ut κύνω κύνεω, οἰῶμαι οἰέομαι. θνήσκω θνήσκω θνήσκω θνήσκω: aut à diuersis omnino pendet formatio receptorum temporum, ut φέρω οἶω ἐνέγκω ἐνέχω, ideo huiusmodi tēpora referemus

ad thema proprium licet inusitatum, unde regulariter deduci queant. φέρω in usu habetur, non tria reliqua, tamen Futurum οἶσω ab οἶω, Aoristi λῦγχα & λῦγχορ ab ἐνέγκω. Præteritum medium Atticū ἐνήνωχα ab ἐνέχω, & ita in cæteris. quæ uero themata uersentur in usu, docebit lectio.

ἄγω. Futurum ἄξω. Præteritum ἦχα, & Atticè ἄγχα Pleonasmò ἀγήχα. Aoristus secundus ἦγερ, & Pleonasmò syllabæ γα ἦγατορ, unde ἄγαγε, ἀγάγοιμι, ἐὰν ἀγάγω, ἀγαγέην. Participium ἀγαγών.

Imperatiuus autem ἄξε ἄξετε præsentis est tēporis. Nam quorundam Futura pro Præsenti usurpantur, ut ab ἄγα, δύνω, οἶω, ὄρω, Futura ἄξω, δύνσω, οἶσω, & ὄρω Aeolicè pro ὄρω, & usque ad imperfectum solum coniugantur. itaque δύνσω,

Imperfectum, ἐδύορ. Imperfectum medium, ἐδύορμι. οἶσω, Imperfectum οἶσον, Imperatiuus οἶσε οἶσέτω. ὄρω, Passiuum ὄρομαι, Imperfectum ὄρομι ὄροσθ, & Ionicè ὄροσθω, & Imperatiuus ὄροσθο. Sic ἄξω, Imperatiuus ἄξε ἄξέτω.

ἄγνυμι, Præteritū medium ἦγα sumit ab ἄγω, & ἔαγα pro ἦχα, solutione η, in εα, Aoristus pri. ἦγα & ἔαγα. Aorist. secundus pass. ἦγερ & ἔαγερ, sic in composito κατέαγα, κατέαγα, κατέαγερ.

Definentium in γνω aut γνυμι, tempora for-
mabis

mabis à finitis in γω, ἄγνυμι tanquam ἄγω, sic ζεύγνυμι, μινύω, μορνύω, πυρνύω, φρνύω.

ἀδω. Præteritum med. ἠδσα & solutione ἕαδσα. Participium ἕαδώς, ut ἐάγω, pro ἔγω, ἐάλω, pro ἦλω, & similia.

αἰδέομαι. Futurum medium αἰδέσομαι, Præteritum pass. ἠδομαι. Infinitivus ἠδῆσθαι, Aoristus secundus med. ἠδόμην, ab αἰδέομαι.

Ex ανω, & ανομαι, deduces tempera, ut ex εω & εομαι. ἀμαρτάνω ut ἀμαρτέω, sic ἀπεχθάνομαι. αὔξανω, βλασκάνω, καταδάρδανω, ut ἀπεχθέομαι, αὔξέω, & cætera.

ἀλίσκομαι Fut. ἀλώσομαι. Præ. ἦλωκα & ἐάλωκα, Pass. ἐάλωμαι, unde uerbalia ἄλωσις, ἄλωτις ab ἀλήω, Aoristus secundus ἦλω, ἐάλω, Infinitivus ἀλῶναι. Participium ἀλῶν ἀλόντων ab ἄλωμι, Quæ sunt omnia uocis actiuae, sed significationis passiuæ, Id quod frequentissimum est in compositis uerbi ἴσκημι, ut καθεσῶτα constituta.

Augmento- Compositū ἀνάλιςω ualde uariat in augmen-
rum in qui- to Præteriti: dicitur enim ἀνάλωκα sine augmen-
busdam ual- to, & ἀνάλω, etiam ἀνήλωκα, ἠνάλωκα, ἠνήλωται,
rictas. ἠνάλωται. Atq; hæc incrementorum diuersitas,
in multis prætereà contingit.

ἐγγύομαι, Imp. ἠγγῶτο, Perf. ἐγγύκα, ἐγγυράσο-
μαι, Perfe. ἐγκεχυρασμῆιον & ἠνεχυρασμῆιον, quod
tamen fieri possit ab ἐνεχυράσομαι, utrunq; enim
inuenitur. ἐγγύω ἐνεγγύκα ἐνεγγυσάμην ἠγγύκα,
sed ἐγγῶτο & παρεγγύκα sine augmento. βλακέν-
ομαι

ομαι ἐβλάσκημαι & βεβλάσκημαι. & composita ἀ
 λεγω, per λε αὐται, σωαιελεγμῶσι & συλλελεγμῶσι.
 διαίτεω δὲ διαίτημίῳ, ut ἰνώχλησε per duplex au-
 gmentum, ἀμῶχομαι, ἡμπεχόμεν, ἰνέχῃ & ἰνέ-
 5 χερ. πρόρυνέω πεπάρυνῃ. ἐπισυμῶ ἐπισυδῆμηκῆα.
 ἐπιολῶ ἐπιώοικῆα. ἐπισατῶ ἐπεσάτηκῆα. ἐμπολῶ ἐμ-
 πεπόληκῆα, & ἡμπόλησε. κῆχομαι κέκτημαι. & ἐκτῆμαι,
 & plurima itē alia generales canones Augmen-
 ti non exactē seruauerunt, de quibus copiosē
 10 Budæus in commentarijs linguæ Græcæ. ἀμῶ-
 γίνυμι & ἀμῶίμι. Fut. ἀμῶίσω. Præt. pass. ἡμῶί-
 σμαι ab ἀμῶίω. Siquidem νινω & νινυμι habenda
 sunt ut ω, quæcunq; præcedat uocalis, ζωννύω, κε-
 ραννύω. κορζινύω, πεταννύω, ῥώννυμι, σρώννυμι, σορζι-
 15 νύω, χωννύω tanquam ζώω & cætera.

ἀνοίγω, Fut. ἀνοίξω, Aorist. pri. Atticē ἀνέωξα.
 Præt. med. ἀνέωγα, Præt. pass. ἀνέωγμαί, Partic.
 ἀνέωγμένῳ, Aorist. pri. pas. ἀνέωχθῆναι. ἀπολλύω &
 ἀπόλλυμι, Futur. ἀπολλῶ, Præter. med. Atticum
 20 ἀπέλωκα ab ἀπόλλω. Futurum ἀπολέσω. Præter.
 ἀπόλλεκα ἀπολώλεκα ab ἀπολέω, ἀπέσκηκα, ἀπε-
 σκηνκῶς ἀπέσκηκεῖναι perfectā sunt ab inusitato
 ἀποσκέλλω. Optatiuus ἀποσκέλλῃ ab ἀπόσκημι.
 ἀρέσσω, Futurum ἀρέσω ab ἀρέω. nam σκω &
 25 σκωμαι, tanquam ω & ομαι, βρύσσω, γηρέσσω,
 ἰλάσσωμαι, ut βρώω, γηρέω, ἰλάσσωμαι.

ἀύξω, Futur. αὔξῃσω ab αὔξῃω. Innumera Ba-
 rytona facta sunt ἐ circumflexis, temporacq; fiunt
 ἀ circumflexis, ἀλέξω, ἄχθομαι, βύλομαι, θέλω, μά-
 30 χομαι,

Barytona ἀ
 circumflexis.

χομαι, μέλομαι, μλίνω, οἶχομαι, οἶομαι, ὀφείλω. tanquam
ἀλεξέω ἀλεξῶ, ἀχθέομαι ἀχθῶμαι, & cætera.

ἀπόχη, Imperf. ἀπέχη. Futu. ἀποχερήσει. Aorist
stus primus ἀπέχησε ab ἀποχερέω, uide χρή.

ἀΐει, Imperfectum à circumflexo pro ἀΐει ab
ἀΐειμι, ut τίθει pro ἐτίθει, pag. 75. uers. 27. Atticè
augetur ἀΐει, ἠΐει ut ἠφέει ab ἀφέει.

ἀφικῶ à φεύγω. tertia persona Præter. pass.
πίφικη), uerbale φουκτός, unde ἀφουκτο, &
ablata præpositiua ἀφουκτο, ut πέτυκτο pro πέ-
τυκτο, à τούχω.

βάινω, Futu. βήσομαι à βάω, Aorist. secun. ἔβην
à βῆμι. sic καθάβαινω κατέβην, Imperat. κατὰβαθι,
ut ἀνάβαθι, per α Atticè pro κατὰβηθι ἀνάβηθι, ut
etiam φάθι & σύμφαθι. per Apocopen autem κα-
τάβα, ἀνάβα, ut ἀνάστε pro ἀνάστηθι.

βάλλω, Perfectum. βέβληκα à βλέω. ut ἀπίσκλη-
κα non à simplici σκέλλω, sed σιλλάω.

βιόω, Futu. βιώσομαι, tertia præter. pass. βεβιώτοί,
tāquam Imperfonale, & Participium βεβιωμένοι, 20
Aoristus secundus ἔβιω. Imperat. βιώθι βιώτω.
Optatiuus βιώην, ut δώην, unde βώην, ut δώην,
Infinit. βιῶσαι. Particip. βιὸς βιόντο, à βίωμι.

γαμέω. Futu. γαμήσω. Aorist. pri. ἔγημα, à γά-
μω. Præsens γαμησείω nupturio: nam quædam in
ειω appetentiam actus significant, ac partim à Fu-
turo, πολεμήσω πολεμησείω bellaturio: ὄψω ὄψείω
cernere cupio: ἐρώσω βρωσείω esurio: partim à
præsentī, κρατῶ κρατέω: κληῶ κληέω: κλέω, κλέω,

λέω, & alia consimili ratione.

- γίνομαι & γίγνομαι. Fut. γήγνημαι. Præteritum γεγνήκημαι. Aoristus primus med. ἐγήνησάμην. Secundus ἐγήνομην, à γινάομαι. Præter. med. γέγονα, à γείνω. Aorist. pri. med. ἐγενάμην. Fu. primū med. γήνημαι, à γείνομαι. dicitur etiam γήνω per geminum *nn*, unde Aorist. pri. ἐγήνησα. med. ἐγήνησάμην, tertia persona ἐγήνησάσθαι, Syncope ἐγήνασθαι, pro qua γήνατο more Ionum, qui augmenta respuunt, ut etiam γένετο pro ἐγένεσθαι, ab ἐγενάμην. γινώσκω. Futurum γνώσομαι. Præterit. ἐγνώκηαι à γνώω. Aorist. secundus ἐγνώην. Imperatiuus γνώθι. Infinit. γινώσκειν. Particip. γνῶσθαι, à γινῶμι. Sic ἀναγινώσκω, ἀνεγνώκηαι, ἀνεγνώην, & cætera.
- 15 δάσκω. Fut. δήξω. Aorist. secun. ἐδάκηαι, à δήσκω. δεικνύω, & δεικνύμι. Futu. δείξω. Aorist. ἐδείξα à δείκω. Sic ἀποδείκνυμι, ἐπιδείκνυμι, ἰσοδείκνυμι. λέω. Futurum λέσω & δήσω. Præteritum passivum λέδεμαι. Aoristus primus ἐδέθην.
- 20 λέομαι. Futurum δεήσομαι. Præteritum δεδέχημαι. Aoristus primus ἐδέχηην à δεέομαι. δεῖ, oportet. Infinit. δεῖν, utrunq; à λέω. Futur. δεήσεις. Aorist. primus ἐδείξαι à λέω. sunt autem impersonalia uocis actiuæ tertiæ personæ.
- 25 δίδω. Præter. δέδεικα, med. δέδοικα pro δέδιδα. Euphoniæ gratia; at Ionicè δέδισα tollēdo consonantem & corripiēdo penultimam. Imperatiuus δέδιθι, time. nam δεδίθημαι. Futu. δεδίξομαι. Aoristus secundus pass. ἐδέθηην. Imperatiuus

tiuus δεδύγηδι. Syncope δεδίδι, pro quo etiam δείδι à δειδίθωμαι crebro enim additur subiun-
ctiua, ut fiat diphthongus, ut contra altera è di-
phthongo tollitur, εἶμα εἶμα τῷ ἰμάτιον. Syncope
uerò in multis locum habet.

αὐώγηδι, ἀνοχθι ab αὐώγημι, & migrat γ, in χ,
propter θ, sequens, ut νύχθ' ὄλλω pro νύχτα ὄλλω.
Sic κεκράγηδι κεκραχθι a κεκράγωμαι. ὠνησάμην ὠνά-
μην. nam Aoristus primus med. facillè admittit
hanc figuram, per omnes modos & participia, ἴθ

Annotatio. ὠνησάμην ὠνάμην, ἐνρησάμην ἐνράμην ἐνράμην ἐπρη-
σάμην ἐπρηάμην. secunda persona, ἐπριάσθ, Ionicè
ἐπρίασθ, & Crasis ἐπρίω: & Imperatiuus πρίω εμε,
ut ἴσω pro ἴσασθ. γηνύσασθ pro γύνασθ, Ionicum pro
ἐγύνασθ. & Optatiui plurales in κμην, φάσκμην φαί-
μην φάσκμην. de quibus pagina 102. uersu 11. ut διί-
μην διίμην διίσθ. & tertia pluralis in Aoristis pas-
siuis, ἠγέρθησαν ἠγέρθησθ, ἐκώμηθησαν ἐκώμηθησθ.
iam illa δεδέμην δεδέμην, τετέμην τετέμην, κε-
κήμεν κέκήμεν, & similia, præter hæc, ἦιμην ἴθ
ἦμην, ἐπέξῆμην πεσῆμην. ἦιτε ἦτε ἔξῆτε. ἦαμην ἦμεν
ἄπῆμην ἀπῆκαμην ἀπῆκαμην. etiam ἠδῆμην ἠσῆμην, ἠδῆ-
τε ἠσε, ἠδῆσθ, ἠσῆσθ elilo ει, & mutando δι, in σ, ut
contra ἠδῆμην pro ἠσῆμην. ἔσῆσθ ἔσῆσθ, ἔσῆσθ per ε ab
ἔσῆσθ: at ἔσῆσθ per ε pro ἔσῆσθ, ut ἀνάσθι pro εἰ
ἀνάσθι, α pro κ. ἐσῆσθ ἔσῆσθ ἀφέσῆσθ, ἐλδομην ἐλδο-
μην. εἶσα μὲν εἶοιμεν, δεδῆσθ μὲν δεδῆσθ: sed de
Syncope satis multa sunt enumerata.

διδάσκω. Fut. διδάξω. Aor. ἐδίδαξα à διδάχω.
διδ

διδράσκω. Futurum διδράσω à διδράω. Sic à πο
 διδράσκω, διαδιδράσκω. Aorist. primus διέδραμ
 ἀπέδραμ fugi, pro διέδρω ἀπέδρω, ab ἀπόδραμι
 διάδραμι. sed α, pro η, ut ἔσαζεν pro ἔσηζεν. Partis
 5 cipiūm ἀποδράς ἀποδραΐθ. at ἀπέδραμ διέδραμ
 fugerunt, Syncope pro ἀπέδρασαν διέδρασαν In-
 finitiuus δρᾶναι Præsens.

ἐγὼ οἶδα pro ἐγὼ οἶδα, ut ἐγὼ οἶμαι pro ἐγὼ οἶμαι
 per Crasim.

10 εἶδω. Præt. Atticum εἶδ'ηκα & Pleonasmō εἶδη-
 δηκα. Præt. medium εἶδ'ησα. Futurum secundum
 med. εἶδ'ωμαι pro εἶδ'ωμαι ut φάγομαι, πίομαι.

εἶδω. Futu. εἶσομαι uel ἴσομαι remoto ε. Præter.
 med. οἶδ'α. sed Futu. εἶδησω ab εἶδ'έω. Præte. εἶδη-

15 κα. Plusquamperf. εἶδηκα, Syncope εἶδα, εἶδεν.
 Infinitiuus εἶδ'έναι. Participium εἶδ'ώς. Plusquam
 perfectum εἶδ'εν. Atticè ἴδεν ει in η. Aoristus
 secundus εἶδ'εν. poëticè ἴδ'εν sine ε. id quod in res
 liquis perdurat, ἴδε, ἴδ'ιμι, ἔαρ ἴδω ἴδ'ειν. Particip.

20 ἴδ'ών. Optatiui Præsens εἶδ'είλω ab εἶδ'ημι.

εἶπ'ον pro εἶπέ. Aorist. sec. Syracusio more ον,
 pro ε, at εἶπ'ον εἶπάτω. Aoristus primus, ut τύν'ον.

ἐκέλευα, Aoristus primus à κελεύω. quādoq;
 præteritum fit præsens, à κρέζω. Præte. medium

25 κέλευα. inde κελεύω. Futu. κελεύσω. Aorist. ἐκέ-
 λευα. à πείδω, Præt. med. ἔπειδα, unde circum-
 flexum ἔπειδέω θῶ, à quo uerbale ἔπειθης.

ἔρηγ'ον. Præteritum medium ἐρηγόρα. unde
 Præsens ἐρηγοῶ.

ἔρομαι. Futu. ἐρήσομαι ab ἐρέομαι. Aorist. secundus medius ἠρόμην: nam ἐρόμην fit ab ἔρομαι.

εὐρέσκω. Futurum εὐρήσω ab εὐρέω. Aoristus primus passiuus εὐρέθην.

ἔχω. Fut. ἔξω per ἔ aspiratum. Præter. ἔχουσα. 7
Aoristus secundus ἔχον à χέω. Imperatiuus χέε
ἐπίχες πρόχες, à χῆμι, ut πάες à παῖμι, φρέες à φρέμι,
ad morem θέε à τίθην. Aoristus secundus med.
ἐχόμεν ἀνεχόμεν. Imperat. χεῖ ἀπόχε. At ἰχόμεν
ab ἰχω, uerbale ἄχετθ à χῆμι. Præteritum pass. 10
ἔχεμαι. tertia persona ἔχεθ, χετός, ἄχετθ, sic uer-
bale χέεις ab eodem. Aorist. primus pass. ἐχέθην
similiter ab ἔχεθ. sic illi Aoristi quos notauimus
pagina 102. uersu 4. ἐνρέθην, ἠρέθην, ἐπικνέθην. ἐρέε-
θην regulariter deduci possunt à passiuo Perfe- 15
cto uerborum in μι. In summa uerbalia quæ lon-
gam habent penultimam uocalem, proficiscun-
tur à circumflexorū Præterito: contrā, quæ bre-
uem, à uerbo in μι: nam huius Præteritum pas-
siuum, penultimam breuiat, ut χῆμαι ab ἔχημαι, 20
χέεις ab ἔχεμαι. ἄλωεις ἄλωτός, ab ἠλωμαι. δέεις à
δέδομαι, & ita in cæteris.

ἔω induo uel sedeo, augetur per ι. Præter. pass.
εἶμαι, Plusquamperfectum εἶμην. Participiūm εἶ-
μύθ. Aoristus primus εἶσα. Particip. εἶσας. uer- 25
bale εἶμα εἶμάθ augmentum seruat: unde ἰμά-
τιον ablato ε: sic ἰσέον ab εἶδω, ἰτίον ab εἶμι.

ἦν δ' ἐγώ, in quā autem ego, ἦσ' ὅς, inquit autē,
ille, dicta sunt per Aphæresin à φίμι, pro quo
ἠμί.

ἡμί. ἔφημ, ἔφησ. ἔφη, & φλώ, φῆσ, φῆ, unde ἦμ, ῆσ, ῆ.
ἦδα pro ῆσ pagina 104. uersu 5.

ἦδημ lætatus sum, & optatiuis ἠδείμ, Aorist
stus primus ab ἠδομαι.

7 θάπτω. Futurum θάψω. Aoristus primus ἔθα-
ψα. Aoristus secundus pass. ἐτάφημ à ταφω.

θέλω uel ἐθέλω tēpora sumit à θελίω uel ἐθελίω

Sūt autē plurima tū uerba tum nomina διηρολο-
γόμενα, hoc est, quæ dupliciter dici possunt. ὀρός

10 & ὀρός, ἀπροφός ἀπροφός, σαφής ἀσαφής, μικρός σμι-
κρός, ἀσάερω ἀσάερω, ὕθηνῶ ὕθηνῶ, θρυλῶ θρυλλῶ,
ναυαγῶ ναυηγῶ, σήκω ἐσήκω, ἀλινδιδῶμαι κελινδιδῶμαι.

Multa præterea sunt uel Barytona uel Circūfle-
κα, ῥίπτω ῥιπτέω, κύνω κυνέω, ἔλκω ἐλκέω, εἶδω εἶδέω,

15 δόκω, unde δόξω & δόκέω, πρύχω & πρυχώ, unde
πέρυχω μλίθ. Alia & Barytona, & Circūflexa,
& in μι. εἶδω εἶδέω εἶδημι: Alia in diuersis coniu-
gationibus, δυνάω δυνάξω. quorum omnium uari-
etias legendis autoribus est obseruanda.

20 θνήσκω. Futurum θανῶμαι. Aoristus secundus

ἔθανον à θείνω. Præteritum τέθνηκα à θνάω, & Ioniz-

cè τέθναα, ut βέβηκα βέβαα. Imperatiuus τέθναθι,

Optatiuus τεθναίμ. Infinitiuus τεθνάαι. Participi-

pium τεθνάς à τέθνημι præsentī, quod reduplica-

25 tur per ε, unde fit τεθνάσι tertia pluralis, ut ισᾶσι.

quanquā potest τεθνάσι Præteritum esse pro τέ-

θνάασι per Crasim, ut etiam infinitiuus τεθναῖαι

per ᾶ circumflexum, pro τεθναγῖαι. Participium

autem τεθνώς, à θνέω τεθνημι, Præteritum Βæο-

icum τέθνευε per ε, & Ionicè τέθνευε, τεθνεύε,
& ablato iota τεθνεύς, pro quo poëta τεθνεύς.

ἰδμεν pro ἴσμεν, scimus, more Dorico, ut ἴσμή,
ὀδμή, ut dictum est pag. 114. uersu. 18.

ἰκνῶμαι. Futurum ἴξομαι. Aorist. secundus me-
dius ἰκόμελω ab ἴκωμαι. Sic ἀκινῶμαι, Præter. pass.
ἀφίγωμαι, Aoristus secundus medius ἀκινόμελω.

ἰπῶμαι. Futurum. πῶσομαι. Aorist. secundus
ἐπίλω. med. ἐπιάμελω, Participium πῶμι ἀπο-
πῶμι. Infinitiuus πῶδι, & α in ε dicitur πῆδι
ἐπιπῆδι. quanquam sint quedam uel primæ uel
secundæ cōiugationis, ut τέθνημι à θνήω uel θνάω,
ita fuerit πῶσα ab πῶω ἰπῆμι. at πῆδι à πῆω
ἰπῆμι, sic composita ἀκίπῶμαι καδίπῶμαι. Præ-
teritum passiuum, πῆσαμαι. uel ab ἰπῆμι, uel à
πῆμι. multa enim nunc reduplicatione sunt af-
fecta, nunc carent πῆμι ἰπῆμι, τλήμι τέτλημι, &
consimilia.

ἰσέω sciendum, ab εἶδω. Præteritum passiuum
εἶσμαι εἶσαι εἶσαι. uerbale εἶσεω: at ἰσέω dicitur re-
iecto ε, ut ἰμάποιω sine diphthongo, cum tamen
fiat ab εἶμα εἶμα τ.

ἰτέω, & Pleonasmo ἰτητέω, ab εἶμι uado. Præ-
teritum actiuum esset εἶκα, passiuum εἶμαι εἶσαι
εἶται, unde εἶτέω, & ε sublato ἰτέω, ut fit in ἰσέω
& ἰσός. contra fit in θέμα, θέσις, ἀφισις, & huiusmo-
di. siquidem factum est θέμα à Præter. pass. τίθει-
μαι, unde regulariter deduceretur θεῖμαι, sed dici-
tur θέμα, reiecta subiunctiua: aut habenda est
ratio

ratio legitimi Præf. pass. neglectis Bœotis, quomodo diceremus τίθημι. Perfectum τίθηκα. Passivum τίθημαι corripiendo penultimam, unde θέμα, θέσις. & ἴημι Perfectum ἴηκα. Passivum ἴημαι ἄφριμαι, unde ἄφρισις. & ita in cæteris.

καθεζομαι. Futu. secun. med. καθέδωμαι cur autem per ἄ scribitur, dictū est pagina 42. versu 20.

κάθημαι. Futur. καθήσομαι. de hoc pagina 107.

λαγχάνω, λαμβάνω, λανθάνω, & μανθάνω, tem-

pora sumunt à λήγω, λήβω, λήθω, & μαθίω.

οἶομαι & Syncope οἶμαι. Imperfectum ὤμην.

Futurum ὄησομαι. Aoristus ὤηθην ab οἶομαι.

οἶδα, ab εἶδω. Præteritum med. οἶδα, secundâ

persona οἶδας & Aeolicè οἶδαδα. deinde per Syncopen οἶδα. Est autem pleonasmus θα fami-
liaris personæ in σ. εἶδα, ἦδα, παρηῆδα, ἐφηῆδα, ἐπεξῆῆδα, πῆῆδα, ἦσειδα, uel ἦσῆδα per η.

οἶοσι pro οἶθι, ut ἐφ' ὧτε pro ἐφ' ὧ: nam Ionicè abundat particula τε.

ὀμνύω & ὀμνυμι. Futurum ὀμύσω ab ὀμύω. Præteritum Atticum ὀμύμοικα.

ὀδέμ pro ὀδέμ, Doricum est, ut ὀδεδενῶ pro ὀδεδενῶ.

ὀφείλω. Futurum ὀφειλήσω ab ὀφειλέω. Syncope

autem ὀφλω. Futurum ὀφλήσω. Præteritum ὀφληκα. Aorist. pri. ὤφληκα. Aorist. sec. ὤφλω.

πάσχω, Futu. πάσομαι patiar, pro πάσομαι, η ἴησι, à πάθηω. at πάσομαι parebo aut credam, à πάθομαι. Aorist. secundus ἐπαθον à πάθηω. Præteritum

medium $\omega\acute{\epsilon}\pi\omicron\nu\theta\alpha$ à $\pi\omicron\nu\acute{\epsilon}\omega$. unde Præteritum acti-
uum $\pi\epsilon\omega\acute{\omicron}\nu\eta\kappa\alpha$. Medium $\omega\acute{\epsilon}\pi\omicron\nu\alpha$, & Pleonasmus
literæ θ , $\omega\acute{\epsilon}\pi\omicron\nu\theta\alpha$. Particip. $\omega\acute{\epsilon}\pi\omicron\nu\theta\acute{\omega}\varsigma$, $\pi\epsilon\pi\omicron\nu\theta\acute{\omicron}\tau$ Θ .

$\pi\acute{\iota}\pi\eta\omega$. Fut. $\pi\epsilon\sigma\delta\mu\alpha\iota$ Doricè usitatum est pro
 $\omega\acute{\epsilon}\sigma\delta\mu\alpha\iota$ à $\pi\acute{\epsilon}\tau\omega$. Dores enim futura circumflectūt $\S$
in omni coniugatione, pro $\omega\acute{\epsilon}\sigma\omega$ dicentes $\pi\iota\sigma\acute{\omega}$,
unde Fut. medium $\pi\epsilon\sigma\delta\mu\alpha\iota$. Præteritū $\omega\acute{\epsilon}\tau\omega\kappa\alpha$
à $\pi\acute{\iota}\omega$. Aorist. pri. $\acute{\epsilon}\pi\acute{\epsilon}\sigma\iota\sigma\sigma\epsilon$. Aorist. secund. $\acute{\epsilon}\pi\epsilon\sigma\sigma\eta$
à $\omega\acute{\epsilon}\sigma\acute{\epsilon}\omega$, at $\acute{\epsilon}\pi\epsilon\sigma\sigma\eta$ tertia pluralis est Aoristī pri-
mi pro $\acute{\epsilon}\omega\acute{\epsilon}\pi\sigma\sigma\eta$ per Syncopen, ut $\acute{\epsilon}\sigma\eta\sigma\alpha\eta$ $\acute{\epsilon}\sigma\alpha\eta$, 10

$\omega\acute{\iota}\nu\omega$. Futurum $\pi\acute{\omega}\sigma\omega$, Præteritum $\omega\acute{\epsilon}\pi\omega\kappa\alpha$ à
 $\pi\acute{\omega}$. Aorist. secund. $\acute{\epsilon}\pi\omicron\eta$, à $\pi\acute{\iota}\omega$ Imperatiuus $\omega\acute{\iota}\nu\theta\iota$:
nam legitimum $\omega\acute{\iota}\epsilon$ asciscit Pleonasmum syl-
labæ $\theta\iota$ $\pi\acute{\iota}\epsilon\theta\iota$, deinde Crasis ι , in ι , longum fit
 $\omega\acute{\iota}\nu\theta\iota$. Futurum secundum medium $\pi\acute{\iota}\omicron\mu\alpha\iota$ pro 15
 $\pi\acute{\iota}\delta\mu\alpha\iota$ ut $\phi\acute{\alpha}\lambda\gamma\mu\alpha\iota$ & $\acute{\epsilon}\delta\omicron\mu\alpha\iota$.

$\omega\omega\theta\acute{\alpha}\nu\omicron\mu\alpha\iota$. Futurum $\pi\delta\acute{\iota}\theta\mu\alpha\iota$. Aorist. secundus
med. $\acute{\epsilon}\pi\nu\delta\acute{\omicron}\mu\eta\eta$ à $\pi\delta\acute{\iota}\theta\omicron\mu\alpha\iota$. Præteritum pass.
 $\pi\acute{\epsilon}\tau\omega\nu\sigma\mu\alpha\iota$ pro $\omega\acute{\epsilon}\pi\delta\upsilon\sigma\mu\alpha\iota$, ut etiam $\acute{\alpha}\phi\upsilon\kappa\tau$ Θ pro
 $\acute{\alpha}\phi\delta\upsilon\kappa\tau$ Θ elidendo ϵ , ex diphthongo. 20

Annotatio.

$\pi\acute{\rho}\acute{\alpha}\tau\eta\omega$ facio. Futu. $\pi\acute{\rho}\acute{\alpha}\xi\omega$. Præt. $\pi\acute{\epsilon}\pi\acute{\rho}\alpha\chi\alpha$ sed
 $\pi\acute{\rho}\acute{\alpha}\tau\eta\omega$ uendo. Fut. $\pi\acute{\rho}\acute{\alpha}\sigma\omega$. Præt. $\omega\acute{\epsilon}\pi\acute{\rho}\alpha\chi\alpha$. Sunt
uero in Quarta coniugatione, quæ eadem signifi-
catione, tamen duplex habent Futurum. $\acute{\alpha}\rho\pi\acute{\alpha}\zeta\omega$,
 $\beta\alpha\sigma\acute{\alpha}\zeta\omega$. $\nu\upsilon\sigma\acute{\alpha}\zeta\omega$, $\pi\acute{\alpha}\iota\zeta\omega$, $\sigma\alpha\lambda\pi\acute{\iota}\zeta\omega$, $\xi\omega$ & $\sigma\omega$. 25

$\acute{\rho}\acute{\epsilon}\omega$. Futu. $\acute{\rho}\delta\acute{\iota}\sigma\omega$ & $\acute{\rho}\nu\acute{\eta}\sigma\omega$ à $\acute{\rho}\nu\acute{\epsilon}\omega$. Præteritum
 $\acute{\epsilon}\acute{\rho}\acute{\rho}\nu\eta\kappa\alpha$. Aorist. secund. actiuus $\acute{\epsilon}\acute{\rho}\acute{\rho}\nu\eta\eta$ à $\acute{\rho}\nu\eta\mu\iota$: aut
secun. pass. à $\acute{\rho}\nu\acute{\epsilon}\omega$, etiam si $\acute{\rho}\nu\acute{\omega}$ circumflexum des-
init in $\acute{\omega}$ purum. Composita sunt $\acute{\epsilon}\pi\acute{\iota}\acute{\rho}\acute{\rho}\acute{\epsilon}\omega$ διαρ-
 $\acute{\rho}\acute{\epsilon}\omega$

ῥέω per geminum ρρ. nam ut ε augmentum syllabicum duplicat ρ, ita & præpositio finita in uocalem. ῥῆμα ἐπίῥρημα, ῥήγνυμι κατὰῥήγνυμι, ῥήξαι περιῥήξαι. proinde κατὰῥάκτης fit à uerbo ῥάσσω κατὰῥάσσω, sed κατὰῥάκτης (nam utrunq; inuenitur, uenit ab ἀράσσω κατὰῥάσσω per unum ρ, pro quo & ἀῥάσσω dicitur, unde σωμαῥάσσω : nam συῥάσσω à ῥάσσω.

ῥήγνύω & ῥήγνυμι. Futu. ῥήξω à ῥήγω. Aorist. sec. 10 παλ. ἐῥῥάγνυ. Præt. med. ἐῥῥωγα pro ἐῥῥηγα siquidem hoc uerbum pro η, capit sæpe ω, sic διέῥῥωγα διέῥῥωγός. ut etiam dicitur ἀρωγός pro ἀρηγός.

ῥώννύω & ῥώννυμι. Futu. ῥώσω à ῥώω. Præter. ἐῥῥωκα. Passiuum ἐῥῥώμαι. Plusquamperf. ἐῥῥώμην. 15 Imperat. ἐῥῥώσο ἐῥῥώσω. Infinitiuus ἐῥῥώσθαι.

σβγνύω σβγίνυμι. Futurum σβέσω & σβήσομαι à σβέω. Aoristus secundus ἐσβην à σβῆμι. aut est Aoristus secundus passiuus à σβέω, secundus Aoristus actiuus ἐσβον. Passiuus ἐσβην.

20 σέω. Aoristus primus ἐσθα per a purum. Aoristus pass. ἐσύβην pro ἐσδύθην.

σπγίδω. Futurum σπέσω à σπέδω. quandoq; Aeolicè pro Subiunctiua uocali consonans, σπέρω, σπέῖρω, γένατο γήνατο.

25 σωίημι, intelligo Aorist. pri. σωῆκα, & Atticè ἐσωῆκα per geminum augmentum, ut ἠνώχλην, & similia. Aorist. secundus σωῶ. Impera. σωίεις, Partic. σωίεις. Atticè autem ξωίημι, ξωῆκα, ξωῆν, ξωίεις, ξωίεις. ut pleraq; alia, communiter per σω

effertur, Atticè per ξυρ, σωοικθ ξωοικθ.

συρξήγνυδα compolitum à σω & ρήγνυδα.

Quomodo uerò se habeat σω in compolitis, docere possunt subiecta exempla.

βαίνω, σύμβαίνω, γράφω συγγράφω, ζάω συζάω, κέμνω συγκέμνω, λέγω συλλέγω, μανθάνω συμμαθάνω, παίζω συμπαίζω, ρέω συρρέω, σείω συσείω, σέλλω συσέλλω, φημί σύμφημι, χέω συγχέω, ψηφίζω συμψηφίζω. Idem iudicium de mutatione ν, in præpositione εν, βαίνω ενβαίνω, γράφω ενγράφω, & cætera, nisi quòd ante σ, non εν mutatur ν, σείω ενσείω, σημαίνω ενσημαίνω.

τέμνω. Fut. τμήξω à τμήγω. Aorist. secun. ἐταμορ uel ἐτεμορ. Participium ταμών uel τεμών.

πίπτω. Futu. πέξω à πέκω. Præterit. med. πέπηκα.

Aorist. secun. ἐπεκορ per ε: nam secundo Aoristo uertit ε in α, id ferme fit præsentè aliqua immutabili, δέρω ἐδ'αρον, πλέκω ἐπλακορ.

πρώσκει. Futurum πρώσω à πρώω. Sæpe Barytona quoque habent reduplicationem, δρώ διδράσκω, μένω, μιμνήσκω. 10

τρέχω. Futurum τρέξω per θ. Præteri. διεδράμικα à δραμέω. Aoristus secundus ἐδραμορ à δρέμω. Futurum secundum med. δραμῶμαι.

πρώγω. Aorist. sec. ἐφαγερ à φήγω. Fut. sec. med. φάγομαι pro φαγῶμαι, ut ἐδραμαι & πίομαι. 15

τυγχάνω. Futu. τεύξομαι à τδύχω. Aorist. secundus ἐτυχορ. Præteri. τετύχηκα à τυχέω. at τετύχηκα, tertia præteriti passiuui pro πέτδνκ' à τδύχω. uide in ἀφηνίθ' pagina 112, uersu 10.

ὑποχρῶμαι. Futurum ὑποχρήσομαι. Præteritum ὑπέχρημαι, Aoristus primus ὑπέχθει. Aoristus secundus med. ὑπέχθην ab ὑποχέομαι: at Futurum ὑποσῆσομαι ab ὑπέσταμαι. Aorist. sec. ὑπέστη.

5 φαίμαι dicere, præsentis φημι: φαῖμαι uerò per α, primus Aoristus à φαίνω, pro quo & φῆμαι, ἀποφῆμαι, ut μᾶμαι μῆμαι.

φέρω. Futurum οἴσω, ab οἶω. Aorist. pri. ἤνευκα.

Secūdus ἤνευκον ab ἐνέγκω. Præteritum medium

61 Atticum ἐνένοχα, διγενένοχα ab ἐνέχω. Aoristus primus pass. ἤνεχθην. Participium γέχθεις: sic ἀναφέρω ἀνῆνεχθην, ἀνγενεχθείς refocillatus. Ceterum per Syncopen dicta sunt φέρειν φρέϊν. φέρω φρω, unde φρέϊμι. Imperat. secundus Aoristus φρεῖς εἰσφρες,

71 ἔκφρες, ut θῖς. Aoristus primus ἐφρησα. Futurum φροσω εἰσφρέσω.

φθάνω. Futurum φθάσω à φθάω. Aoristus secundus ἐφθην à φθῆμι. Optatiuus φθάσω.

φθίνω Futurum φθίσω à φθίω. complura in νω,

20 dum tempora formant negligunt ν, φθαίνω, φθίνω πίνω, tanquam φθάω φθίω, πίω.

φύω. Futu. φύσω. Aorist. secund. ἔφυρ à φύμι.

χαίρω. Futurum χαρήσομαι. Aoristus secundus passiuus ἐχάρην à χαρίω.

25 χάσκω, Futurum χανῶμαι. Præteritum med. κέχνηα. Aoristus secundus ἔχανον à χάνω.

χέω, Futurum χεύσω. Aorist. primus. ἔχεα. Imperat χέον ἐχέον. Infinit. χέαι ἐκχέαι. Aoristus secundus ἐχέον. Futurum secundum χεῶ ἐκχεῶ,

χρή οportet, à χρήμι per Apocopen χρή, ἀπό χρη.
Imperfectum ἐχρη & χρηῖ. Infinitivus χρῖναι.

ὠδέω. Futurum ὠσω. Aoristus primus Atticè
ἔωσα. Præteritum pass. ἔωσμαι ab ὠθω.

ὦταυ pro ὦ ἐτάυ, ἐτης amicus, unde ἐτάυ, ut, ἐρ-
μῆς ἐρμαῖ, μέγισθ & μεγαίσταυ, ὦ ἐτάυ, sed Synalœphe
contrahit in ὦταυ.

Annotatio. Rimantibus uerborum themata, præcipuum
sit, ut in promptu, & tanquam ob oculos habeāt
coniugationem τύπτω, ποιέω, & τίθημι, ac singu-
lorum temporum exactè norint terminationes.
Deinde memores quomodo formentur tempo-
ra, sensim ascendant, donec statuendum sit præ-
sens. Participium ὀφθησόμενθ, à Futuro primo
ὀφθήσομαι. Aoristus primus ὠφθη. tertia Præter.
pass. ὠπῆ, prima ὠμμαι, Præt. acti. esset ὠφα, Fu-
turum ὀψω. igitur præsens ὄβω, ὄπω, ὄφω, ὄπτω, ὄβο-
μαι, ὄπομαι, ὄφομαι, uel ὄπτομαι, sed adhibitum le-
xicon commonstrabit ὄπθομαι.

A C C E N T V S.

*Accentuum
ratio.*

Accentus acutus afficit ultimam syllabam,
penultimam, aut antepenultimam: Cir-
cunflexus ultimam, aut penultimam: Grauis ul-
timam tantum. Dictionibus autem quæ sic, uel
sic notantur, huiusmodi tribuerunt uocabula. 25

θεός ὀξύτενον, acutus in ultima.

λόγθ παροξύτενον, acutus in penultima.

τυπτομεν πεπαροξύτενον, acutus in antepenult.

ποιῶ περιανώμενον, circumflexus in ultima.

βοᾶτε

βοᾶτε πεποδισώμλιον, circūflexus in penult.
 πμὴ βαρύρον, grauis.

Grauis in omni syllaba intelligitur, quæ nec acuitur, nec circumflectitur: at signatur solum in ultima. Nam ultima acuta, fit grauis, ob consequentiam dictionis, θεὸς ἡμῶν. Excipe τίς, interrogatium, τίς ἐπίμσε.

Casuum & Personarum accentus fermè manet in eadem syllaba. ὁ λόγος, τὸ λόγος, τῆς λόγος, τὴν λόγος, τῶν λόγος, τῶν λόγος, τῶν λόγος. Quando autem mutetur accentus, aut e loco migret, sic est accipiendum.

Accentus
quando locū
mutat.

σῶμα σῶματος, ὡ in ῶ, quia antepenultima non circumflectitur. σῶματ' α σωματῶν, ultima si fuerit longa, non acuitur antepenultima, excipe Attica, μνίλεως, λέξιως, & similia. βοάτε βοᾶτε, ἀε in ᾶ. ex acuto & graui fit circumflexus, excipe πλὴν λητόα, λητόα, & τὸ νόω, νόω, ἀ νόω, & νῶϊ, νῶϊ, ab ἐγώ. Dualia enim in ω, semper acuntur, etiam contracta. ἐσῶς ἐσῶς, non ἐσῶς. Ex graui & acuto non fit circumflexus: ἐσῶς ἐσῶτ' α. Longa ante finalem breuiem circumflectitur, ἐσῶτες ἐσῶτων. Longa ante finalem longam acuitur, ἡρακλῆς ἡρακλέα. Breuis non est capax circumflexi, nec item longa positione, sed natura. σῶμα, τῆχ' α βοᾶτε, βοᾶ.

Diphthongi finales αι, & οι, in accentibus habentur breues, μέσαι, ἄνθρωποι. Excipe aduerbia, οἶκοι domi (nā οἶκ' α nomen plurale) & Optatiuos ποιῆσαι fecisset. at ποιῆσαι Infinitiuus Aoristi primi actiui: ποιῆσαι autem Imperatiuus Aoristi

rīsti primī medij.

In declinationibus parīsyllabicis, circumflexuntur Genitiui & Datiui, licet reliqui casus acuantur. ὁ ποιητής, τῷ ποιητῷ, τοῦ ποιητῆ, τοῖς ποιηταῖς, τῶν ποιητῶν, τοῖς ποιηταῖς. Idem iudicium de genitio duali & plurali quintæ declinationis. ἡ χεῖρ, τῇ χειρὶ, ταῖς χειροῖν, τῶν χειρῶν.

Primæ et secundæ declinationis nominum. Substantiuorum primæ & secundæ declinationis genitiuus pluralis circumflexit ultimam. ὁ ἀνείας, τῶν ἀνειῶν non ἀνείων. ἡ μῦσα, τῶν μουσῶν non μύσων. Adiectiua uerò secundæ declinationis, à masculinis tertiæ, Genitiuum parem habent masculino. ὁ ἅγιος, τῶν ἁγίων, ἡ ἁγία, τῶν ἁγίων. Quòd si masculinum sit Quintæ, ultima Genitiui fœminini circumflexitetur. ἡ ἰδέυς, μέλας, τῆς ἰδέως, τῶν ἰδέων, μελάνωρ, τυπτόντων. ἡ ἰδέϊα, μέλαινα, τῆς ἰδέϊας, τῶν ἰδέϊων, μελαινώρ, τυπτόσων, in quibus etiam non eadem est penultima Genitiui in utroq; genere.

Quintæ. Quintæ declinationis Genitiui & Datiui dissyllabi, Accentum sortiuntur in ultima, Accusatiui autem Nominatiui & Vocatiui in priore. ἡ χεῖρ, τῇ χειρὶ, τῇ χειρῶν, τῶν χειρῶν, αἰὼ χεῖρες, τῶν χειρῶν, ταῖς χεῖρας, τὰς χεῖρας. Excipe participia, θεῖς, θέντες, θέντι : ὦν, ὄντες, ὄντι. &c. etiam τῶν παίδων, τῶν πρώων, τῶν πάντων, & τοῖς παῶσι.

Circumflexuntur εω, & ου, finales, ὁ βασιλεῖς ὁ βασιλεῦ, πανταχῶ. præter aduerbium ἰδ' ecce, at ἰδῶ

Ὡς Imperatiuus, ut τυωῖ.

Vocatiuus in es, à proprijs in ns est πεπεροξύρον⊕. ὁ δὴμοδῶγης, ὡ δὴμῶδῶγης. ὁ ἠράκλῆς ἐ⊕, ὡ ἠράκλεες, Crafī ἠράκλεις.

Irregularia sunt, ἡ μίᾱ ρι μιᾶς, τῆ μιᾶ, τῶν μίᾱρ. ὁ δευότης, μητιέτης, ὡ δ'έσποτα, μητιέτα, etiam ἡ μήτηρ θυγάτηρ, τ' μητῶρ⊕ θυγατῶρ⊕, non μήτῶρ⊕ θυγάτῶρ⊕.

Particulæ, α, ευ, δυς, crebrò Accentum retrahunt παιδ'δυτός, ἀπαίδ'δυτ⊕. ταίτός, ἐντακτ⊕, κνητός, δυσκίνητ⊕. Sic ἐκῶρ, ἀέκωρ, & Crafī ἄκωρ. λόγ⊕, ἄλογ⊕, & cætera.

Verborum & Participiorū Accentus, obseruandi sunt in coniugatione uerborum, τύπτω participiorū ποιέω, & τίθημι. Præterita & Aorist. priore longa, seruant Accentum in compositis ἐχου, κατέχου. εἶπα, ἀφείπα. εἶμαι, ἀφείμαι. ἦπα, σιωῆπα. præter οἶδα, σιωοἶδα, non σιωοἶδα.

Monosyllaba longa, relicta Post Apocopen, acuiuntur: χῆμι χῆ. post Apharesin autem circumflectuntur: ἐφημ, ἐφης, ἐφη. φῆμ, φῆς, φῆ. & ἦμ, ἦς, ἦ. at breuia sunt acuta, ἐβαρ βάρ.

Quædam omnino carent accentu, ὁ, ἡ, εἰς, ἐς, ἐκ, ἐξ, γν', ἐ, ὄ, ὄκ. Accētū omni
no carentia.

Interdū præter Accentū natiuū, (qui unus est tantum in una dictione) asciscitur alter, propter dictiones Encliticas, quæ proprium Accentum remittunt ad præcedentem syllabam. Sunt autem Enclitica τῆς, τῶς, Infinita: τῶ, τῷ, pro τῶς τῶι.

πνί: εἰμί & φήμι toto præsentate: μὲ μοι μὲ: σὺ σοὶ σέ:
 Aduerbia infinitè capta ποθ' ἐμ, ποτ', ποθί, πῶς,
 πῶ, πῆ, πῶ, τέ, γέ, ut εἴτις, εἴτινα, εἰπέ μοι, σῶμά σου,
 εἰκοσέ μου

Persona ἔσθ, principium orationis, aut subdi- 3
 ta post, ἔκ, καὶ, ἀλλά, ὡς, εἰ, ἔσθ, remittit Accen-
 tum in priorem syllabam. ἐστὶ πόλις, καὶ ἐστὶν, ἀλλ'
 ἐστὶ, ὡς ἐστὶ, εἰ ἐστὶ, τῶτ' ἐστὶ. alioqui in præcedentem
 dictionem, καλὸς ἐστὶν, ἀνδρῶν ὡς ἐστὶ, σῶμά ἐστὶ, ἐρμῆς
 ἐστὶ. Et de Accentu quidem hæcenus. 10

RATIO SYNTAXEOS.

Reliquum est, ut de Constructione, quate-
 nus est opus, agamus.

Constructio
Græcorum. De Græcorum constructione, tantum præ-
 cipienda sunt ea, in quibus nobiscum non con- 15
 sentiunt.

Neutrum plurale uerbo gaudet singulari, ἴδω
 πρὸς ἑαί, pro πρὸς ἑαίσι.

Genitiuo. Genitium multis adhibent, quibus nos
 Ablatiuum; siquidem uterq; casus ponitur ab- 20
 solutè. Latini me præsentate, Græci μὲ πᾶροντες.
 Quandoq; participium solum, ἐλθόντων δὲ, ubi
 autem uenissent, intelligendo casum rei conue-
 nientis. Atticè pro hoc Genitiuo est Accusati-
 uus, & fermè cum ὡς & ὡσπερ. ὡς τὸν ἄνδρα ἔσθ 25
 ποιόντα, pro τὸν ἀνδρὸς ποιόντα. Estq; istud re-
 ceptissimum in participijs impersonalium, δέω
 δέω. ἐξόν, ἐνόμ, πωσῆνομ, παρόμ. ἐνδεχόμενον. ἐξόν
 ἀντὼ ποιῆσαι, cum ipsi permissum esset facere, ὡς
 μὲ ἐμ

μηδὲν αὐτῷ διαφέρειν, tanquam nihil eius intersit, δῆξαι ἐμοὶ γράψαι, ubi mihi statutum esset scribere, ἀδύλων ὄν, cum sit incertum, & cætera.

Genitiuum postulant Comparatiuus & Superlatiuis, σαχάνης δικαίωτερος: ἑλλης ὁ ἀπάντων.

Verba quæ animi affectionem significant, ἐρῶ, ἐπιθυμῶ & similia.

Verba sentiendi, curandi, participandi, priuandi, assequendi, frustrandi, dominandi, dissidendi, copix & inopix, quorum exemplis susperfedendum duximus, monuisse tantum contenti. Adhæc uerbalia per α priuatiuum facta, ἀδέατῳ ἀληθείας. Verbalia in ικός, πορευτικός τῶν ἐπιτηδείων. & Adiectiua plurima ἄξιῳ, ἀνάξιῳ, ἀπειρῳ. Et alioqui quoduis adiectiuum partitiuè positum, οἱ γνήσιοι τῶν φίλων, qui inter amicos ingenui sunt: quale illud Plinianum, Quorum oblonga. Prætereà uerbum substantiuum εἰμι & γίνομαι, τέτων δδὴν ὁ πλάτων, horum, aut de numero horum est Plato, quod uerbum quandoq; omittitur, οὐδὲ τῶν ἀδικόντων ἐγώ.

Partitionis Genitiuum mutant in casum partiuum, οἱ ἀνθρώποι. οἱ μὲν ἀγαθοί. οἱ ἢ πονηροί, pro τῶν ἀνθρώπων. sic αὖτὸς φίλος, τὸς μὲν ἀπέκτεινε, τὸς ἢ πένητας ἀπέδεξε, pro τῶν φίλων. & ita per omnes casus.

Crebrò etiam Genitiuus ἐλλειπτικῶς ponitur, deficiente ἐνεκα, ὀυλαϊμονίζωσε φη τύχης, hoc est

ἐνεκα τ' τύχης, ob felicitatem, aut quod ad felicitatem pertinet: utrunq; enim significat ἐνεκα: & ὦ μακάριε θιδεας, beatus qui ista uideris.

In Genitiuo ponitur materia, πεποινται λιδα.

Pars ἐπιον το οινς, λαβόμενθ τ' ποδς. Pretium, 5 ὠνησάμεν δ' ὕο ὀβολῶν. Tempus, νυκτὸς καὶ ἡμέρας ἀποδ' ἄζει. Temporis uerò continuitas in Accusatiuo, ὅλιν πλὴν ἡμέραν ἐργασάμεν, quod & in Datiuo, εἰκοσιν ὄλοις ἔτεσιν ἀποδ' ἡμέρας.

Genitiuum regunt, ἀλιν, ἐνεκα, χάριν, αἶν, δί- 10 κλιν, πλιν, μετὰ ξύ, πάρεργον, φθύ, ὦ, βαβαί ἡράκλεις, οἱμοί, & huiusmodi exclamations. etiam ἔθύ, πόρρω, ἀπο pro ἀποθην, ἔξω, χωρὶς. Et aduerbia localia πῶ, πόθην.

Datiuo. Datiuo tribuuntur uerba sequendi ἀκροθεῶ, 15 ἐπομαι. Certandi εἰζῶ, πολεμῶ, ἀγωνίζομαι, μάχομαι. Quæcunq; passiuè capiuntur πεποινται μοι, pro ἔω' ἐμῶ, ἀγνωσθ τοῖς πολλοῖς, uulgo ignotum. Composita ἀσώ & ὀμῶ, σὺ τροφῶ, ὀμόψηφῶ. Datiui casus est, instrumentum ἀπέκτενε τῶ 20 ξίφει. Causa, φθόνω ταῦτα ποιεῖ. Modus actionis τίνι τρόπῳ γραφεῖς; & quandoq; pretium, Chryf. ἰδίῳ θανάτῳ τὸ ποίμνιον πωλάμενθ.

Datiuum habent cum Genitiuo ἀμυσθητῶ, μετέχω, κοινωνῶ, συγγινώσκω, φθονῶ. & impersonal: 25 ἰα δει, μέτεσι, μέλει, μετὰ μέλει. In Datiuo pronominis αὐτὸς, sæpenumero intelligitur prepositio σὺ, ut ἀποτεμὼν αὐτὰς ὠλένας τὰ πῶδρά, hoc est, σὺ αὐτὰς.

Accu

Accusatiuum admittit quoduis uerbum, non *Accusatiuō*
 minis ab eo deducti, ταύτος γάρως γαμῶν, ἀδικῶ
 σε ἀδικίαν, aut nominis relatiuum, ἡ ἀδικία ἢ
 ἀδικῶ σε.

5 Vbiq̄ locus est Accusatiuo, si intelligas ἡ
 σύρθη και τῶνομα, ἢ τῶ πατρίδ' α. sic Vergilius,
 Cætera Grauius.

Et qualia sunt poetis nostris usitata, fra-
 ctius membra, & similia, ἢς Græci passim utun-
 10 tur, τῶ εἶνα κορύνης μεσός, κόσμιθη τῶ ἀναβολῆν,
 τὸ χῆμα ὑπερεῶς.

Passiua regunt Accusatiuum uerbi Actiui,
 ut ἐπιβέπεις ἐμοὶ τῶ διαίταν, sic passiuè, ἐπι-
 15 τρέπομαι τῶ διαίταν, & ἐγχειρίζομαι ταύτην τῶ
 ὑπὲρ μέλαινα.

Verbalia in ἑορ, uerbi sui postulant Accusa-
 tiuum, γραπτέον ἐμοὶ ἐπισόλῳ. Interdum secun-
 dus Accusatiuus inuicem Datiui succedit, ἰα-
 20 τέον τῷ νόσῳ, ἀμελῶσα τῆς αἰτίας.

Atticè Accusatiuus pro Genitiuo, ἀπσερῶ σε
 τὰ χρέματα pro τῶν χρημάτων. Et pro Datiuo οἶά με
 ποικίς, pro ἐμοί. *Atticifinus.*

Quando Infinitiuus & Verbum præcedens
 ad eandem pertinent personam, non est opus
 25 Accusatiuo, ἐφη ποιήσῃν dixit faciurum, nempe
 se, ut Terētius, Pollicitus sum suscepturum. In-
 finitiuus non tam Accusatiuum habet, quàm
 Nominatiuum. φησὶν αὐτὸς ἀτίθη γε γνήδι, di-
 cit se autorem fuisse. οὕτως ἀπέχωρ ἢ ἀλαζονείας,

ὡσεὶ πάντα εἰδὼς, μηδὲν εἰδέναι οἶεσθ', tam alienus ab arrogantia, ut cum omnia norit, tamen se nihil scire putet.

Infinitiuo iiii. Iunguntur infiniti ὡς, ὡσεὶ, πρὶν, πρὶν ἢ, ἐπεὶ δὲ ἢ, ὅτε.

Relatiuum. Relatiuum eodem casu ponunt cum antecedente. *ἔχω βιβλίους, ἐκ τῶν ἐπιστολῶν ἔγραψα.* hinc sunt illa, *ἀνδρὶ οἷω σοι, ἀνδρὶ οἷόν σε.*

Participia. Participium tanquam pro Infinitiuo, cum uerbis perseverandi, ἀγαπῶν με διατέλει. desistendi, οὐ παύσομαι θυλῶν. & cum uerbis affectionem animi significantibus, μέμνημαι ἰδῶν, οὐ σωίεσθαι μάττω πονδόντες. sic Vergilius, Sensit medios de lapsus in hostes.

Aduerbiuum cū Articulo. Articulo uestitum aduerbiuum fit adiectiuū, ὁ χθὲς hesternus, quod si iungatur Præpositio-
ni cum suo casu, intelligitur commodum ali-
quod Participium, ὁ γὰρ τοῖς οὐρανοῖς, nempe ὡν
aut οἰκῶν.

Præpositio. Præpositionum uaria significatio, uariat regimen.

Genitiuum. Genitiuū habent, ἐκ, uel ἐξ, ex, significās locū, tempus, materiam, causam. πρὸς ab, coram, iurandi, officij. πρὸ ante, locum, tempus. ὑπὲρ contra, super, de, ab. ὑπὲρ per. μετὰ cum. παρὰ ab. ἀντι pro. ἐπι circa, super, etiam tempus significat. πρότι pro
ἄρ ἀ, ex. ὑπὸ præ, sub. ὑπὲρ pro, de, super.

Datiuum. Datiuū, γὰρ in, σὺν cum. πρὸς iuxta, παρὰ apud, ὡς propter, in potestate, post, super, contra; πρὸς pro, in, circa; ὑπὸ sub,

Accu

Accusatiuum, eis uel es in, ad: *ἀνὰ* per: *ὑπὲρ* per, *Accusatiuo.*
 secundum, circa: *ὑπὲρ* propter: *μετὰ* post: *παρὰ* ad,
 præter, propter: *ἐπι* ad, in: *περὶ* circa, circum, pro-
 pe. *ὑπὸ* sub. *ὑπὲρ* supra, ultra.

De *ἀμφὶ* iudicandum, ut de *περὶ*, quod uitas-
 tius est.

Dixæ *ἠλειπτικῶς* ponuntur cum Genitiuo. *ὄν* *Eclipses.*
 deficiente Dariuo: *εἰς* deficiente Accusatiuo: *ὄν*
ἄδ' ε pro *ὄν οἴκω τῷ ἄδ' ε*: *εἰς διδ' ασκέλα*, pro *εἰς οἴ-*
 10 *κίω τῷ διδ' ασκέλα*.

Dicunt præterea *οἱ περὶ πλάτωνα*, hoc est, *Plas* *Annotatio.*
το, *οἱ ἀμφὶ Σωκράτῳ*, hoc est, Socrates. Verum
 istiusmodi orationis formas, & breuiter quic-
 quid ad Græcianas phrasas attinet, doctissime
 15 persecutus est Budeus in suis cōmentarijs, quos
 nuper & emendatè, & eleganter, magno studio-
 forum bono, excudit Badius, optime semper de
 literis meritis. Eum librum comparare sibi de-
 bet, quisquis serio Græcari uolet.

30

A B R E V I A T I O N E S

perpulchræ, quibus frequentissime
Græci utuntur.

ε̄ ualet *αγ*, ut *μῶσ*

ε̄ ualet *αγ*, cum accentu

grauī, ut *τὴν διαφορῆ*

ου ualet *αυ*, ut *ταῖς μῶσ*

οῡ ualet *αῖς*, ut *ταῖς τιμῆ*

ε̄ ualet *ας*, ut *τῆς ἡμῆρ*

ε̄ ualet *αῖς*, ut *τῆς διαφορῆ*

ἀπ̄ facit, ἀπὸ

αγ̄ facit *αγ*

γγ̄ ualet *γγ*

γὰρ } ualet γὰρ
 γῶρ }
 γῶ }
 γῆ ualet γέρ
 γω ualet γου
 γρ ualet γρ
 ἦ ualet δέ
 δῆ ualet διὰ
 δο ualet δε
 δω ualet δυρ
 ε̄ facit ερ, ut τῦπτομ̄
 ε̄ facit ἐρ, ut μ̄ μέρ
 ε̄ ualet ερ, ut λέγ^α
 ε̄ ualet εῖρ, ut εἶπ^α
 ε̄ ualet ες, ut αἶαντ̄
 ε̄ } ualet ε
 εἶν ualet εἶναι
 ἐ̄ } ualet ἐπὶ
 ἐ̄ }
 ἐξ ualet ἐξ
 ἐν ualet ἐν
 ἐρ ualet ἐρ
 ετο ualet ετο
 εν ualet εν
 ἐς ualet ἐς
 ἐστὶ ualet ἐστὶ
 ἦρ ualet ἦρ
 ἦρ facit ης, ut φη μῶσ^α

ἦρ ualet ἦρ, φη τιμ^α
 ης ualet ης, ut τῆς μῶσ^α
 ις ualet ις, ut φύσ^α
 και } ualet και
 και }
 κατὰ ualet κατὰ
 λλ ualet λλ
 λο ualet λο
 μέρ } ualet μέρ
 μέρ ualet μενομ
 ος ualet ος
 ορ ualet ορ, ut τὸν λόγ^ο
 ορ, cum graui ut
 τὸν θε̄
 ος ualet ος, ut ἀνθρωπ̄
 ος ualet ος, ut χορ̄
 ου ualet ου
 παρ ualet παρ
 παρ } ualet παρ
 παρ }
 παρ ualet παρ
 πο ualet πο
 πο ualet πο
 πορ ualet πορ
 πω ualet πω
 πω ualet πω
 πω ualet πω
 ρ ualet ρ
 σσ ualet σσ
 σσ ualet σσ

ϸ ualet σσ
 ω ualet σπ
 θ ualet σθ
 θ̄ ualet σθαι
 χ ualet σχ
 ς ualet στ
 ς̄ ualet στρ
 τ̄ ualet ττ
 τ̄ }
 τ̄ω } ualet ται
 τ̄ }
 τ̄η } ualet τῆς
 τ̄ω ualet τῆς
 λ ualet τι
 τ̄ }
 τ̄ω } ualet τῆς

ϸ ualet τσ
 ϸ̄ ualet τσ̄
 τ̄ω } ualet τσ̄
 τ̄ω } ualet τῶν
 τ̄ω } ualet τς
 τ̄ω } ualet τς
 τ̄ω ualet τσ̄ς
 τ̄ω ualet τσ̄το
 τ̄ ualet τὸν
 τ̄ω ualet τῶ
 ὑ̄ω ualet ὑπὸ
 ω ualet υπ
 υ ualet υι
 ω ualet ὦ
 Ϻ ualet ως, ut φύσεϺ

F I N I S.

1. Under the
 2. Under the
 3. Under the
 4. Under the
 5. Under the
 6. Under the
 7. Under the
 8. Under the
 9. Under the
 10. Under the
 11. Under the
 12. Under the
 13. Under the
 14. Under the
 15. Under the
 16. Under the
 17. Under the
 18. Under the
 19. Under the
 20. Under the
 21. Under the
 22. Under the
 23. Under the
 24. Under the
 25. Under the
 26. Under the
 27. Under the
 28. Under the
 29. Under the
 30. Under the
 31. Under the
 32. Under the
 33. Under the
 34. Under the
 35. Under the
 36. Under the
 37. Under the
 38. Under the
 39. Under the
 40. Under the
 41. Under the
 42. Under the
 43. Under the
 44. Under the
 45. Under the
 46. Under the
 47. Under the
 48. Under the
 49. Under the
 50. Under the
 51. Under the
 52. Under the
 53. Under the
 54. Under the
 55. Under the
 56. Under the
 57. Under the
 58. Under the
 59. Under the
 60. Under the
 61. Under the
 62. Under the
 63. Under the
 64. Under the
 65. Under the
 66. Under the
 67. Under the
 68. Under the
 69. Under the
 70. Under the
 71. Under the
 72. Under the
 73. Under the
 74. Under the
 75. Under the
 76. Under the
 77. Under the
 78. Under the
 79. Under the
 80. Under the
 81. Under the
 82. Under the
 83. Under the
 84. Under the
 85. Under the
 86. Under the
 87. Under the
 88. Under the
 89. Under the
 90. Under the
 91. Under the
 92. Under the
 93. Under the
 94. Under the
 95. Under the
 96. Under the
 97. Under the
 98. Under the
 99. Under the
 100. Under the

ANNO-TATIO-

NES RENATI GVIL-

LONII IN GRAMMATI-

CAM GRAECAM

CLENARDI.

*

Alpha, uita, &c. Clenardus pagina 3.

P V D Græcos literæ sunt tantum uigintiquatuor: quarum figuræ, nomina, & potestates (quæ tria literis cuiuscunque lingue accidunt) deinceps collocantur apud Clenardum pag. 3.

Figura enim id nec dubie est, quod certis lineamentis atque tractibus, literæ corpus depingit. Nomen est ipsius clementi appellatio. Potestas uerò, literæ ipsius ualorem pronuntiatione indicat. Multiplex quidem certe & uaria est cuiusque literæ figura, cuius uarietatem colliges: tum ex Clenardo, tum ex elementalibus libellis, qui uulgi manibus quotidie teruntur.

Idem de earundem nomine & potestate facito.

Vocales longæ η, ω, &c. Clenardus

pagina 4. uersu 1.

Capitalis & primaria omnium literarum Græcarum diuisio est, ut illas findas in Vocales septem, & in septemdecim Consonantes. Vocales deinde subdiuidas in longas duas, η, ω: in duas breues, ε, ο: & in tres ancepites, α, ι, υ. Longæ sunt, quæ semper longam efficiunt syllabam, nisi cum terminant dictionem, & sequens dictione incipit à uocali: tunc enim uocales natura longæ, & diphthongi omnes communem faciunt syllabam. Animaduersione igitur dignum, η, α, in capite, seu initio dictionum, in medijs item dictionibus, in fine dictionum sequen-

A   te con

te consonante, perpetuò longas esse. Et si contigerit (ut dixi) illas finire dictionem, & sequentem dictionem incipere à uocali, tum *η*, & *ω*, omnes præterea diphthongi tam proprie quàm improprie (quæ & suapte natura longæ sunt, haud secus atque *η*, & *ω*) in carmine redduntur ancipites. Proinde ante uocalem sitæ, pœtica licentia sæpissimè corripuntur.

Breues uocales *ε*, *ο*, sunt, quæ semper breuem faciunt syllabam, nisi extendantur positione. Fit autem & Græcis & Romanis positio, quando post uocales naturâ breues (cuiusmodi apud Græcos sunt, *ε*, & *ο*) duæ subsequuntur consonantes, ut *ἔπος*, id est, septum, seu uallum: *ἔραυ*, id est, eruptio, motus, impetus in quibus *ε*, & *ο*, positione producuntur. Et apud Latinos, *Arma uirumq;*, &c. Aut quando litera duplex, nempe *ζ*, *ξ*, *ψ*, sequitur, quarum duplicium una quælibet æquè pollet, atque duæ simplices consonantes, ut infra, *σὺν θεῶ*, docebinus inter ipsarum duplicium excutiendam potestatem.

Ancipites siue communes, *α*, *ι*, *υ*, Græcis dicuntur τὰ δίχρονα φωνήεντα, id est, bitemporæ uocales, quia duorum sunt temporum, & ancipitis quantitatæ, nunc breuem, nunc longam constituentem syllabam. Non Hercule in eadem dictione, sed in quibusdam productæ, in alijs uerò correptæ usurpantur. Dico itaque *α*, *ι*, *υ*, non ideo uocari δίχρονα, quòd ad cuiusuis arbitrium, ut quidam existimant, in uua eademq; dictione & produci & corripì queant, sed eo modo δίχρονα esse, quo omnes uocales apud Latinos: ita quòd in hac dictione omnino producantur, in illa corripiantur, ut fusius docebinus in nostro Enechiridio ad cognitionem accentuum, & quantitatem syllabarum.

Tu rursum subdividito septem Vocales in Mutabiles, & Immutabiles: Mutabiles tres, *α*, *ε*, *ο*, quæ id nominis sortitæ sunt, quia in capite thematis alicuius uerbi constitutæ, in uerborum Præteritis mutantur, nempe *α*, & *ε*, in *η*: & *ο*, in *ω*: eodem quoq; modo in primo Futuro quorundam uerborum sextæ coniugationis,

nis & in thematibus uerborum in μ i, si in sexta fuerint formatiue. Quid formatiua litera sit, uidebis paulò post. Immutabiles quatuor sunt, α , η , υ , ω : quæ si in uerborum thematibus fuerint capitales, seu initiales, in Præteritis non mutantur.

Diphthongi propriæ, &c. pag. 4. uersu 6.

Ex simplicibus præscriptis Vocalibus coalescunt ac constantur diphthongi duodecim, quæ diuiduntur in proprias diphthongos, & improprias. Propriæ sunt sex, quas discēs ex Clenardo: quæ, ut placet Grammaticis, ita dicuntur, quòd naturalis pronuntiatio illas postulet. quippe quæ eo quo scribuntur modo, & proferuntur, aut certe proferri debent. Impropriæ contra, sic dicuntur, quòd pronuntiatio naturalis illas non requirat. Tu cas diuides in ἀφώφους & κακώφους. Tres sunt ἀφώφουι, α , η , ω , quæ quia scribuntur quidem, sed non proferuntur, præterquam instar simplicium uocalium α , η , ω , sine punctis subtus, quæ polleant iota, merito profectò diphthongi hæ tres ἀφώφουι uocitantur, hoc est, mutæ seu obmatescentes: tu unica dictione a sonas uocares, si dicitio Latina cum Græca compositionem reciperet: dicuntur enim quasi ἀνευ τῆς φωνῆς, quòd uoce careant saltem diphthongata, ut sic, docendi gratiâ, dixerim. Tres reliquæ $\eta\upsilon$, $\upsilon\omega$, ob duriusculam, minusq; auribus delicatis alioqui lenocinantem ipsarum uocem, non iniuriâ κακώφουι uuncupantur, quasi malesonas dicas. Dum enim, ut decet, proferuntur, durum quid auribus insonat. & uescio quid (ut ita dixerim) Gothicon, auribus iniucundum, si cum suauiuocandaq; Diphthongorum propriarum pronuntiatione conferantur, audiui percipitur, ut nos aliàs docuimus: & posthac rursus, si Deus permiserit, nos itidem uiua uoce sumus docturi. Commentum planè grammaticum est diphthongus impropria, præsertim illa, quæ dicitur ἀφώφουι, proinde ad pronuntiationem nihil spectat. Nam Grammatici Diphthongorum mutationes indicaturi, aut certè in diphthongis, alterius Voca-

lis elisionem, cuiuscemodi Diphthongos inuenerunt, ut sicubi ex α , fiat α , aut η , ut non parum sæpe fieri assolet, idq; iota eliso: quod tamen quia in Diphthongo propria, subiunctiua uocalis erat, ut uocalium neutra in illa transmutatione pereat funditus, solent Græci suppingere iota in tribus illis α , η , ω , quæ quidem ex Proprijs consurgunt Diphthongis. Atque adeo id factum esse palam est, ne ignorarent pueri in ea syllaba diphthongum desiderari. Quandoquidem autem ostendimus α , & η , ex α , coagmentari, eadem ratione & ω , ex ω , fieri dicas, mutata breui præpositiua in propriam longam: iota uero quæ subiunctiua est, suppingatur. Tres enim non amplius mutabiles esse Vocales paulò antè diximus, α , ϵ , o , quarum quæcunque accidat permu- tande uocalis ratio, α , & ϵ , mutantur in η , & o , in ω . Caterùm ut de $\kappa\alpha\kappa\omicron\phi\acute{\omicron}\nu\omicron\upsilon$ compositione quoque aliquid dicamus, $\nu\upsilon$, modo ex $\alpha\upsilon$, modo ex $\epsilon\upsilon$, fieri, sequentibus exemplis comprobatur: $\acute{\alpha}\nu\lambda\iota\zeta\omega$, $\acute{\eta}\nu\lambda\iota\zeta\omicron\upsilon$: $\acute{\epsilon}\nu\chi\omicron\mu\alpha\iota$, $\acute{\eta}\nu\chi\acute{\omicron}\mu\eta\upsilon$, mutato ϵ psilo ex diphthon- go $\epsilon\upsilon$ in η , idq; Attice, cum alioqui $\epsilon\upsilon$ sit de classe Diphthongo- rum immutabilium, ut suo loco sumus dicturi. At $\omega\upsilon$ fit ex $o\upsilon$, mutata breui in propriam longam. Reliquum iam est, ut υ osten- damus ex v & i constare, atque hanc sibi comparare figuram, ni- mirum ut i , affixum ad latus τ , v , suo apice pertingat corpus medium ipsius præpositiue, quæ est v : Idem uero i longius se explicet deorsum. Quæ figura haud dubiè commodior: tametsi chalcotyporum nonnulli uoluerint aliam figuram innouatam sic v , subscripto i uidelicet, perinde atq; in α , η , ω .

Vocales præpositiue α , ϵ , &c. pag. 4. uers. 12.

Est alia uocalium diuisio propter Diphthongos duntaxat rece- pta, nempe ut in diphthongorum coagmentatione & coalescentia aliæ uocalium sint præpositiue, aliæ uero subiunctiue.

Præpositiue, quæ quinque recensentur, α , ϵ , η , o , ω , ideo hanc nomenclationem adeptæ sunt, quòd subiunctiuis præpositæ Di-
phthon

phthongos faciant : uel, quia in diphthongo constituenda subiunctiuis præponuntur. Subiunctiue uerò, quas & postpositiuas uocant, sic dicuntur, quòd in constitutione Diphthongorum præpositiuis subiungantur : uel, quia præpositiuis subiunctæ aut postpositæ, diphthongos faciunt, ut patet in formulis à Clenardo præscriptis. Sunt que duæ duntaxat Subiunctiue uocales in diphthongis, *i*, & *v*. Ex præpositiuis una est, utpote *α*, quæ diphthongos proprias constituit, *αι*, *αυ*, & unam impropiam, *αυ*. Verum enim uerò, *ε*, solas proprias diphthongos parit, *ει*, *ευ* : o item proprias propagat, *οι*, *ου* : *η* autem & *ω*, diphthongos tantum impropias, *ηυ*, *ηω*, *ωυ*, *ωω*. Antiqui enim (ne quid silentio suppressam, quod sit oprepretium) aut non suppingebant prorsus iota in diphthongis *α*, *η*, *ω*, quem morem adhuc retinuerunt Dores : aut certè ea utebantur figura, qua paulò antè depinximus *υ*, hoc uidelicet modo pingentes, *αι*, *ηι*, *ωι* : sed quia & Scriptores & Chalcographi in forma earum depingenda, sæpius ac numero hallucinabantur, Diphthongos plerunque proprias impropiarum uice depingentes, ob id aliud commentum subiit animos eruditorum, nempe ut punctum exile subderneretur, subiaceret uel corpori ipsius uocalis alioqui præpositiue : quod quidem punctum designaret siue polleret iota. Veruntamen illud esse prætermittendum uidetur minime, uidelicet *υ*, non solum subiunctiuam esse uocalem in diphthongis *αυ*, *ευ*, *ου*, *ηυ*, *ωυ*, sed etiam præpositiuam in diphthongo impropria *υ*, *διός*, *μῦα*, *ἄρπυα*, & in consimilibus, que innumera sunt, queq; possis ipse uenari tibi legendo classicios autores. Quandoquidem autem non ita multò antè Vocales diuissimus in mutabiles, & in immutabiles, eadem quoque diuisio in Diphthongos proprias non inconcinne cadit : siquidem earum quedam sunt mutabiles, utpote *αι*, *αυ*, *οι* : quedam uerò immutabiles, nimirum *ει*, *ευ*, *ου* : de quarum & transmutatione & statu agemus pluribus cum Clenardo suo loco, in tractatione augmenti temporalis uerborum pag. 24. uers. 21.

Mutæ { Tenues π, κ, τ, }
 { Mediæ β, γ, δ, } pag. 4. uersu 12.
 { Adspiratæ φ, χ, θ, }

Diximus paulò ante consonantes secundam constituere partem generalis diuisionis literarum apud Græcos, quæ profectò subdividendæ sunt in Mutas, Duplices, Liquidas, & in σ: & sic in septem uocalibus, nouem mutis, tribus duplicibus, quatuor liquidis & σ, habes iustum numerum uigintiquatuor literarum Græcarum. At subdividere denuo debes mutas nouem in tres Tenues π, κ, τ: tres Mediæ, β, γ, δ: & tres Adspiratas φ, χ, θ: Quæ duobus modis considerantur. Priore modo sic, rectò uidelicet ordine π κ τ, β γ δ, φ χ θ, & hoc modo serme per se & sine relatione aliarum ad alias expenduntur. Posteriore autem modo illas consideraueris, ordine in formula proposita transuersario, nempe à summo deorsum, sic, π β φ, κ γ χ, τ δ θ, ut π & φ extremorum contrariorum rationem obtineant, haud secus atq; album & nigrum apud philosophos. Idem de reliquis mutis iudicium, nimirum ut tenues semper proprijs opponantur Adspiratis: contrariò uerò Adspiratæ Tenuibus: quia naturam inter se contrariam sortiuntur. Intericiantur autem Mediæ, quòd mediam quandam rationem & naturam habeant inter utraq; extremas, inter Tenues uidelicet & Adspiratas.

Tenues ideò sic nuncupantur, quòd sine ullo spiritu denso ac sibilante proferantur. Adspiratæ, contrà: quia cum spiritu crasso, denso, spumoso, & cum sibilo proferuntur. Mediæ autem, ut diximus, cum utrisque extremis ita consentiunt, ut nec prorsus spiritu careant, nec prorsus ad spumosum flatum Adspiratarum accedant. Isthæc autem Mutarum oppositio inter se ideò fit, quia aliæ in alias sepius inuicem migrant, ut facile conijcere licet in deductione aliorum Temporum ex alijs in Coniugationibus uerborum. Hic obiter notandum, primum ordinem contrariorum primam constituere coniugationem, ut π ω, β ω, φ ω: &

secun

secundum, secundam, ut $\kappa\omega, \gamma\omega, \chi\omega$: tertium item, tertiam, ut $\tau\omega, \delta\omega, \theta\omega$. Hactenus de mutis.

Duplices, ζ, ξ, ψ, pag. 4. uersu 26.

Duplices idcirco dicuntur, quia duas uim habent simplicium Consonantium, in casq; non raro explicantur & dissoluntur, cum ex illis analogicè conficiantur. Atque adeò tres sunt, ζ, ξ, ψ, quarum ζ fit ex $\sigma\sigma$, uel $\sigma\delta$, & in cas sæpiusimè resoluitur, præsertim apud Doros : ut pro $\sigma\upsilon\rho\iota\zeta\omega$, & $\delta\zeta\omega$, $\sigma\upsilon\rho\iota\sigma\delta\omega$, & $\delta\sigma\delta\omega$, scribunt Doros : $\mu\acute{\alpha}\alpha\alpha\omega$, id est, $\mu\acute{\alpha}\rho\sigma\omega$, inde $\mu\acute{\alpha}\zeta\alpha$, quam Latini usurpata dictione Græca massam uocant. ξ autem non tantum $\kappa\sigma$, sed & $\gamma\sigma$, & $\chi\sigma$, ualet : ut $\mu\acute{\upsilon}\zeta\alpha\xi$, id est, barba menti : à quo nomine resolutio ξ in $\kappa\sigma$, atque adeò inter utrumque collocata uocali o, fit casus gignendi, & alij pariter obliqui casus : ut $\mu\acute{\upsilon}\zeta\alpha\kappa\omicron\varsigma$ $\mu\acute{\upsilon}\zeta\alpha\kappa\iota$, &c. $\theta\acute{\omega}\rho\alpha\xi$ $\theta\acute{\omega}\rho\alpha\kappa\omicron\varsigma$, & id genus alia. Sed aliquando, ut dixi, in $\gamma\sigma$ explicatur eadem ratione seruata, quæ in $\kappa\sigma$: ut $\acute{\alpha}\rho\pi\alpha\xi$, $\acute{\alpha}\rho\pi\alpha\gamma\omicron\varsigma$. Item in $\chi\sigma$, ut $\theta\epsilon\rho\xi$, $\tau\rho\iota\chi\omicron\varsigma$. Verum enimuero, ψ, seruata præterea ratione ea, quæ in superioribus, dissoluitur plerumque in $\pi\sigma$, inserta uocali, ut inde consurgat obliquus casus in nominibus : ut $\kappa\acute{\upsilon}\kappa\lambda\omega\psi$, $\kappa\acute{\upsilon}\kappa\lambda\omega\pi\omicron\varsigma$: $\acute{\omega}\psi$, $\acute{\omega}\pi\omicron\varsigma$, Aliquando uerò in $\beta\sigma$, interiecta uocali : ut $\acute{\alpha}\rho\alpha\psi$, $\acute{\alpha}\rho\alpha\beta\omicron\varsigma$, $\phi\lambda\acute{\epsilon}\psi$, $\phi\lambda\acute{\epsilon}\beta\omicron\varsigma$. & aliquando in $\varphi\sigma$, ut $\sigma\acute{\iota}\rho\alpha\psi$, $\sigma\acute{\iota}\rho\alpha\varphi\omicron\varsigma$: & alia eiusdem modi plurima.

Liquidæ siue Immut. pag. 4. uersu ult.

Quatuor sunt liquidæ Græcis, λ, μ, ν, ρ, totidem Latinis, & eadem, aut saltem eiusdem potestatis, l, m, n, r. Sed Græcis præterea Immutabiles uocantur, quod non mutantur, migrant uel in alias Consonantes, neque in declinationibus nominum : ut $\tau\acute{\iota}\tau\alpha\rho$, addendo $\omicron\varsigma$, non mutato ρ , finali litera, Recti fit Genitiuus $\tau\acute{\iota}\tau\alpha\rho\omicron\varsigma$: sic $\delta\acute{\alpha}\mu\alpha\rho$, $\delta\acute{\alpha}\mu\alpha\rho\omicron\varsigma$. Neque in uerborum Coniugationibus, ut $\psi\acute{\alpha}\lambda\lambda\omega$, μ , $\psi\alpha\lambda\acute{\omega}$, $\nu\acute{\epsilon}\mu\alpha$, μ , $\nu\acute{\epsilon}\mu\acute{\omega}$: in utroq; tempore λ & μ immotæ manent : sed quemadmodum Presentis, ita Fu-

turi literæ sunt Characteristica.

Σ, omiffum à Clenardo.

Inconsonantium subdiviſione omiſit, σ, Clenardus: id que fortaſſe de induſtria, quòd non ſit de claſſibus Mutarum, Duplicium, Liquidarum. Non enim muta eſt, quia neque tenuis, neque media, neque aſpirata. Ad hæc non duplex, cum non æquiualeat duabus ſimplicibus conſonantibus: nec tandem immutabilis, cum in caſu gignendi plerunq; mutetur in τ, ς, θ: ut λέβυς, λέβυς σ: μονάς: μονάδος: ὄρνις ὄρνιθος. Proinde σ à quibuſdam μονάδιον, id eſt, ſui cuiuſdam iuris, ac ſuæ poteſtatis dicitur. A quibuſdam uerò, ἄσμηον, id eſt, ſine nota σ ſigno, quòd aliarum Conſonantium notas inuſtas habeat minime, nempe ut uel muta dicatur, uel duplex, uel liquida: ſicuti in grege ouium, cæteris ouibus ſignatis, ſi earum aliqua non ſit eodem quo aliæ ſigno inſignita σ notata, illa uocatur οἷς ἄσμηος, quaſi nulla ſignatione ſignatam ouem dicas.

Accentus tres, &c. pag. 5. uerſu 5.

Accentus à uerbo accino dictus, quòd accinat dictioni quam afficit. Huic nomini reſpondet Græca uox ᾠροσῶδία, à πρὸς, id eſt, ad: σ ὠδή, carmen, canticum. Eſt autem accentus pronuntiandi ratio, ſyllabæ accidens. Syllabarum porrò, aliæ longæ, aliæ breues, σ aliæ ancipites, quæ pro ratione quantitatis ſuæ acuumtur aliæ uel grauantur, aliæ uerò circumſlectuntur. Itaque tres ſunt Accentus, Acutus, Grauis, Circumflexus.

Acutus ſic pingitur, ſitq; ex ſiniſtra parte maiuſcule literæ lambda Δ.

Grauis' ex euſdem parte dextera.

Circumflexus ex utraque Δ, aut ſic α, ex ſuperiori parte literæ θ, qui σ hoc modo ~ ornande potius ſcripturæ, quàm ullius neceſſitatis ergò notatur.

Notandum obiter, Græcos in aſſignandis Accentibus ſolitos eſſe.

esse singularum dictionum syllabas ordine præpostero & retroacto supputare, nimirum incipientes ab ultima, à qua fit progressus ad penultimam, & à penultima ad antepenultimam. Ultra antepenultimam non retroagitur accentus, neque apud Græcos, neque apud Latinos. At in hoc dissident Latini à Græcis, quòd Latini, ut proprium dictioni cuique assignent accentum, penultimæ syllabæ dictionis illius quantitatem perpendunt: ut cum (dóminus) penultimam habeat breuem, ideo eius accentus in antepenultimam retrahitur syllabam: dicimus ergo Bárbara, pyrámídidum, síleat, mirácula, mémphis: acuendo in singulis polysyllabis declinabilibus uocibus antepenultimam propter penultimam breuem, quæ si longa foret, Accentum perpetuò retineret: ut mediáris aúena. Veruntamen in dictionibus dissyllabis siue longa, siue breuis sit penultima (uoco autem illam Penultimam, quæ anteit proximè ultimam dictionis cuiuslibet syllabam, etiamsi prima sit dictionis, ut in Dissyllabis omnibus) eidem penultimæ perpetuò iusdedit Accentus. Exemplum de longa penultimam, ut tegmine fági, linquimus árua, léntus in úmbra. De breui, ut déus, áqua, mánu, & reliqua cohors dissyllabarum id genus. Sole autem indeclinabiles uoces apud Latinos Accentum in ultima syllaba recipere possunt, cuiusmodi sunt, porro, ergò, maxime, & similes. Vsus tamen in omnibus frequentior præualeat. Verumenimuerò ultimæ syllabæ quantitas apud Græcos expanditur, atque ad eò pro ratione quantitatis ultimæ assignatur apud eos Accentus, uinc in eadem ultima, nunc in Penultima, nunc in Antepenultima, ut nos docebimus fusius in nostro Enchiridio ad notionem accentuum. De locis autem singulis singularum accentuum id interium est Prælibandum, Acutum utpote in dictionibus tres sedes sibi uendicare, ultimam, ut θεός, ὄς enim ultima syllaba acuitur: penultimam, ut λόγος, ἦρος: antepenultimam, ut τὴν ποιεῖν, παρὰ κληῖτος. Et uerè solus Acutus, sua uoluntati prærogatiua, antepenultimæ iusdicere potest. Siquidem

Circumflexus duas tantum sedes occupat, ultimam, ut τοῖω: per ultimam, ut βοῶτα. Grauis autem, quanquam intelligitur in quacunque syllaba dictionis cuiuslibet, quæ neq; acuitur, neque circumflectitur, nusquam tamen pingitur, nisi demum in ultima dictionis syllaba, tum maximè, cum κατὰ σιωπῆταιρ, id est, in consequentia uerborum & continuatione uocum inter se, qui acutus infidebat ultimæ syllabæ dictionis, aliam dictionem præeuntis in struetur a orationis: mutatur in grauem, ut passim contingere solet.

Acutus attollit syllabam quam afficit, ut θεός. Circumflexus tardat, ut βοῶιδυ. Grauis uerò, est æqualis pronuntiationis tractus, communisq; tenor his syllabis, quæ nec acutione sunt, nec inflexæ, ut φιλοσοφία, solum iota acuitur, reliquæ syllabæ graues sunt, & ut docet Demetrius, καθ' ἑμαλισμὸν ἀναγνωσκοῦται, id est, leguntur seruata æqualitate pronuntiationis. Et quia deforme fortasse fuerit tot apices singulis inscribere syllabis, idèd suis partibus fungens, nusquam grauis, nisi loco acuti in solis (ut dixi) ultimis syllabis, idq; in contextu orationis, ut θεός ἡμῶν, id est, deus noster.

Illud prætercà adijciendum ad extremum uidetur, dictionem acutionam per se positam, hoc est, citra complexum orationis, aut etiam in clausula collocatam, quippe quæ terminet sententiam, acutum perpetuò retinere accentum, nec conuertere acutum in grauem, nisi in oratione perpetua continetur cum sequentibus alijs dictionibus: sic, ἔστι ἀνὴρ καλὸς καὶ ἀγαθός: cum alioqui & ἀνὴρ, & καλός, & ἀγαθός, ultimas syllabas suapte natura acuant. Hunc in modum autem accentus diuidas licet, ut dicas Accentuum alios dictionum esse, alios uerò syllabarum. Duo sunt accentus dictionum, acutus uidelicet & circumflexus, quorum alterutro qualibet apud Græcos dictio insignitur. Ceterùm Grauis dicitur syllabicus, quia in omni syllaba esse intelligitur, quæ neque acuitur, neque circumflectitur. Enimuerò qui accentus quibus quæ dictionibus debeantur, aperiemus quæ poterimus

terimus luculentissimè in nostro libello de accentibus.

Spiritus duo, asper, &c. pag. 5. uersu 10.

Duo sunt apud Græcos Spiritus, Asper, siue densus, qui præfixus literis maiusculis sic pingitur, ut in parte sinistra literæ, *κ*, ita concinnetur. Minusculus autem præpositus sic, ut pars sit media circuli integri, ac ueluti semilunium, cuius cornua explicentur in dexteram: pars uerò gibba & circumferentia in sinistram: ut ὄμωγος, ἄρματᾶ. Tenuis, siue lenis cum maiusculis literis uocalibus sit ex dextera parte uocalis *κ*, hoc modo, cum minusculis autem sit, ut sit pars altera circuli integri aut semilunij, cuius cornua ad sinistram: circumferentia uerò, cum gibba parte ad dexteram uergant: ut ἄρθρονος, ἀρθρῶς. Hactenus exemplis comprobatum, notas Spirituum supra Vocales initiales dictionum collocari. Omnis enim dictio incipiens à uocali, uel adspiratur, ut ἔρεγος: uel tenuatur, ut ἀλῆδεα. Ut autem in transitu nonnihil de pronuntiatione quoque Spirituum dicamus, quæ haud dubiè silentio prætereunda minimè uidetur, animaduertas licet Spiritum asperum Græcorum cum suis uocalibus haud secus profertur atque *h*, he litera Hebræorum cum punctis uocalibus: aut apud Latinos, *h*, quæ nota duntaxat est aspirationis præfixa uocalibus, ut *ha*, *he*, *hi*, *ho*, *hu*. Econtrario uerò Spiritus tenuis Græcorum profertur ut *h*, aleph Hebræorum cum suis motionibus sine ullo uidelicet spiritu flatu ue denso, atque adeò hesitante, ut in *h*, *he*, in gutture. Vel dicas Tenuem Spiritum Græcorum profertur eo modo, quo Latini uocales suas sine *h*, nota aspirationis pronuntiant, ut *a*, *e*, *i*, &c. Nec te malè habeat, studiose lector, quòd sinam te hoc loco ambiguum, utro spiritum insignire uocalem dictionis initialem debeas, si tibi calamo sit admouenda manus. Non enim presentis est instituti atque operis, spirituum regulas tradere (notas & pronuntiationem duntaxat edere hoc loco in animo est) quia maius profectò otium postulauit, quàm quod nobis in presentia contigit. Proinde tu

interim

interim dum maius nanciscamur, quò eas peculiari aliquo libello perstringamus, ipse multa frequentiq; eximiorum autorum lectione uenabere, ut eorum Spirituum usum tibi compares. Vfus enim omnium artium magister atq; architectus, rectè comparatus, eas quas expetis spirituum regulas abundè satis suggeret.

Consonans ς, &c. pag. 5. uersu 13.

ς, & υ, in principijs omnium dictionum perpetuò adspirantur, hoc est, notantur spiritu aspero: ut ῥώμη, ῥίσιω, υἰός, ὕς. Quòd si, ς, in medijs dictionibus geminetur, prius ς, tenui spiritu signatur, ne syllaba illa desinat in literam adspiratam. Nulla enim apud Græcos syllaba in adspiratam desinit: ς, uerò posterius, quia initium est nouæ syllabæ, ideireo perinde atque in principio dictionis, adspiratur: ut παρρησία, id est, dicendi libertas atque licentia. At ς, simplex unicum uel, in medio dictionis corpore neutro duorum spirituum signari debet. Cum autem dixerim, nullam apud Græcos syllabam desinere in literam adspiratam, argutulus aliquis legis huiusce præuaricator conabitur fortasse euertere hanc nostram sententiam, atque ostendere eius, quod diximus, contrarium. Cui hoc unum uelim responsum, si conigerit duas reperiri adspiratas in media dictione, ut in ἄφθονⓄ, utranq; adspiratam coniunctim pertinere ad sequentem uocalem, id quod compositiones plerunq; indicant: nam in ἄφθονⓄ ἄ priuans est, pro ἄνθ, unde seorsum proferri debet, & non sequente adspirata: φθόνⓄ uerò item separatim, ex quibus componitur ἄφθονⓄ, id est, ἄνθ ἔ φθόν, sine inuidia, seu inuidia carens. Idem iudicium de reliquis etiam in appositione, ut νόχδ' ὄλιω.

Apostrophos nota est, &c. pag. 5. uersu 17.

ἈπόστροφⓄ ab ἀπό, à: στροφή, uertio, undæ ἀπόστροφⓄ, auersio. Nota est detritæ seu elise & reiectæ uocalis à fine dictionis. Auersionis enim nota ponitur supra locum ablatae uocalis à fine dictionis, propter initialem capitalem que uocalem sequentis

dictionis

ditionis : ut ἐπ' ἐμέ, pro ἐπὶ ἐμέ. Solent autem hoc pacto elidi quatuor Vocales, quarum in locum Apostrophi nota sufficitur, α, ε, ι, ο, & duæ Diphthongi apud Poëtas, αι, οι. Eliditur & η, per Apostrophum, licentia poëtica, apud Homerum in catalogo nauium, ubi in exemplari Aldino sic habet : Τληπολεμος δ' ἐπεὶ ἔρ' Ἰάφ' ἐνὶ μεγάρω ἐὺ πῆκ'ω, id est, Tlepolemus autem posteaquam educatus est in palatio affabrefacto. In quo uersus Ἰάφ', pro ἐ Ἰάφῃ positum est, ut docet uetus interpres Græcus. Notam autem Apostrophi sic describas depingasq; oportet, ut sit dextra pars circuli ad ultimam consonantem apposita, qua ostenditur parti orationis deesse ultimam uocalem. Ex hac autem Apostrophi descriptione constat eam tenuis Spiraculi figuram habere. Verum in hoc differunt, quòd signum Spiritus tenuis in principijs dictionum à uocalibus inceptarum ponitur : Apostrophi uerò nota insidet literæ finali, index utique (ut dixi) uocalis, uel diphthongi in calce reuulsæ, ut ἀρ' οὕτως.

Quæ si adspiretur, &c. pag. 5. uersu 19.

Notabis hoc loco mutam tenuem π, κ, τ, & in compositione, & in appositione manere tenuem, nec conuerti in propriam adspiratam aut uocalem capitalem sequentis dictionis affectam spiritu tenui. In appositione, ut πάντ' ἔλεγον : in compositione, ut κατάρατος. Quòd si uocalis sequens adspiretur, tenuis muta finalis precedentis dictionis migrabit in propriam adspiratam φ, χ, θ. Quia omnis tenuis muta perpetuò concipit adspirationem sequentis uocalis : ut νύχθ' ὄλην. Et quia appositio est, non compositio, ipsa uocalis sequens suam etiam retinet adspirationem, quam in compositione perderet seu abijceret : ut in καθάπτουμαι, ἀφαιρέμα, & similibus.

ὕπερ, id est, subunio, uota est, qua utimur, cum duas dictiones natura diuisas coniungimus : ut ὅπως ἔρ : Vel quæ male diuisas coniungit hoc modo, Pauca in conuiuio, loquere : uel, conspici tur, sus, conspici tur sus.

Ἐποδιαστολή, id est, subdistinctio, est nota, qua non coherentia discernuntur. Vel distinctio est, quæ syllabas malè coherentes separat, sic, τὸ, τε : aliud enim significat, τότε : ὁ, τι, & ὅτι.

Latini inter declinandum, &c. pag. 6. uers. 20.

Ἄρθρον Græci Articulum uocant, & ut autor est Moscopulus, deducitur ab ἀρτάνω, quod est, coopto, compingo, & coherere facio, quòd hoc Articulo membra orationis coaptentur, coherent inter se, & compingantur. Nominum prætere à & Casus & Genera dignoscantur. Minutissima quidem certè orationis particula est Articulus, sed eiusmodi, ut si eam tollas, nihil aptum, nihil integrum, nihil sonaueris decens. Quemadmodum enim hæc corporis nostri moles articulis roboratur, uegetatur, & compingitur : sic articulis, orationis partes alioqui dissitæ & discriminatæ, compinguntur. Idioma autem Romanum articulos ignorat, quippe quod ne uoce quidem ulla Græcorum Articulum exprimere ac reddere queat. Cæterùm quòd Grammatici Latini nominum declinandorum casibus præfixerunt, hic, hæc, hoc, id nec dubiè docendi gratia fecerunt, non quòd Latinus sermo illos haberet articulos. Gallicus sermo articulos habet, atque adeò Græcanici articulum exactè noueris ex idiomate Gallicauo : ut si Græcus dixerit, ἡ ἐσθλὴ τῆ Πέτρῃ, Gallus suo idiomate sic reddet, la robe de Pierre : Romanus uerò, uestis Petri, sine expressione articulorum & Græcæ uocum & Gallicanorum. A superiore oratione Græca exime articulos ἡ & τῆ, uihil decentius sonabis, quàm si dicas Gallicè, robe Pierre, sine articulis la & de : id quod ineptum prorsus apud Gallos fuerit. Non perpetuò tamen Emphatica erit apud Græcos particula, Articulus, sed aliquando addetur, aliquando uerò detrahatur, uenustandæ orationis gratiâ. Ut autem res ponatur ob oculos, dicemus Articulos Gallorum à nonnullis Notas casuum non omnino ineptè appellari. Eas autem docendi gratiâ sic proponemus : Articulus masculinus singularis apud Græcos est, ὁ, qui à Gallis exprimitur hac uoce, le :

εὐ, le : ut ὁ δεσπότης, le seigneur : fœmineus articulus, ἡ Græcè, ἡ, Gallicè : ut ἡ δέσποινα, la dame : & in numero multitudinis utriusq; generis dicimus Gallicè, les : ut οἱ δεσπότες, les seigneurs : αἱ δέσποιναι, les dames. Galli cum Hebræis carent Articulo neutrius generis, sed pro eo utrique usurpant masculinum. Articuli autem Gallorum exprimentes articulos casus Gignendi, Græcorum habita tamen ratione generis & numeri, sunt, de, du, des. Dandi casus, a, au, aux. & sic deinceps. Enimvero eadem ferme in omnibus est Gallis cum Græcis & constructio, & loquendi ratio. Proinde utranque literam utpote cum altera conferas, ut ex energia unius alterius vires non ægrè agnoscas. Musa quidem certe Romana quanquam apud se superba, & elegans, tamen non perinde facile cum Græca conferri potest.

Prima est in *as* masculinorū, &c. pag. 7. uers. 10.

In ea fuit heresi Clenardus, ut quorundam neotericorum opinionem sequutus, putauerit quedam nomina in *us* primæ declinationis communis esse generis : ego uerò frequentiore usum iugiter approbans, facilius subscripserim opinioni Theodori Gaze, & Demetrii Chalcondylæ, aliorumq; prischorum ac primariæ classis Grammaticorum, qui omnia primæ declinationis nomina siue simplicia sint, siue composita, siue deriuata, sub utraq; terminatione, *as* uidelicet, & *us*, masculina esse censent, ut omnia secundæ sunt fœminea. Quòd si à noniunibus Primæ Fœminea deducere uelis, tu illa ex prima, quæ propria masculinorum tantum, deriuabis, uel in Secundam, uel in Quintam, prout nonini congruat magis & quadrabit uel secunda, uel quinta : ut ὁ δικαῖος, & ἡ δικαιοσύνη, τῆς δικαιοσύνης ὁ ψάλλων, & ἡ ψαλλομένη, ἡς ὁ πολίτης, & ἡ πολιτις, πολιτῶν ὁ δεσπότης, & ἡ δεσποτις, ὀπίσθως, & δέσποιναι, οἶνος : παρακρίτης, & ἡ παράκρησις, παρακρίσιος. Tu idem de reliquis iudicato atq; obseruato legendis autoribus nominatissimis.

Dualia & plural. &c. pag. 7. uersu 16.

Articulus fœmineus dualis numeri est, τὰ, τῶν, pluralis αἱ, τῶν

τῶν, &c. ubicunq; habet τ, literam capitalem, aut supra uocalem initialem spiritum asperum, tu inde utrunque detrahito, habebis singulas κατὰ λήξεις singulorum Casuum dualis & pluralis numeri Nominum omnium primæ inflexionis. Quando ergo dicit Clenardus (conueniunt cum articulo) non possunt cum eo, nisi terminatione tantum conuenire. Iam uerò oculos deflecte in clen-
chum declinationis, in quo ab autore præscribitur tibi formula inflectendorum per singulos & numeros & casus nominum omnium huiusce classis primæ.

Finita in δα, βα, γα, &c. pag. 8. uersu 14.

Quæ nomina secundæ inflexionis desinunt in α, illa formant genitiuos mutato α, in .. ut μῆσα μῆσων. Excipe inde habentia ρ, δ, θ, aut uocalem diphthongum uel pro literis characteristicis: quia eiusmodi omnia retinent α, finalem recti: in obliquis omnibus, immutabilem: ut μῆα μῆας, α, αν. Reliqua exempla repetas ex Clenardo. Siquidem autem dictio omnis apud Græcos suam habet characteristicam, id est, formatiuam, figuratiuam uel: nec dubie illam uocem Characteristicam dictionis literam siue uocalem, siue consonantem, quæcunque proximè anteit uocalem illius dictionis finalem.

α præterea purum uocat Clenardus, quod uel uocalem, uel diphthongum ante se habet pro figuratiua. Quia omnis litera, imò & syllaba apud Græcos pura dicetur, quæ habuerit ante se uel uocalem simplicem, uel diphthongum pro characteristica. Quòd si habeat consonantem, dicetur impura.

Dualia & pluralia sequuntur, &c.

pag. 8. uersu 24.

Neutra tertiæ in duali & plurali sequuntur terminationem articuli neutrius generis eiusdem numeri. Masculea autem, Fœminea, & Communia sequuntur terminationem articuli masculi inter declinandum. Ex hac Tertia Græcorum declinatione

fluxit

fluxit Secunda Latinorum. Tu iam perpende clenchem formularium declinationis tertiæ ab autore tibi propositum.

Quarta declin. Atticorum. pag. 9. uers. 8.

Non soli Attici, sed & Dores nomina in hac quarta declinatione inflectunt, quam ex Tertia (in qua, lingua communi declinantur) in hanc Quartam, quæ ipsorum est propria, deriuant, conuertentes ubiq; o tertiæ, in ω, ut ex tertia confletur quarta. Reliquas mutationes Diphthongorum, oi, ou, & Neutorum pluralium in ω, ex α, tertiæ discito ex Clenardo.

Quinta declin. imparif. pag. 9. uersu 27.

Cùm uariæ sint terminationes noninum quintæ declinationis, ex illis haud dubiè numerosis Genitiuus, alioqui supra Retum excrefcens, in os perpetuò desinit. Vbi autem Genitiuum ex Nominatiuo formaueris, eiusdem Genitiui literam figuratiuam perpendito. Quia quæ litera Characteristica est Genitiui singularis, eadem perdurabit figuratiua in reliquis deinceps casibus, cuiuscunque sint generis nomina, & numeri: præterquam in Datiuo plurali in σι, uel actu, uel potentiâ perpetuò desinente. Cæterum ex hac Quinta Græcorum facta est tertia Latinorum.

Quòd si tum penult. pag. 16. uersu 2.

Quanta est penultima Datiui singularis nominum quintæ inflexionis, tanta esse quantitate debet & Datiui pluralis penultima. Nam si longam penultimam, siue naturâ, siue positione habuerit singularis Datiuus, penultimam quoque extendet Datiuus pluralis, eo quo docet modo Clenardus in habentibus, δ, θ, υ, τ, pro indicibus Datiui singularis, in eòq; positionem facientibus, At breuis penultima singularis Datiui, breuis quoq; manebit in plurali Datiuo, qui tamen semper à suo singulari, eo quo docet modo Clenardus, formatur. Exempla liquidò constant ex uerbis ipsius autoris, tu ex eo illa expiscare.

Illā in $\eta\rho$, quæ Syncop. pag. 16. uers. 10.

Nomina in $\eta\rho$, quæ inter declinandum Syncopen patiuntur, à Datio singulari Syncopen passo, Dativum pluralem posito σ , ante ι , formant. sed ad uitandam $\kappa\alpha\kappa\omicron\upsilon\omega\rho\iota\alpha\upsilon$, quæ fit ex concursu tot consonantium malè duriterq; inter se coherentium, interseritur ϵ . Exempla id probantia reperias plurima apud Clenardum, tu ex eo illa in tuum usum depromito.

Atq; hæ quidem declin. & c. pag. 16. uers. 16.

Decem sunt apud Græcos uoninum Declinationes, quæ diuiduntur in quinque Declinationes nominum simplicium, hoc est, simplici formula & sine ulla contractione declinatorum, & in quinque Contractorum nominum inflexiones: intelligas tamen oportet, quinque ordines contractorum ortum ducere à quinta simplicium inflexione: formante Genitiuum in os purum, & reliquos item Casus in terminationem puram. Contracta nomina sunt ea, quæ uel Synæresin uel Crasin patiuntur, & ob id à Græcis illa $\epsilon\mu\pi\alpha\delta\eta$, hoc est, passa, seu affecta uocantur. Alia uerò, quæ utpote superius tradita sunt, & $\alpha\pi\lambda\alpha$, & $\alpha\pi\alpha\delta\eta$, id est, simplicia, & impassiva nominantur. Et, ut quod res est, summam dicam, nulla neque nomina, neque Verba dicuntur Contracta, nisi quatenus passa sunt uel Crasin, uel Synæresin, ita ut in Nominibus uoces omnes incontractæ sint planè Quintæ simplicium nominum declinationis: ubi uerò receperunt contractionem, tum fiunt alicuius classis Contractorum nominum. Idem de Verbis iudicium, ut suo loco fusius aperiemus.

Est autem Synæresis duarum uocalium seruataram in unam diphthongum contractio & coalescentia: ut cum $\epsilon\iota$ in $\epsilon\iota$, $\omicron\iota$ in $\omicron\iota$, $\alpha\iota$ in α contrahuntur, ut $\epsilon\phi\epsilon\iota$, $\epsilon\phi\epsilon\iota$: $\lambda\eta\tau\omicron\iota$, $\lambda\eta\tau\omicron\iota$, $\gamma\eta\rho\alpha\iota$, $\gamma\eta\rho\alpha$. Etymon autem sic habet, ut deducas à $\omicron\upsilon\rho$, cum: & $\alpha\iota\gamma\epsilon\omega$, & per Crasin $\alpha\iota\rho\omega$, capio, traho.

Crasis uerò, est duarum uocalium, uel uocalis & diphthongi mutatarum in unam uocalem, uel diphthongum commistio: ut

in his

in his, ἀληθείος, ἀληθείς : ἀληθεία ἀληθείη : ἀληθείοιρ, ἀληθείοιρ : in quibus εο in ου, & εα in η, & εοι in οι miscentur & contemp- rantur. Dicitur autem Crasis à uerbo κεράννυμι, cuius Præteri- tum actiuum est κέκρακα per Syncopen, pro κέκαρακα, unde passiuum κέκραμαι, à cuius secunda persona uidelicet κέκρασαι, fit uerbale κράσις, id est, mistio, cōmistio, temperatura, uel tempe ramentū. κεράννυμι & κεραννύω significat misceo, & tempero.

Animaduertes porro, omnem & Synæresin & Crasin fieri perpetuò uel ex duabus uocalibus breuibus in longam uel uoca- lem uel diphthongum : uel ex breui & longa, & semper in lon- gam. Quòd si contingat longam præcedere breuem, nulla inde fict contractio, nisi rarissimè apud poëtas, ut nos fusius in nostro enchiridio ad notionem Accentuum & quantitatis syllabarum. Tu reliqua exempla tibi de prome ex Clenardo : fucrit enim non difficile præsertim industrio & ingenuè nato.

Prima declin. &c. pag. 17. uersu 5.

Tres sunt terminationes, quas Græci κατάληξας uocant, nomi- num omnium primæ classis contractorum, nempe, ης, ες, ος. Nota- bis tamen in transitu, Neutra in ες deduci à Communibus in ης, atq; adeò huiusce inflexionis nomina omnia habere ε, pro Chara- cteristica, seu indice litera obliquorum casuum, ex qua uocali ε, & sequente uel uocali, uel diphthongo, contractionē fieri, eo quo ti- bi præscripsit modo Clenardus in formula contractionū noninum primæ inflexionis. Adhæc nomina quæ in omnibus casibus cōtra- huntur, ὁλοπαδῆ à Græcis dicuntur, à nomine ὅλος totus, πᾶθος affectus, passio, quòd tota sint affecta, nempe in omnibus casibus contractionē recipiāt, ut ἡρακλέης, ἡρακλῆς : ἡρακλέος, ἡρακλέ- ος, & ita deinceps. Quæ uerò non in omnibus, sed in multis dun- taxat contrahuntur, à Græcis πᾶλυπαδῆ uocantur, à πᾶλυ mul- tum, & πᾶθος affectio, quòd in multis, nec tamen in omnibus ca- sibus affecta sint contractionē : ut Δημοσθένες, Δημοσθίνεος οὐς, & ita deinceps: in quo Nominatiuus & Vocatiuus singulares nō

contrahuntur. Idem iudicium de reliquis id genus. Sed reperiuntur nonnulla in Secunda potissimum declinatione, item in Tertia & Quarta, quæ quia in paucis casibus patiuntur contractionem, uocantur propterea ὀλιγοπαθεῖν: ὀλίγος enim est paucus, πᾶσι uero passio, quasi paucipassa, aut paucipatientia dicas.

Secunda declin. pag. 18. uersu 8.

Secunda contractorum declinatio habet pro indice seu formatiua obliquorum casuum breue, *i*, ex quo & uocali sequente semper fit Contractio in *i*, longum. Omnis enim syllaba contracta longa est naturâ. Quod si proprietate linguæ Ionice uerteris, figuratiuam in *e*, eandem cum Prima contractionem recipiet, sed in illis duntaxat casibus, in quibus hæc Secunda contractionem admittit. Est enim de classe ὀλιγοπαθῶν, id est, paucipassorum,

Quinta declin. &c. pag. 19. uersu 26.

In hac declinatione duæ duntaxat Contractiones recipiuntur, nempe in *α* longum, & in *ω*: fit enim ex uoce communis linguæ uox Ionica, reuulsa, *τ*, litera characteristicæ. Deinde ex uoce Ionica, utpote hiulca, conflatur Contractio, quæ propria est Atticorum. Et quia in hac declinatione, *α*, breue, litera est characteristicæ uocis Ionice, ex qua consurgit Attica contractio, si aut *i*, aut *e*, sequatur figuratiuam *α*, semper in *α*, fiet contractio, subscripto tamen iota, si, *α*, fiat ex *αι*. Quod si præcedat *α*, & sequatur *ω*, aut *ο*, siue solum siue in diphthongo, semper fit contractio in *ω*, subscripto tamen *i*, si fiat ex *οι*, sic *ω*.

In uerborum coniug. &c. pag. 20. uersu 16.

Διαθεσις, id est, dispositiones uerborum, formulæ uidelicet coniugandi, ac figuræ tres sunt in uerbis Barytonis & Circumflexis, nempe *ω* actiuorum, *μαι* passiuorum, & *μαι* mediolorum: *ω* dispositio actiua est, id est, quædam coniugandi formula, quæ per omnes modos, omnia tempora, & omnes personas facilis notio

notio est, quæ terminatio actiua sit : ut γράφω, γράφεις, γράφει, γράφουσι, ἔγραψα, dispositionis actiue sunt, quia ex ω deducuntur. De passiuiorum & mediolorum dispositione itidem est iudicandum. Appellatione dispositionum Demetrius τὰ γῆνη, id est, genera uerborum intelligit. Sed ex hac nostra diuisione dispositionum, si dispositio pro genere sumatur, palam est, aliam esse rationem generum apud Latinos, & aliam apud Græcos. Genera Latina uerbi significationem explicant : Græca uerò pro dispositionibus sumpta ductum siue filum coniugationis indicant. Quòd si Græcorum genera non pro dispositionibus sumas, sed Latinorum more illa quatenus uerbi significationem explicant, consideres, multò plura nec dubiè uerborum genera apud Græcos reperiās, quàm apud Latinos, ut ex aliera hac diuisione patebit hoc modo : γένεσις ἐνεργητικόν, id est, genus actiuum, ut, τύπτω, uerbero : παθητικόν, id est, passiuum, ut τύπτομαι, uerberor : ἀδέτερον, id est, neutrum, ut ὑγιαίνω, id est, ualeo : ζῶ, uiuo : κοινόν ἄτ' ἔ μέσον, id est, commune, siue medium, ut βιάζομαι, id est, compello, uel compellor : cogo uel cogor : uiolo, uel uiolor. Per se actiuum siue deponens Græcè αὐτοενεργητικόν, ἢ ἀποθετικόν, ut μάχομαι, id est, pugno : αὐτοπαθητικόν, id est, per se passiuum, ut πάσχω, patior : ὀλοενεργητικόν, id est, omnino actiuum in uerbis neutris, ut ἀναβαίνω, id est, conscendo. Et αὐτοαδέτερον, id est, per se neutrum, ut πλεστώ, id est, ditescor, omnino passiuum, plusquam medium, seu plusquam commune : de quibus omnibus latissimè se expandit diuisio tum apud Gazam, tum apud Demetrium.

Quinta in λω, μω, νω, ρω, &c. pag. 21. uers. 21.

Quinta coniugatio habet quatuor liquidas siue immutabiles, λ, μ, ν, ρ, characteristicas Presentis & Futuri, quæ manent in alijs quoque temporibus, non iugiter, figuratiue, sed ante ipsorum temporum figuratiuas : ut φάλλω, Fut. φαλώ, ἔφαλλκα, ἔφαλλμαι, ἔφαλλθω. Merito proinde Immutabiles dicuntur,

quia non mutantur in alias consonantes, sed eadem perpetuò retinentur: uel ita reijciuntur, ut nulla alia consonans in ipsarum locum sufficiatur. In alijs Coniugationibus secus, siquidem indices thematis uerborum primæ coniugationis, π, β, φ, in Futuro migrant in ψ, Præteritum uerò assumit φ, pro indice. In alijs uerò coniugationibus perinde, sola Quinta excepta. Notio: Quandoquæq; σ est figuratiua futuri, κ est index Præteriti perfecti: ut ἄδω, ἄσω ἕκαφράω, φράσω, πέρφακα: ἀκούω, ἀκούσω ἕκουκα. At in quinta coniugatione, dicit aliquis, Præteritum in κα desinit: nec tamen Futurum in σω: Cui respondendum, non immeritò prorsus Præteritum quintæ sibi reseruasse κ, pro indice, siquidem proprietate duarum linguarum, Aelice uidelicet & Doricæ, Futurum in uerbis omnibus quintæ in σω desinit, retenta tamen autē σω figuratiua uocis lingue communis: ut ψάλλω, Futurum commune ψάλλω, Doricum & Aelicum ψάλλω: sic ἀείρω, ἀείρω, ἀείρω: ῥέμω, ῥέμω, ῥέμω, & ita in reliquis.

Præsens singulare τὸ πτω, pag. 23. uers. 14. & 15.

Præsens, quod modò sit, significat, ut λέγω, id est, loquor. A Græcis uocatur ἐνεστὸς χρόνος, id est, instans tempus, ab ἐπ, id est, in: & ἵστημι, sto: significat enim id quod adest, quodq; præsens est, quippe actum ipsum existere, & nondum desisse indicat.

Imperfectum, &c. pag. 23. uersu 24.

Præteritum imperfectum à Græcis παρατατικὸς χρόνος dicitur, id est, extensiuum tempus, extenso utpote tempore in rem quæ agebatur nondum perfectum. Nonnulli Grammaticorum inchoatiuum modum uouinant, quia id quod agitur, partim quidem præterisse, sed adhuc pendere, & quasi extensum esse significat. A παρατίρω, id est, extendo: ut, Cùm tu rideres, plorabam.

Datiuis pluralib. &c. pag. 23. uers. 26.

Ex uerbis auctoris tibi ostenditur duntaxat lingue communie

nis appendix. Et uerò linguâ Atticâ sit eadem, etiam ante Consonantem sequentis dictionis capitalem: ut τὸν ἰουσιπ τέρου. Tu ergo eum canonem sic colligas, Dativis pluralibus in ι, desinentibus, tertijs item personis quoruncunq; uerborum aut in ε, aut in ι, finitis, communes quidem υ, appendicem addere consueuerunt sequente dictione: quæ incipiat à uocali: Attici uerò etiam sequente consonante. Iones nunquàm, quippe qui & dictionibus & orationibus quantumuis hiulcis gaudent, aut certè in prædictis casibus & personis ι, uel ε, per Apostrophon elidere solent. Et quia in mentionem Apostrophi denud incidimus, supplenda hoc loco sunt à nobis illa, quæ de proprietate Apostrophi incogitantes onisimus, cum de Apostropho ageremus, nempe omnem uocalem, quæ elidatur per Apostrophum, breuic esse, etiam si de classe Bitemporarum sit. Quòd si sint diphthongi αι, & ει, quæ natura sunt longæ, et in fine dictionum ante uocalem sequentis dictionis capitalem, ancipites, in ratione tamen Apostrophi perinde atq; in ratione assignandorum Accentuum, pro breuibus habentur, & proinde apud poëtas potissimum per Apostrophum frequentissimè eliduntur.

Diphthōgi mutabiles, &c. pag. 24. uers. 21. & 22.

α, & ο, præpositiuæ uocales, in Diphthongis mutabilibus αι, αυ, οι, nihil minus mutabiles sunt, ac cum citra complexum diphthongi comperiuntur. Nam α, in η, ο uerò in ω, proprias utpote longas commutantur: subiunctiuæ uerò ι, illis suppingitur. At in diphthongis immutabilibus nulla fiet neq; præpositiuæ neque subiunctiuæ uocalis mutatio, nisi aliquando apud Atticos, qui ex diphthongis ευ, & ει conuertunt e præpositiuam diphthongi in η: ut ἐὺχομαι, ἠὺχόμεν, εἰδέω, ἠδέω, noueram, Plusquamperfectum medium à themate ἠέω. In η autem iota subditur, quod illi est perpetuum, quando subiunctiuæ est in diphthongo Propria, si ex Propria confluueris Impropriam: υ non item.

Perfectum $\tau\epsilon\tau\upsilon\phi\alpha$, &c. pag. 25. uersu 9. & 10.

$\omega\alpha\rho\kappa\epsilon\acute{\iota}\mu\epsilon\nu\omicron\varsigma$ $\chi\rho\acute{\omicron}\nu$ Θ , id est, adiacens tempus, quod uulgò Latinorum Præteritum perfectum dicitur, prorsum absolutam actionem designat. Et Græcis adiacens tempus dicitur, quia quod iam primum factum est significat: à $\omega\alpha\rho\acute{\alpha}$ adiuuxta: Θ $\kappa\acute{\alpha}\mu\alpha\iota$ iaceo: unde compositum $\omega\alpha\rho\acute{\alpha}\kappa\epsilon\acute{\iota}\mu\epsilon\upsilon\omicron\varsigma$ adiaceo, $\omega\alpha\rho\kappa\epsilon\acute{\iota}\mu\epsilon\nu$ Θ adiacens. Totum enim (ut dixi) actum exactum esse significat, sed paulò antic, ita ut instanti seu præsentì adiaceat: unde quia tempus signat præteritum, sed limitatum, Θ circumscriptum, ideo ab Aoristò differt, ut aperiam suo loco.

Quod ad primam (scilicet, syllabam) atinet, pag. 25. uersu 14.

Quæcunque uerba uocales habent, diphthongosq; tam mutabiles quàm immutabiles thematis initiales, quæcunque item à consonantibus incepta, in principio Imperfecti habent e augmentum syllabicum positione longum, ea idem initium habent in omnibus Præteritis, nempe præterito imperfecto, perfecto, plusquamperfecto, Θ duobus Aoristis: ut $\acute{\alpha}\nu\acute{\omega}$, $\acute{\eta}\nu\nu\omicron\varsigma$, $\acute{\eta}\nu\nu\kappa\alpha$, $\acute{\eta}\nu\kappa\alpha\rho$, $\acute{\eta}\nu\nu\sigma\alpha$, $\acute{\eta}\nu\nu\omicron\varsigma$: sic $\omega\pi\acute{\epsilon}\rho\omega$, $\acute{\epsilon}\omega\alpha\rho\kappa\alpha$, $\acute{\epsilon}\omega\alpha\rho\kappa\epsilon\acute{\iota}\rho$, $\acute{\epsilon}\omega\omega\epsilon\iota\rho\alpha$, $\acute{\epsilon}\omega\omega\alpha\rho\omicron\varsigma$: eodem modo id genus reliqua omnia, quæ sunt innumera, quæq; tua ipsius diligentia tibi uenaberis, perlegendis magnis autoribus.

At dissyllaba quintæ, &c. pag. 26. uersu 8.

Ab hac lege exorbitant uerba dissyllaba Quintæ coniugationis habentia μ pro indice tum Præsentis, tum Futuri: siquidem non mutant e futuri penultimam in α in præterito, sed formant præteritum, præteriti uerò penultimam instar uerborum Sextæ coniugationis Barytonorum, aut certè Primæ contractorum, ac si $\nu\epsilon\mu\acute{\epsilon}\omega$, uel per $\nu\rho\acute{\alpha}\sigma\iota\upsilon$ $\nu\epsilon\mu\acute{\omega}$, pro $\nu\acute{\epsilon}\mu\omega$ Barytono usitato diceret, unde Futurum foret $\nu\epsilon\mu\acute{\iota}\sigma\omega$, uertendo $\sigma\omega$ in $\kappa\alpha$, præfixoq; Augmento ex futuro formaueris Præteritum $\nu\epsilon\mu\acute{\iota}\mu\epsilon\upsilon$

κα υſitatiffimum, & non νενάμικα. quod quidem præteritum format paulò poſt Clenardus aſcito η ad μ, per Epentheſin uidelicet uocalis, η, Tu utranque rationem expende, ut collatione utriuſque, & autoris, & meam intelligas mentem.

Plusquamperfectum ἐπιτύφειν, &c.

pag. 26. uerſu 20. & 21.

Plusquamperfectum uocatur Græcis ὑπερσωηλικὸς χρόνος, id eſt, plusquamperfectum tempus, eius uſus eſt Græcis, qui & Latinis: ab ὑπὲρ ſupra, σύν cum, & τελίω finio, perficio, quod finitum eſſe actum, & multò antiù ſignificet.

In fronte aſſumitur ε, &c. pag. 26. uerſ. 23.

Quæ habent ε, incrementum ſyllabicum breue in fronte Imperfecti, quo modo ad Præteritum uſq; plusquamperfectum creſcant in principio, tu ſic perpendito: τύπτω præſens diſſyllabicum eſt: ἐτυπτον, imperfectum triſſyllabum: τέτυπα perfectum triſſyllabum, creſcit una duntaxat littera, quæ ex initio thematis repetitur ſupra augmentum ſyllabicum, ſi ipſum quidem fuerit breue ad conſtitutionem primæ ſyllabæ præteriti perfecti τέτυπα, quod quia incipit à conſonante, Plusquamperfectum aſſumit denuo, ε, incrementum alterum ſyllabicum. ſic, ἐτετύφειν: de reliquis idem iudicium. Notabis tamen, Plusquamperfectum aliquando contentum eſſe augmento Præteriti perfecti, ut docebitur aliàs.

Aoriſtus primus ἐτυψα. pag. 27. uerſ. 2. & 3.

Ἄδειος χρόνος, id eſt, indefinitum tempus, conſummatam quidem actionem eſſe ſignificat, ſed indefinitè, id eſt, neque multò, neque paulò antiù indicat, ob idq; ἀδεις dicitur, ἀπὸ τῆς α, γενετικῆς μοῆς, id eſt, ab α privatiua particula: & δεῖος, id eſt, finius: δεῖω finio, deſinio. Diſſert autem ἀδειος à παρακειμένω, id eſt, adiacente, quòδ παρακέμεν rem iam primum præteriſſe indicat: unde dicitur adiacens, quaſi iuxta id poſitum

B 3 quod

quod transit. Ἀόριστος uerò præterisse rem significat : sed indefinitè (ut dixi) quia ambiguum est, num olim, an modò præterierit id de quo agitur, cum per indefinitum exprimitur: quòd eius significatio alioqui præterita non circumscribatur neque limitetur: ut cum dico, τέτυπα, id est uerberaui, indico me iam primum uerberasse. Cum uerò ἔτυλα, uel ἔτυπον dico, utens in discriminationem alterutro Aoristo, uerberasse me significo: uerum ambiguus est quo cum ego loquor, olim ne, an nuper uerbera-uerim. Quæ duplicis præteriti ratio uel hoc mihi probatur, quòd actus alios παρακάλω, alios uerò ἀορίτω significantius exprimamus. Romanus utrunq; præteritum sub uoce unica confundit, uertens pro τέτυπα ἔτυλα & ἔτυπον, uerberaui. Gal-
lus proprietatem hellenismi felicissimè affecutus, pro τέτυπα suo idiomate uertit, ie l'ay batu: & pro Aoristo utroque ἔτυλα, & ἔτυπον, ie le bati. At si Aoristo adiunxeris aduerbium ἄρτι, id est, nuper, Præteriti perfecti significationem fueris affecutus, ut ἔτυλα uel ἔτυπον ἄρτι, hoc est uerberaui nuper, Gallicè, ie le bati n'a pas long temps, hoc est, τέτυπα Græcè, ie l'ay batu Gallicè. Si uerò Aoristo addideris πάλα, id est, olim, Plusquamperfecti significationem habueris: sic ἔτυλα πάλα, id est, ἔτετύπα. Ambo autem indefinitæ, significatione inter se conueniunt, sicuti & ambo Futura. Proinde linguæ locupletandæ gratiâ potius, quàm ulla necessitate excogitata uidentur hæc duo tempora congeminata.

Ab indicatiuo, &c. pag. 29. uers. 16.

Notio, Adde modum Indicatiuum basim esse ac fundamentum reliquorum omnium modorum, quippe cum ex eius temporibus singulis singula sint formanda tempora, in reliquis deinceps modis & participijs. Idcirco primum omnium tibi sedulo ediscendus, memoriaq; firmissima tenendus, ut nullo postea labore possis inde aliorum modorum tempora corriuare. Præsens à Præsenti, Præteritum à præterito, Aoristum ab Aoristo, Fu-

turum

turum à futuro, ut uiua uoce Deo adspirante trademus.

Futurum quoq; nec hîc reperitur.

pag. 29. uersu 23.

Verba Demetrii sunt hæc, ἐτι ἐν τοῖς προσωκλικοῖς ἢ ὑποτακτικοῖς μέλλουτες ἀκείρισιν, οἱ δὲ ἀκείριστοι μέλλούτων ἔχουσι σημασίαν καλῶνται δὲ ἀπ' ὧν παράγονται. id est, Præterea in Imperatiuis (inquit) & subiunctiuis Futura non sunt, uerum Aoristi futurorum habent significationem: denominationem autem sumunt ab illis, à quibus deducuntur.

Nihil quicquam neque citius, neque tenacius herere potest, quam id quod oculi memoriæ commendarunt: idcirco breuissimos tibi præscribemus elenchos, formulasq; deductionum temporum non pœnitendas, quibus citra laborem possis notionem assequi genuini discursus singulorum temporum per omnes Modos & Participia, deducendo illa à suis temporibus Indicatiui modi, hoc modo:

Indicat. præsens τὴπῶ & imperfectū ἔτυπῶν, quæ in alijs modis cōiunguntur sic, à superiore facta semper deductione.	}	Imperat. τὴπῆ ω in ε conuerso.
		Optat. τὴπῶιμι, ω in οἰμι uerso.
		Subiunct. ἔαρ τὴπῶ, ut in Indicat.
		Infinitiuus τὴπῆναι, à τὴπῆσ, addito π.
		Particip. τὴπῶν, à τὴπῶ, addito π.

Indicat. per se. τέτυφα & plusquāper. ἐτέτυφον, quæ in alijs deinceps modis coalescunt sic,	}	Imperat. τέτυφε α, in ε,
		Optatiuus τέτυφοιμι, α in οἰμι uerso.
		Subiunct. ἔαρ τετύφω, α in ω.
		Infinitiuus τέτυφέναι. A τέτυφε, addendo ναι, & accentu in penult. retracto.
		Particip. τετύφως, α in ωσ.

Indicat.

- Indicat. Aorist. 1. $\epsilon\tau\upsilon\lambda\alpha$. $\alpha\varsigma$. A quo in reliquis deinceps modis, reijce augmentum.
- Imperat. $\tau\upsilon\lambda\epsilon\mu\alpha$ in $\epsilon\mu$ uerso.
 Optat. $\tau\upsilon\lambda\alpha\mu\iota$, α in $\alpha\mu\iota$.
 Subiunct. $\epsilon\lambda\pi\tau\upsilon\lambda\omega$, conuerso α in ω .
 Infinitiuum $\tau\upsilon\lambda\alpha\iota$, à tertia Indicat. ϵ uerso in α .
 Particip. $\tau\upsilon\lambda\alpha\varsigma$, A' secūda Indicatiui $\epsilon\tau\upsilon\lambda\alpha\varsigma$, reiecto augmento ϵ psilo.
- Indicat. Aorist. 2. $\epsilon\tau\upsilon\omega\mu$, $\epsilon\varsigma$, A quo deinceps reijciendum augmentum ut in Aorist. 1.
- Imperat. $\tau\upsilon\pi\epsilon$, $\epsilon\mu$ in ϵ .
 Optat. $\tau\upsilon\pi\omicron\mu\iota$, $\epsilon\mu$ in $\omicron\mu\iota$.
 Subiunct. $\tau\upsilon\pi\omega$, $\epsilon\mu$ uerso in ω .
 Infinit. $\tau\upsilon\pi\epsilon\mu$, idem cum secundo Futuro, de quo paulò pòst.
 Particip. $\tau\upsilon\pi\acute{\omega}\mu$, acuto $\acute{\omega}\mu$, ex $\epsilon\mu$ grauitono, & reiecto augmento.
- Indicat. Fut. primum $\tau\upsilon\lambda\omega$.
- Optat. $\tau\upsilon\lambda\omicron\mu\iota$, uerso ω in $\omicron\mu\iota$.
 Infinit. $\tau\upsilon\lambda\epsilon\mu$, à $\tau\upsilon\lambda\epsilon\iota$, addendo μ . ut in Præsenti.
 Particip. $\tau\upsilon\lambda\omega\mu$, à $\tau\upsilon\lambda\omega$, adde μ .
- Indicat. Fut. secundum $\tau\upsilon\pi\acute{\omega}$. A' 2. Aorist. $\epsilon\mu$ in $\acute{\omega}$ circumflex. detractòq;
- Optat. $\tau\upsilon\pi\epsilon\mu\iota$, uerso $\acute{\omega}$ in $\epsilon\mu\iota$.
 Infinit. $\tau\upsilon\pi\epsilon\mu$, à $\tau\upsilon\pi\acute{\epsilon}$, addendo μ .
 Participium $\tau\upsilon\pi\acute{\omega}\mu$ à $\tau\upsilon\pi\acute{\omega}$, addito, μ .

Iam uerò reliquas formationes Temporum tu ipse aut ex Cle-
 nardo, aut ex quouis alio grammatico aucupare: fecisse nanque
 satis officio hoc loco mihi uideor, si digitum (ut aiunt) in fon-
 tem intenderim, unde Græcarum literarum studiosi alias subin-
 de atque alias, aliorum ex alijs temporum deriuationes hau-
 riant. Nec me fugit, alios alia ratione deductionis & excursus
 quorundam Temporum aliquando usos. Mihi quidem certè
 placet facilitas, quam hætenus siue Græca, siue Hebraica fue-
 rint mihi tractanda, quàm potui diligentissimè enixissime que-
 sum confectatus. Quod quàm uerum sit, attestari possunt ij iu-
 uenes

uenes ingenui, qui toto hoc septennio aut oclennio peregrinas literas me profitentem sedulò studiosq; audierunt. Nunc autem pergamus ad uerba Passiua.

Fit ab actiuo extre. &c. pag. 33. uers. 13.

In formatione Præteriti Passiui ex Actiuo, dicit Clenardus extremam literam aut syllabam conuerti in $\mu\alpha$. Tu autem hunc, in modum distinguo, ut dicas in Prima & secunda duntaxat Coniugationibus extremam literam, quæ perpetuò est α , conuerti in $\mu\alpha$: in reliquis uerò deinceps Coniugationibus, in quibus uidelicet Præteritum in $\kappa\alpha$ desinit, integra ipsa syllaba extrema, $\kappa\alpha$, migrat in $\mu\alpha$.

In prima coniug. &c. pag. 33. uers. 17.

Formando Præteritum Passiuum ex Actiuo, inuenias primum ordinem mutarum inter se oppositarum hac ratione. Nempe ut ϕ , sit index Præteriti actiui, in prima uerò Passiui persona, β , media, ante $\mu\alpha$, sed quia β , cum sequente litera, quæ est, μ , malè coheret, idcirco uertitur in μ , alterum, uitandæ Cacophonie gratiâ, ut $\tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\phi\alpha$, $\tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\beta\mu\alpha$, unde $\tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\mu\mu\alpha$. In secunda uerò & tertia Persona ante $\sigma\alpha$, uidelicet & $\tau\alpha$, est π , tenuis: ut $\tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\phi\alpha$ pro $\tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\pi\sigma\alpha$, $\tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\phi\alpha$: ψ , enim ualeat $\pi\sigma$, ut nos docuimus suo loco.

Eadem hic ratio, &c. pag. 34. uers. 4.

In secunda coniugatione, secundus ordo mutarum inter se, eo quo suo loco docui modo oppositarum format Præteritum passiuum ex Actiuo, sic, ut χ , sit index Præteriti actiui: γ , uerò, quæ media est, ante $\mu\alpha$, in prima uidelicet Præteriti passiuui persona sedem habeat: in secunda uerò ac tertia eiusdem Præteriti passiuui persona singulari ante $\sigma\alpha$ & $\tau\alpha$, uidelicet est κ , tenuis: ut $\lambda\acute{\epsilon}\lambda\epsilon\chi\alpha$, $\lambda\acute{\epsilon}\lambda\epsilon\gamma\mu\alpha$, $\lambda\acute{\epsilon}\lambda\epsilon\kappa\alpha$, pro $\lambda\acute{\epsilon}\lambda\epsilon\kappa\sigma\alpha$ $\lambda\acute{\epsilon}\lambda\epsilon\kappa\tau\alpha$: ξ enim, ut ante dictum est, ualeat $\kappa\sigma$. At in Præteritis reliquarum Coniugationum isthæc mutarum oppositio locum habet minime, nisi de-

mum

num in *Quarta*, siquando in formatione *Futuri* & *Præteriti* perfecti secundam imitetur coniugationem: de cæteris autem consulito *Clenardum*.

Sexta coniugatio nunc. pag. 36. uers. 11.

Verba illa quæ ex *Sexta Barytonorum* migrant in aliquam classẽ *Contractorum*, si *Perfecti* actiui penultimam longam habuerint, nihil ante *μαι*, assumunt: ut *ποιέω, ωπεόηκα, ωπεόημαι: βοάω, βεόηκα, βεόημαι: χρυσόω, κεχρύσωκα, κεχρύσομαι. Sin breuẽ, ante *μαι* assumunt *σ*, ut *τελέω, τετέλεκα, τετέλεσμαι: γελάω, γεέλακα, γεέλασμαι. Sunt quæ absq; σ, profertur: ἀρόω ἤροκα, ἤρομαι: δέω, δέδεκα, δέδεμαι: δράω, δέδρακα, δέδραμαι. At uerba sextæ coniugationis incontracta, quandoque *σ*, recipiunt ante *μαι*: ut *ἀκούω, ἤκουσμαι, id est, audio, auditus sum: κείνω, iubeco hortor, κείκελευσμαι: κλείω, claudio, κέκλυσμαι. Ἔκνεμμαι: μύω, taceo, contraho, claudio, μέμυσμαι: σείω, quatitio, σέσφσμαι: κρούω, pulso, κέκρουσμαι. Quandoq; nihil ante *μαι* asciscunt, ut *λύω soluo λέλυμαι: βασιλεύω, regio fastigio clareo, sceptrata teneo, βεβασίλευμαι: Ἔ alia id genus, si qua reperiantur, eodem modo formabuntur: quæ tu tua ipsius diligentia lectione accurata uenaberis.****

Formula discursus ac deductionis temporum uocis passivæ *Baryton*. per omnes modos & particip.

<p>Indicat præf. <i>τύπτομαι</i> et imperf. <i>ἐτυπτόμην</i>, quæ duo Tempora in alijs de- inceps modis compactilia sunt, ut in actiuo à <i>τύπσω</i>, ω in <i>ομαι</i>, fit <i>τύπτομαι</i>. Rursum ab <i>ἐτυπτορ</i>, uerso or in <i>ομην</i>, fit <i>ἐτυπτόμην</i>. Imperat. <i>τύπσε</i>, à secunda Imperfecti sublato aug- mento.</p>	<p>Optat. <i>τυπτοίμην, ομαι</i> in <i>ομην</i>: uel ab actiuo <i>μι</i> in <i>μην</i>, <i>τύ- πτοιμι τυπτόιμην</i>. Subiunct. <i>ἐὰρ τύπτομαι</i>, ut in In- dicat. sed o præcedens <i>μαι</i> mi- grat in <i>ω</i>. Infin'it. <i>τύπτεσθ</i>. A secūda plurali Indicatiui uerso <i>ε</i> in <i>αι</i>: uel à ter- tia sing, uertendo <i>ται</i> in <i>ασθαι</i>. Particip. <i>τυπτόμενος</i> uerso <i>μαι</i> in <i>μένος</i>,</p>
--	--

Indicat. perfect.
 τετυμμαι: & plusquamperfect. ἐτετύμμυρ, quæ in alijs deinceps modis compinguntur ut in uoce actiua, formationem eorū uide apud Clenardum.

Imperat. τετυλο, A secunda plusquamperfecti sublato augmento.

Optat. τετυμμένος εἶπ. Suppletur per Participiū præteriti temporis, & Verbum substantiuum Optatiui modi, ut apud Latinos.

Subiunct. ἐὰν τετυμμένος ᾧ, ἦς, ἦ, per Participium præteriti temporis, & Verbum substantiuum Subiunctiui modi: more Latinorum.

Infinit. τετύφθαι, A secunda plurali Indicatiui uerso ε in αι, & accentu retracto in penultimam: uel à tertia singulari mutatis tenuibus in aspiratas.

Particip. τετυμμένος, A prima singulari μαι uersa in μέν &.

Indicat. Aorist. 1.
 ἐτύφθην, à τετυπῆσαι, sublata reduplicatione, tenuibusq; mutatis in aspiratas, & αι in ηρ, uide Clenardū.

Imperat. τύφθῃτι, A tertia indicatiui, si uideatur, sublato augmento & addito uel θι uel τι, uide Clenard.

Optat. τυφθέην, A prima singulari, sublato incremento, & inserta diphthongo ει inter mutam aspiratam, & terminationem ηρ, ut uides.

Subiunct. ἐὰν τυφθῶ, A prima singulari, sublato augmento, & uersa ηρ in ᾧ circumflexum.

Infinit. τυφθῆναι, A tertia singulari, sublato augmento, & addito ναι.

Particip. τυφθείς, A secunda singulari Indicatiui, sublato augmento, & acuto ει pro η uide licet.

Indic

- Imperat. *τύπῃθι*, A' tertia singulari sublato augmento, & addito *θι*.
- Optat. *τυπέην*, A' prima singulari reiecto augmento, & interiecta *ει* diphth. ut in priore Aoristo.
- Subiunct. *ἔαρ τυπέω*, A' prima singulari, si uideatur, remoto augmento, & *ην* in *ω* uersa.
- Infinit. *τυπέηναι*, A' tertia singulari sublato augmento, & addito *ναι*.
- Particip. *τυπέης*, A' secunda sing. sublato augmento, & acutitona ultima, & assumpta *ει* pro *η*.
- Indicat. Aor. 2. *ἔτύπην*, ab Actiuo *ἔτυπον*, uersa syllaba *ον* in *ην*,

- Optat. *τυφθήσομαι*. A' prima singulari. *ομαι* in *διμην*.
- Infinit. *τυφθήσεαι*. A' secunda plurali sui temporis indicatiui, conuerso *ει* in *αι*, ut in Praesentii.
- Particip. *τυφθήσόμενος*, A' prima singulari, *μαι* in *μενος*.
- Indicat. Fut. 1. *τυφθήσομαι*, A' secunda primi Aoristi persona sublato augmento, & addito *ομαι*: ut *ἔτύφης*, *τυφθήσομαι*.

- Optatiuus *τυπήσομαι*, A' prima singulari *ομαι* in *διμην* uerso,
- Infinitiuus *τυπήσεαι*, A' secunda plurali sui temporis indicatiui, sed *ει* in *αι*.
- Particip. *τυπήσόμενος*, A' prima singulari sui temporis indicatiui modi, *μαι* in *μενος*. *τυπήσομαι*, *τυπήσόμενος*.
- Indicat.
- Indicat. Futu. 2. *τυπήσομαι*, A' secunda Persona secundi Aoristi, sublato augmento, & addito *ομαι*, ut *ἔτύφης* *τυπήσομαι*.

Indicat. paulò post Futurum, τετὺ-
 φομαι. A secunda perfecti interiecto
 ου, ut τετὺφαι, inter φ & αι interpo-
 sito ου, fit τετὺφομαι: uide Clenardū:
 & contra naturam Futurorum, quip-
 pe augmento carentium retinet au-
 gmentum Præteriti, à quo formatur,
 idē; in omnibus modis.

Optat. τετὺφοίμην. A
 prima singulari ουαι
 in οίμην uerso.

Infinit. τετὺφείσθαι. A
 secunda plurali Indi-
 catiui, ε uerso in αι.

Partic. τετὺφόμενος. A
 prima singulari,
 uerso μαι, in μένος.
 τετὺφομαι, τετὺ-
 φόμενος.

Nec te moueat, studiose lector, quòd aliam uiam ingressus
 ego, alia plerunq; ratione ac methodo usus sim, quanquam alij
 Grammatici consecrati sunt. Mihi in quibusdam placuit alia
 subinde atque alia præceptio, non in omnibus, inquam, sed in
 nonnullis duntaxat; Studui enim (ut prædixi) & sècilitati, quan-
 tum in me fuit, & breuitati. Si alia methodus tibi arrideat, eam
 amplectare. Si compendiarium magis nactus fueris uiam, eam
 ingredi, eam insisterè. Nihil enim refert, quo quisque modo, quaq;
 ratione discat, dummodo rem rectè intelligere queat. In hisce
 formulis, à me breuitatis ergò tibi præscriptis, primas quasque
 personas, in singulis temporibus tibi proposui: reliquas autem
 atque ad eò motionem totam, excursusq; coniugationis integræ
 per omnes personas & numeros, ex Clenardo expiscare. Vo-
 lui enim hanc tibi præscribere uiam rationem uic, qua postquam
 ex Clenardo solidam coniugationem didiceris, memoriæ tuæ
 possis, nullo propè negotio, inculcare, ea præsertim, quæ in
 tanta multitudine, tot salebris, sinuosisq; anfractibus, facile me-
 moria elabi possunt, & excidere. Tu, quòd ea quæ fuerim di-
 uerticula, in quibus utpote animum iam multis laboribus ex-
 auitatis, nullis que sudoribus salsiscentem recreare ac reficere
 possis, æqui boniq; consulas. Quoniam autem & Actinum &

Passiuum absoluimus, reliquum est, ut de uerbo quoq; medio non- nihil agamus.

Verbum medium, &c. pag. 41. uers. 18.

Ab actiuo & Passiuo medium uerbum deslectunt Græci, quod significationis utriusq; sit particeps. Aliquando enim actiue, ali- quando & passiue significat, pro ratione utpote constructionis.

Præsens & imperfectum uerbi Medij eadem prorsus sunt cum uerbo Passiuo. Perfectum uerò & Plusquamperfectum formantur ab Actiuo per indicem secundi Aoristi, & secundi Futuri cum finali & augmento perfecti & plusquamperfecti actiuorum. Proinde superuacaneum foret, hoc loco proponere elenchos deductionum eorum temporum: siquidem iam Præsenti & Imperfecto Medij uerbi satisfacimus in formula Passiuorum, à quibus in duobus illis temporibus Medium nelatum quidem unguem discedit. Quantum autem attinet ad Perfectum & plusquamperfectum, sequere tabellam actiuorum. Reliquum igitur est, ut perstringamus utruoque Aoristum, & utrumque Futu- rum, in hunc modum:

Indicat. Aor. 1. me-
dius ἐτυλάμην, ab
ἐτυλα primo Aori-
sto actiuo, addendo
μην, ut ἐτυλα, ἐτυ-
λάμην.

Imperat. τυλα, A secunda Indicatiui ω
uerso in α, & adiecto augmento: ut
ἐτύλω, τυλα ἀόλω,

Optat. τυλάμην, unde & quo modo
Imperatiuus addendo μην.

Subiunct. ἐὰν τυλομαι, A secunda In-
dicat. sublato augmento, & addito
μαι.

Infinit. τυλασθαι, A secunda plurali In-
dicat. modi sublato augmento, & ω
uerso in αι.

Particip. τυλάμεν & , A prima sin-
gulari μην mutato in μένος, & abie-
cto augmento.

Indicat.

Indicat. Aor. 2. ἐτυπό-
μην, A secunda Aoristo
actiuo ορ in όμην uerso,
ut ἐτυπορ ἐτυπόμην.

Imperat. τυπέ, A secunda sui tem-
poris Indicatiui modi sublato au-
gmento, & circūflexa ultima, ut
ἐτύπε, τυπέ, τυπίσθω.

Optat. τυπόμην, A prima singula-
ri sublato augmento, & uerso o
penultima in ει.

Subiunct. ἐαρ τύπωμαι, A prima
singulari όμην uertendo in ωμαι
cum auulsione augmenti.

Infinit. τυπίσθαι, A secunda plurali
uerso ει in αι, & augmento sub-
lato.

Particip. τυπόμενος, A prima sin-
gulari uerso μην in μένος, cum reiectione augmenti, ut ἐτυπό-
μην, τυπόμενος.

Indicat. Fut. 1. medium
τύψομαι, ab actiuo τύ-
ψω, ω in ομαι.

Optat. τυψόμεν, A prima singu-
lari, ομαι in όμην.

Infinit. τύψασθαι, A secunda plurali,
ε uerso in αι.

Particip. τυψόμενος, A prima sin-
gulari uerso μαι in μένος.

Indicat. Fut. 2. medium
τυπήμαι, à secūd. Fut. act.
ώ circūflex. uertendo in
έμαι: ut τυπήω, τυπήμαι.

Optat. τυπόμην, τυπόο, A prima
singulari ueritudo έμαι in όμην.

Infinit. τυπήσθαι, A secunda plurali
uerso ει in αι.

Particip. τυπήμενος, A prima sin-
gulari uerso μαι in μένος.

Notio: Ex præcedentibus igitur palàm est, τύπτομαι, ut
Passiuum significare percutior: ut Medium autem, percutio
uel percutior: sic reliqua & Tempora & Modos huiusce uer-
bi, aliorumq; consimulium, communiter exponito. Habent &

uerba Deponentia Græci, quæ sola uocce passiua fleſuntur, acti-
uè tamen perpetuò significant: ut ἐργάζομαι operor, ἐργάζομαι,
operabar, ἐργασμαι operatus sum. In hisce deponentibus coni-
ugandis, primum omnium fingenda est uox actiua, etiamsi abu-
sua sit.

Contractiones uerborum. pag. 46. uerf. 8.

Verba grauitona, actiua, passiua, & media hæcenus expli-
cuimus, quàm potiuimus breuissimè: siquid enim in nostris hisce
adnotationibus desideretur, illud supplendum est ex Clenardo:
siquidem illa duntaxat uolui attingere, de quibus obscure nimis
locutus fuisse Clenardus, aut de quibus etiam nihil prorsus di-
xisset. Nunc restant determinanda Circumflexa, de quibus ani-
maduertat Canones sequentes licet.

Verborum circumflexorum coniugationes sunt tres, quæ qui-
dem certè distinguuntur per figuratiuas uerborum Grauitono-
rum Sextæ coniugationis, à quibus deducuntur.

Hæ characteristicæ seu figuratiuæ, sunt tres mutabiles, ε, α,
ο: unde si uerbum grauitonum sexti coniugatus desinat in εω,
Circumflexum ex eo erit primi ordinis coniugandi: ut ποίω,
ποιῶ: Si in αω, secundum: ut βοάω, βοῶ: si in οω, tertium: ut χροῶ,
χρῶ. Proinde per ε primam, per α secundam, per ο tertiam di-
gnoſcimus coniugationem. Ab alijs autem uerbis Grauitonis
nulla deducuntur uerba Circumflexa. Circumflexa ob id dicta
sunt, quòd syllabam ultimam circumſectant, aut saltem sylla-
bam affectam contractione, nisi sequens repugnet, quemadmo-
dum & Grauitona, ab accentu graui, quo afficitur syllaba fi-
nalis. Dixi, nisi sequens repugnet, quia longa etiam contracta,
ante aliam longam acuitur, ut ἐποιεῖμαι, ἐποιεῖμαι. Contracta
uero, quia fiunt ex contractione uocalis figuratiuæ ipsius uer-
bi grauitoni cum sequente uel uocali uel diphthongo. Cum igi-
tur constet ex præcedentibus omnem Contractionem fieri in
hisce uerbis, ex uocali figuratiua uerbi grauitoni, eademq; breui,
nempe

nempe ϵ, α, o , & sequente uel uocali uel diphthongo: talem uerò uocalium concursum tantum reperiri in prima cognatione temporum, hoc est, in Præsenti & Imperfecto, quæ habent eandem Formatiuas inter se, unde cognata dicuntur tempora, fit propterea, ut hæc uerba habeant duntaxat duo tempora, præsens & præteritum imperfectum in omnibus modis, & participijs. Quocirca superuacaneum fuerit, in uerbis eiusmodi cetera requirere tempora, cum ea sint grauitonorum sexti coniugatus, de quibus superius abundè satis diximus. Enimuerò quia uerba hæc contracta formantur à grauitonis actiuis, passiuis, & medijs, nemo attentet ea coniugare, antequàm grauitonorum coniugationem exactè & tanquam proprios unguis tenuerit, alioqui uentos rebus captaturus. Tota enim eorum difficultas in contractione consistit, quam tu prorsus deuitaueris, si grauitonis coniugationibus perspectis & cognitis, canones pro formula contrahendi à Clenardo tibi præscriptos notaueris. Et quia tres (ut diximus) sunt Coniugationes contractorum, tres etiam, pro uumero coniugationum, clenchos, quas figuras contractionis uocant, tibi præscripsit, quas formulas habebis ob oculos, siquidem ex nobis alias non habebis. Verùm enimuerò notabis sedulò, in omni formula seu elencho, quatuor uocales, & quatuor diphthongos sequi continenter uocalem figuratiuam cuiusque uerbi grauitoni sextæ coniugationis. Vocales eiusmodi sunt duæ breues, uidelicet ϵ & o : & duæ longæ η , ω . Quatuor autem diphthongi sunt, $\epsilon\iota$, oi , ou , & η cum i subscripto, ut uideas apud Clenardum in singulis formulis. Si ω sequatur figuratiuam cuiuslibet coniugationis, fit semper contractio in ω .

Indicat. præsens, $\omega o i \omega, \omega$. pag. 48. uersu 3.

Ratio contrahendæ primæ coniugationis est eiusmodi: si diphthongus aut uocalis longa naturâ sequatur figuratiuam ϵ , in eandem ipsam sequentem fieri debet contractio: si uerò ϵ , in $\epsilon\iota$: si o , in ω , uide Clenard.

Indicat. præfens, βοάω, δ. pag. 52. uers. 8.

In secunda coniugatione si figuratiuam α, sequatur uel ο uel ω, fiet in ω contractio. Si uerò ε, uel η, in α. quòd si ι, sequatur in diphthongo, suppingitur uocali contractæ α uel ω, ut uides. Si autem υ, prorsus subtrahitur: hinc constat liquidò, in hac coniugatione secunda, omnem contractionem fieri in α, uel ω.

Indicat. præfens, χευσόω, ω. pag. 55. uers. 23.

Contractio tertiæ coniugationis sic fit: ο figuratiua sequentibus duabus brcuibus, ε uidelicet, ε ο, aut etiã ου diphthōgo, in ου contrahitur. Si uerò sequatur η, aut quæcūq; alia diphthongus, cōtrahitur in οι. At Theodoro Gaxe placet sequēte η monophthongo, contractionē fieri uel in ω, uel in ου: cui tamen refragatur Chrysoloras, cui placet οι in diphthongū οι dūtaxat cōtrahi. Hinc palam est, omnem huius coniugationis contractionē fieri in οι. ου, uel ω.

Monosyllaba circumflex. pag. 59. uers. 9.

Verba (inquit) contracta reperiuntur monosyllaba in secunda coniugatione δράω, δρῶ: δλάω, θλῶ: κλάω, κλῶ. Sequitur apud Clenardum [In prima uerò minime] quem locum sic legimus: in prima uerò primæ coniugationis persona singulari minime, nec in prima plurali, nec tertia, &c. Constat locum hunc uel librariorum uitio corruptum esse, uel Clenardum non satis dixisse: idq; ex uerbis Demetrii, qui sic locum hunc tractat: τῶτων ἡ τὰ πρῶτα πρόσωπα ἐπὶ τῆ δριξικῆ ἐνεσῶτος ἢ παρῆατικῆ, καὶ ἐπὶ τὰ τρίτα τῶν πλκτιωσικῶν ἢ σικωρῆσῆα. τὰ δ' ἄλλα σικωίρεσιρ ἐπιθεχεται, οἶορ πλέω, πλέεις, πλέης: πλέει, πλέϊ: πλέϊσορ, πλέϊτορ, πλέετορ, πλέατορ: πλέομερ, πλέετε, πλέϊτε, πλέεσιρ. ἐπλεορ, ἐπλεεις, ἐπλεεις: ἐπλεε, ἐπλεϊ: ἐπλέετορ, ἐπλέατορ: ἐπλέετηρ, ἐπλέατηρ: ἐπλέομερ, ἐπλέεσε, ἐπλέατε, ἐπλεορ: id est, horum uerò primæ personæ in Indicattuo, præfenti, & Imperfecto præterito, & item tertiæ plurales non contrahuntur. Aliæ autem contract

tractionem recipiunt, ut $\omega\lambda\acute{\epsilon}\omega$, id est, nauigo, &c. ut supra. Adde quòd & Optatiua & Subiuuctiua huiuscemodi uerborum non contrahuntur prorsus: ut $\omega\pi\acute{\epsilon}\omicron\mu\iota$, $\omega\lambda\acute{\epsilon}\omicron\iota\varsigma$, $\omega\lambda\acute{\epsilon}\omicron\iota$. $\epsilon\grave{\alpha}\rho$ $\omega\lambda\acute{\epsilon}\omega$, $\omega\lambda\acute{\epsilon}\eta\varsigma$, $\omega\lambda\acute{\epsilon}\eta$, &c. Et de circumflexis quidem haecenus, nunc ad uerba in $\mu\iota$ transitus est faciendus.

Indicat. praesens, $\tau\iota\theta\eta\mu\iota$, pag. 63. uers. 21.

Verba in $\mu\iota$ à terminatione nouen sortita sunt:

Verba autem Grauitona & Circumflexa ab accentu.

Verba in $\mu\iota$ quatuor habent coniugationes, quarum tres primæ deducuntur à uerbis grauitonis sextæ coniugationis, habentibus circumflexa. Quæ autem in $\mu\iota$ sunt quartæ, à uerbis item sextæ desinentibus in $\acute{\epsilon}\omega$: habentq; omnia uerba in $\mu\iota$ tria duntaxat tempora, Præsens, præteritum Imperfectum, & Aoristum secundum: cætera quæ uerbis in $\mu\iota$ tribuuntur, tempora sunt Grauitonorum. Proinde uerba in $\mu\iota$ Primæ coniugationis, sunt à uerbis in $\acute{\epsilon}\omega$. Secundæ, à uerbis in $\acute{\alpha}\omega$: Tertiæ, à uerbis in $\acute{\epsilon}\omega$: Quartæ, à uerbis in $\acute{\upsilon}\omega$ desinentibus, mutando ω finale in $\mu\iota$, & penultimas uocales mutabiles in proprias longas, hoc est, ϵ & α in η : & o in ω : υ per se producitur, quæ longæ uocales in duali & plurali omnium actiuorum primæ coniugationis, & in omnibus passiuis & medijs iterum mutantur in suas breues.

Verbis in $\mu\iota$ trium primarum coniugationum, & grauitonis item eorum thematibus Iones præfigunt Augmentum, ι , aut etiam loco τ ι , in quibusdam ϵ , cui (nisi extendatur positione, aut præponatur uerbo incipienti à uocali) præponitur consonans capitalis litera ipsius thematis: unde fit, ut uerba eiusmodi trium sint ut minimum syllabarum. Quæ autem nos hoc loco Augmenta uocamus, Clenardus Reduplicaciones proprias & improprias appellat.

Superiorum regularum exempla.

Themata grauitona, unde sunt uerba in $\mu\iota$.

$\theta\acute{\epsilon}\omega$

$\tau\iota\theta\acute{\epsilon}\omega$

$\tau\iota\theta\eta\mu\iota$.

ζ ϵ

$\delta\acute{\epsilon}\omega$

δῶ	διδῶ	διδάμι
ζευγύω		ζεύγυμι.
ῥάω	ἰῥάω	ἰῥημι.
ἴω	ἴεω	ἴημι.

Reliqua autem quæcunque tradi possunt de uerbis in *μι* in præsentia, tibi ex Clenardo supplenda sunt, siue ad Coniugationem ea spectent, siue ad temporum deductionem: cuius certè deductionis formulas tibi præscripsissem, haud secus ac feci in uerbis grauitonis, nisi subisset uereri, ne nimius essem in re ex antecedentibus perspicua satis. Nunc autem reliqua pergamus adnotare, quæ Clenardo intacta, aut ab illo non satis discussa, pernecessaria uidebuntur.

Tertiæ personæ, Sing. ὄς, οὔ, pag. 80. uers. 2.

Nominatiuus ὄς, Pronominis primitiui autore Demetrio, est abusiuus, sed à casu gignendi οὔ, id est, sui, incipiendum, id quod Latini imitati Græcos fecerunt.

Attici demonstratiuis. pag. 80. uers. 25.

Singulis casibus pronominum Demonstratiuorum Attici addunt iota acuitoniū, idq; autore Demetrio, τὸς τὸ λείονα εἰνδλεξί, id est, ad maiorem demonstrationem. In 27. ante uersu eiusdem pag. τοῦτί & ταυτί, pro τοῦτοί & ταυταί dicta sunt per Syncopen, uitandi hiatus gratiâ.

Contrahuntur etiam nomina in oos,
pag. 91. uersu 3.

Vox incontracta nominum in oos desinentium, Tertiæ est declinationis simplicium, declinaturq; instar nominis λόγ & λόγος. Eo nanque modo quo in secunda reperiuntur quædam in casibus omnibus contractionem recipientia, ut docuit Clenard. pag. 89. uersu 25. eodem quoque modo hæc in omnibus casibus contrahuntur. consule Clenardum.

Sic χρυός. pag. 91. uersu 18.

Nomina metallica contractionem admittentia, in syllabam contractæ

contractum accentum (contra canones communes omnium aliorum nominum) retrahunt : uide Clenard.

Acuta in vs τ eos. pag. 91. uers. 25.

Meminit hoc loco Clenardus eorum nominum, quæ à Theodoro dicuntur nomina primi seu prioris υ , & nomina secundi υ : illa enim apud Theodorum dicuntur primi υ , quæ in obliquis pro υ finali recti & primi casus, assumunt ϵ , ut ἡδύς, ἡδέος : secundi autem υ , uocantur illa, quæ in omnibus casibus retinent υ : imò quæ in contractis casibus in υ contractionem ferunt, ut ὁ βότρυς : βότρυς & : οἱ & ᾧ βότρυες, βότρυς, τοὺς βότρυας, βότρυς : consule Clenard. uersu ultimo. pag. 95.

Attici tertijs person. pag. 95. uersu 10.

Si uel aliquatenus te torqueat hic locus Clenardinus, uide tu ea, quæ de appendice tum Attica tum communi superius dixi in eum locum Clenardi, ubi pagina 23. uersu 26. sic habet : Datiuis pluralibus aut personis in ι desinentibus, &c.

Litera ρ , &c. pag. 95. uersu 13.

Verba omnia, quorum litera capitalis thematis est ρ , quia ρ consona est, syllabice augentur : sed ut ϵ syllabicum augmentum sit positione longum, ρ geminatur in præteritis post ipsum augmentum, ut ῥέω, ῥῥέου : ῥίπῳ, ῥῥίπτου : sic reliqua cohors uerborum à ρ incipientium. Cæterum de tenuando & aspirando ρ , siue in principijs dictionum, siue in medijs dictionibus, abunde satis, nisi fallor, locutus sum in initio harum adnotationum : tu igitur siquid hac in re hoc loco desideres, illinc repetas.

In incremento, &c. pag. 95. uersu 25.

Duo sunt uerba ab α incipientia, quæ contra normam aliorum non mutant α in η in Præterito imperfecto, augmenti temporalis recipiendi gratiâ, propter concursum utpotè duorum $\eta\eta$ uitandum : ἀνδέω desuesco, Imperfect. ἀνθεωρον, & non ἠνθεωρον. Sic ἀνδύσομαι, abhorreo, Imperfect. ἀνδιζόμεν. Nec item ista

duo, αὐω Spiro, ἄου, ne coincidat cum ἴου ibam, αἰω audio, αἰου
ne denuo coincidat cum imperfecto ἴου ibam.

Diphthongon oi hæc &c. pag. 96. uers. 13.

Verba quæ hoc loco citantur à Clenardo, non mutant oi in
Præterito imperfecto, sed illis superaddidit Urbanus οἰμώζω,
id est, lugeo: Aoristo primo tamen usus est Plutarchus, ὠμώξας:
& Lascaris in tractatu de uerbis anomalis ita dicendum esse cen-
set. Aduertendum autem est, pleraque eiusmodi uerborum, aut
anomala esse, aut deflectiua, aut certe inusitata in quibusdam tem-
poribus. Proinde ex autorum classicorum accurata lectione usus
eorum est attendendus.

Compositi augetur, &c. pag. 96. uers. 17.

Præter ea quæ iam de augmento dicta sunt, sciendum, uer-
bum cum Præpositione compositum non plus significans quàm
simplex, augeri in principio totius compositi, hoc est, si sui simpli-
cis significationem seruet, suscipere augmentum ante præpositio-
nem, scilicet in principio uerbi: ut ἐπω dico, componitur cum ἐρ,
& idem significat, ἐνέπω, ἔνεποι: ἐνδω dormio, καθεύδω idem,
ἐκἀειδω compositum ex κῆ, & ἐνδω, abiecta per Apo-
strophum extrema uocali Præpositionis, & muta tenui conuer-
sa in suam aspiratam, propter aspiratam sequentem uocalem. Te-
nuis enim muta, ut ante diximus, ante uocalem aspiratam semper
transit in suam aspiratam. Præpositione uero plus significa-
ti addente notandum fieri Augmentum in principio uerbi sim-
plicis, non præpositionis per compositionem uerbo præfixæ:
hoc est, ut aperitius loquamur: Verba composita si significa-
tionem simplicis mutant, suscipiunt augmentum inter præpo-
sitionem & uerbum: ut λαλέω loquor, καταλαλέω detraho,
κατελάλει: γράφω pingo, scribo, καταγράφω describo, de-
pingo, κατέγραφον: ἀκούω audio, παρακώω dissimulo audire,
obaudio, παρίκωω. In quibus adueniente augmento abigitur

ultima

ultima uocalis, ut prædiximus, præpositionis, præterquam ab his duabus $\omega\rho\acute{o}$ & $\omega\rho\acute{\iota}$: ut $\xi\epsilon\chi\omega$ curro, $\omega\rho\acute{o}\xi\epsilon\chi\omega$ præuerto cursu, præcurro $\omega\rho\acute{o}\xi\epsilon\chi\omega\rho$: $\epsilon\rho\chi\omega\mu\alpha\iota$, eo, uenio, $\omega\epsilon\epsilon\rho\chi\omega\mu\alpha\iota$, obcero, obambulo, $\omega\epsilon\epsilon\mu\rho\chi\delta\mu\eta\rho$.

Quædam Attici augent initio, &c.
pag. 96. uers. 20.

Docet hoc loco Clenardus, quædam Composita more Attico suscipere augmentum in principio, quædam in medio, & quædam utrinque: quorundam tamen simplicia themata sunt abusiua.

Attici inchoatorum ab ϵ , &c.
pag. 97. uers. 10.

In uerbis incipientibus ab ϵ , α , o , Attici præterito communi actiuo, passiuo, medio, duas literas initiales præsentis anteposunt, corripuntq; sæpius tertiam à principio syllabam, si uerbum quadrissyllabum excreuerit, uel si mauius, hanc regulam accipe his uerbis: Præterito communi uerborum à breui uocali mutabili incipientium, actiuo, passiuo, & medio Attici duas primas literas thematis præfigentes, tertiamq; à principio syllabam corripientes, si tres syllabas excesserit, proprium præteritum faciunt actiuum, passiuum, & medium. Tertia syllaba hoc modo corripitur, si longa fuerit, uidelicet κ in ϵ , & ω in o conuertetur: & subiunctiuæ quidem, utpote ι , u , præpositiuam ϵ reiciant: o uerò subiunctiuas abijciet ex diphthongo, si tertia, à prima syllaba, longam uocalem diphthongum uel habuerit. Quòd si breuem uocalem, eam retinebit. Itidem & communem siue bitemporam: uideas tamen in quibusdam tertiam à principio dictionis syllabam longam esse positione, sed non naturâ.

Præsentia,	Præterita communia.	Præterit. Atticæ.
ἀλίβω molo	ἤλικα η, ε	ἀλήλικα.
ἔρωτάω interrogo	ἠρώτηκα ω, ο	ἔρηρότηκα.
ἀλείφω ungo	ἤλειφα ει, ι	ἀλήλιφα.
ἐλεύθω uenio	ἤλευθα ευ, υ	ἐλήλυθα.
ἔτοιμάζω paro	ἠτοίμακα οι, ο	ἔτοισῖμακα.
ἀκούω audio	ἤκουκα ου, ο	ἀκήκουκα.
ἀγείρω congreγο	ἠγερκα ε, ε	ἀγήγερκα.
ἐγείρω excito	ἠγερκα ε, ε	ἐγήγερκα.
ᾠλέω perdo	ᾠλεκα ε, ε	ᾠλώλεκα.
ὀμώω iuro	ᾠμοκα ο, ο	ὀμώμοκα.
εἰρίζω litigo	ἠρικα ι, ι	εἰρήρικα.
δρύωω sodio	ᾠρυχα υ, υ	δρῶρυχα.
ὄλλω perdo	ᾠλα	ὄλωλα.
ὀπῶω uideo	ᾠπα	ὀπῶπα.
ἔδωω comedo	ἤδα	ἔδηδα.
ὄζωω oleo	ᾠδα	ὄδαδα.

Similiter in plusquamperfecto fit Attica reduplicatio, ut ex ὀρώρυχα, ὀρωρύχην: ὀμώμοκα, ὀμωμόκεν: & sic de similibus.

Attici præterea, pag. 98. uers. 12.

Themate à λ σ μ incipiente, Attici in præterito, pro, λ σ μ reiectis, ipsi ε ψίλο asciscūt, ut confletur diphthogus ει, ut λίβω, λέλικα, εἰλιφα, εἰλιμμαι, εἰλήφην: μέρω, μέρομαι, μέμαρμαι, εἰμαρμαι, ὀμαρμιδι σ, εἰμαρμίν, &c. consule Demetriū.

Futura tria sunt, pag. 100. uers. 1.

Dicit Clenardus tria esse futura, quæ spiritum Præsentis seu thematis non seruant, sed nullam ille addit rationem, præterquam de Futuro ἔξω, quæ tamen est inualida, si propius ingenij aciem intendas. Sed illa potius danda erat ratio, quæ omnibus communiter inseruiret, nempe ne due aspirata concurrerent in principio aictionis; exempla tibi ex Clenardo petenda sunt,

Et adamuſſim examinanda.

Quatuor Attici, &c. pag. 101. uerſ. 12.

Hæc regula ſtrictior eſt, quàm ſit operæpretium: ſiquidem in numerum quaternarium cogi non debet, quia paſſim apud Ariſtophanem, & alios claſſicos autores Græcos inuenias omnia, ſine ullo discrimine, uerba formare ſecundas, tum præſentium tum futurorum omnium perſonas in ϵ pro η : tu uideris.

Et tertia pluralis in Aoriſt. pag. 114. uerſ. 19.

Putat Clenardus Syncopen eſſe, cum dicitur $\eta\gamma\epsilon\rho\delta\epsilon\upsilon$ pro $\eta\gamma\epsilon\gamma\theta\upsilon\sigma\alpha\rho$, & $\epsilon\chi\acute{o}\sigma\mu\acute{\eta}\delta\epsilon\upsilon$ pro $\epsilon\chi\acute{o}\sigma\mu\acute{\eta}\theta\eta\sigma\chi\rho$, id quod profecto non feciſſet, ſi proprietatem linguæ Bæoticæ expendiſſet, quæ in Aoriſtis paſſiuis à primis ſingularibus in $\eta\upsilon$ deſinentibus amborum quidem Aoriſtorum paſſiuorum $\eta\upsilon$ in $\epsilon\upsilon$ mutata format tertias plurales, ut $\epsilon\chi\acute{o}\sigma\mu\acute{\eta}\theta\eta\upsilon$, uerſo η in ϵ fit $\epsilon\chi\acute{o}\sigma\mu\acute{\eta}\delta\epsilon\upsilon$: alioqui ſi cum Clenardo Syncopen eſſe cenſeremus, dicendum foret $\epsilon\chi\acute{o}\sigma\mu\acute{\eta}\delta\alpha\rho$, per α facta Syncope, quod omnino eſt absurdum: recte contra ſentit de reliquis, quæ ille de Syncope tradit: & ſic hoc in loco canemus receptui, etiam inuiti. Multò plura enim in Clenardum adnotuiſſemus, niſi id unum nobis accidiſſet, quod ſine lacrymis memoriſſe non poſſumus. Cum enim ſtudioſo cuique, & linguæ potiſſimum Græcæ candidato, hæc minutias, rudioribus adhuc ingenijs, tenuiſſeque lacte alendis non omnino inutiles, ſcriberem, allata mihi ab amico epiſtola, quæ ſtylum meum, ſtudiorumque meorum impetum ſummopere repreſit: quippe quæ me (quanto meo dolore non dico) obitus materni certiorẽ fecit. Et quia homo ſum, nihilq; à me humani alienum putauì, ut ſunt hominum mores, humanis affectibus permo-
tus ego perlecta epiſtola, ilico & chartas & calamos abieci, obortis lacrymis. Per funeſtam lugubremque cuiusmodi epiſtola-
lam, ab amicis alijs ſuperſtitibus deuocabar ad pollincturam ac
procuracionem funeris materni, cui officio abnuere impium
omni

omnino putandum fuisset. Ceterum mihi dolet non parum,
quòd opus nec satis absolutum, nec elimatum satis, emittere ha-
beam necesse: impulsus præterea etiam à bibliopola, qui quoti-
dianis conuiuijs efflagitat, ut mactò animo pergam edere scæ-
tum uel immaturum. Quod profectò feci intrepidè, sed ea pro-
cliuitate animi, ad literas bonas tum excitandas, tum fouendas,
qua propensus iam multos annos in studiosos quosque fui, & fore
in animo est. Et cum illa inoleuerit consuetudo, ut plerique o-
mnes libros suos uel magnatibus quibusdam, uel proceribus
ciuitatis cuiuspiam, uel columinibus quoq; rerum pu-
blicarum, regibus, imperatoribus nuncupent: ego
quidem certè τῆς κερδοφίας aucupandæ
minimè cupidus, obuio cuiq; mihi cer-
tè beneuolo istud meum dedico
opusculum, modò memi-
nerit ille bene uiuere,
& letari, hoc
est,

אבול שתהא עשות מרוב: ושמוה.

Τ Ε Λ Ο Σ.

ΡΕΝΑΤΟΥ ΙΛΑΘΝΙΟΥ ΕΠΙ-
γράμμα εἰς Βεδάϊον, καὶ Βεδάϊα ἀπο-
μνημονεύματᾶ.

Εμλῆσι μὸς μῶλυσ ἐπιείχων ἀνὰ κελτῶς
Ομμασιρ ἀμβλώσορ, ἐπεδ' ἐνέτο φῶτ' ἰατροῦ
Ος νῆσωρ τῶτων ἐπιλωβέα κῆρ' ἀπόεργοι.
Αὐτὰρ ὁ Βεδ' αἶ' ἔνα μῶ ἐπιλαίει' ἦλθον
Ἦυτε λυῖσι κόμην' ἔμαρ' ἔδ' ἄτ' ἐ νήχυντ' ὄρωξ
Βοσκειθεῖς, ὠκύντε καὶ αὐγέεντα τίθησι.

